Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

"Dr. Eben Alexander's near-death experience is the most astounding I have heard in more than four decades of studying this phenomenon. [He] is living proof of an afterlife."
— Raymond A. Moody, Jr., M.D., Ph.D., author of *Life After Life*

PROOF of HEAVEN

A Neurosurgeon's Journey into the Afterlife

EBEN ALEXANDER, M.D.

Copyrighted material

PROOF *of* HEAVEN

A Neurosurgeon's Journey into the Afterlife

EBEN ALEXANDER, M.D.

PROOF *of* HEAVEN

A Neurosurgeon's Journey into the Afterlife

Eben Alexander, M.D.

Simon & Schuster
New York London Toronto Sydney New Delhi

Bu kitap tüm sevgi dolu aileme, sınırsız sevgiyle ithaf edilmiştir.

minnettarlık.

Çİçİndekİler

Giriş

1. Acı

2. Hastane

3. Hiçbir Yerden

4.Eben IV

5. Yeraltı dünyası

6. Hayata Bir Çapa

7. Dönen Melodi ve Geçit

8. İsrail

9. Çekirdek

10. Ne Önemlidir

11. Aşağıya Doğru Spiralin Sonu

12. Çekirdek

13. Çarşamba

14. ÖYD'nin Özel Bir Türü

15. Unutmanın Hediyesi

16. Kuyu

17. N/1

18. Unutmak ve Hatırlamak

19. Saklanacak Yer Yok

20. Kapanış

21. Gökkuşağı

22. Altı Yüz

23. Son Gece, İlk Sabah

24. Dönüş

25. Henüz Orada Değil

26. Haberin Yayılması

27. Eve Dönüş

28. Ultra Gerçek

29. Ortak Bir Deneyim

30. Ölümden Dönüş
31. Üç Kamp
32. Kilise Ziyareti
33. Bilincin Gizemi
34. Son Bir İkilem
35. Fotoğraf

Eternea
Teşekkür
Ek A: Scott Wade, MD'nin beyanı
Ek B: Deneyimlerimi Açıklamayı Düşündüğüm Sinirbilimsel Hipotezler
Okuma listesi
Dizin

PROLOG

İnsan olması gerektiğini düşündüğü şeyi değil, olanı aramalı.

- Albert Einstein (1879–1955)

Çocukken sık sık uçmayı hayal ederdim.

Çoğu zaman geceleri bahçemde durup yıldızlara bakardım, birdenbire yukarı doğru süzülmeye başlardım. İlk birkaç inç otomatik olarak gerçekleşti. Ama çok geçmeden farkettim ki, yükseldikçe ilerlemem bana daha çok bağlıydı. *BEN* yaptı. Eğer çok heyecanlanırsam, bu deneyime kapılıp sürüklenirsem tekrar yere düşerdim. . . zor. Ama eğer sakin davranırsam, her şeyi adım adım halledersem, giderek daha hızlı, yıldızlı gökyüzüne doğru giderdim.

Belki de yaşlandıkça uçaklara ve roketlere, beni bu dünyanın üstündeki dünyaya geri getirebilecek her şeye aşık olmamın nedeninin bir parçası da bu hayallerdi. Ailemiz uçarken, kalkıştan inişe kadar yüzüm uçağın penceresine yaslıydı. 1968 yazında, on dört yaşımdayken, çim biçerken kazandığım tüm parayı, Winston'ın hemen batısında küçük bir çimenlik "havaalanı" olan Strawberry Hill'de Gus Caddesi adında bir adamdan planör dersleri almak için harcadım. Salem, Kuzey Carolina, büyüdüğüm kasaba. Beni çekme uçağına bağlayan halatı çözen kiraz kırmızısı büyük düğmeyi çektiğimde ve planörümü sahaya doğru yatırdığımda kalbimin nasıl çarptığını hâlâ hatırlıyorum. Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten yalnız ve özgür hissettim. Arkadaşlarımın çoğu arabalarda bu duyguyu hissediyordu ama benim param için üç yüz metre yükseklikte bir yelkenli uçakta olmak bu heyecanı yüz kat daha fazla bastırıyordu.

1970'lerde üniversitede Kuzey Carolina Üniversitesi'nin spor paraşütle atlama (veya paraşütle atlama) takımına katıldım. Gizli bir kardeşlik gibiydi; özel ve büyülü bir şeyin farkında olan bir grup insan. İlk atlayışım dehşet vericiydi, ikincisi ise daha da korkunçtu. Ancak on ikinci atlayışımda, kapıdan dışarı adım attığımda ve paraşütümü açmadan önce üç yüz metreden fazla düşmek zorunda kaldığımda (ilk "on saniyelik gecikmem"), evde olduğumu biliyordum. Üniversitede 365 paraşütle atladım ve üç buçuktan fazlasını kaydettim

serbest düşüşte saatlerce, çoğunlukla yirmi beşe kadar atlayıcının bulunduğu formasyonlarda. 1976'da atlamayı bırakmış olsam da paraşütle atlamayla ilgili her zaman hoş olan canlı rüyalar görmeye devam ettim.

En iyi atlayışlar genellikle öğleden sonra geç saatlerde, güneşin ufkun altından batmaya başladığı saatlerde yapılırdı. Bu sıçramalarda hissettiğim duyguyu tarif etmek zor: Adını hiçbir zaman tam olarak koyamadığım ama daha fazlasına sahip olmam gerektiğini bildiğim bir şeye yaklaşma hissi. Tam olarak yalnızlık değildi çünkü dalma şeklimiz aslında o kadar da yalnız değildi. Serbest düşüş formasyonları oluşturarak aynı anda beş, altı, bazen on veya on iki kişinin üzerinden atlıyorduk. Ne kadar büyük ve zorlu olursa o kadar iyidir.

1975 yılının güzel bir sonbahar cumartesi günü, UNC atlayıcılarının geri kalanı ve ben, bazı formasyonlar için doğu Kuzey Carolina'daki bir paracenter'da bazı arkadaşlarımızla bir araya geldik. Günün sondan bir önceki atlayışımızda, 10.500 feet yükseklikteki D18 Beechcraft ile on kişilik bir kar tanesi yaptık. 7.000 feet'i geçmeden önce kendimizi tam bir dizilişe sokmayı başardık ve böylece 3.500 feet'te ayrılıp birbirimizden uzaklaşana kadar iki yüksek kümülüs bulutu arasındaki açık bir uçurumdan aşağı doğru formasyonu uçmanın tam on sekiz saniyesinin tadını çıkarabildik. paraşütlerimizi açın.

Yere indiğimizde güneş batmıştı. Ancak başka bir uçağa binip hızla tekrar havalanarak, son güneş ışınlarına geri dönmeyi ve ikinci bir gün batımı atlaması yapmayı başardık. Bunun için, iki ast üye, dizilişe uçma konusunda ilk şanslarını elde ediyorlardı; yani, üs veya lobut adamı olmak yerine dışarıdan katılmak (ki bu daha kolay çünkü sizin işiniz, diğer herkes manevra yaparken, doğrudan yere düşmek). sana karşı). Bu, iki genç üye için heyecan vericiydi ama aynı zamanda daha tecrübeli olanlarımız için de heyecan vericiydi, çünkü takımı oluşturuyorduk ve daha sonra daha büyük formasyonlar için bize katılabilecek atlayıcıların deneyimlerine katkıda bulunuyorduk.

Kuzey Carolina'daki Roanoke Rapids'in hemen dışındaki küçük havaalanının pistleri üzerinde altı kişilik bir yıldız denemesine katılan son kişi ben olacaktım. Tam karşımdaki adamın adı Chuck'tı. Chuck "göreceli iş" veya RW, yani serbest düşüş formasyonları oluşturma konusunda oldukça deneyimliydi. 7.500 feet yükseklikte hâlâ güneş ışığı altındaydık ama bir buçuk mil altımızda sokak lambaları yanıp sönüyordu. Alacakaranlık atlayışları her zaman mükemmeldi ve bunun çok güzel olacağı açıktı.

Uçaktan Chuck'ın yalnızca birkaç saniye kadar gerisinde iniyor olsam bile herkese yetişmek için hızlı hareket etmem gerekiyordu. Doğrudan aşağı doğru roket atardım

ilk yedi saniye kadar kafa kafaya. Bu, arkadaşlarımdan neredeyse saatte 160 kilometre daha hızlı düşmemi sağlayacak ve böylece onlar ilk düzeni kurduktan sonra orada onlarla birlikte olabilecektim.

RW atlamaları için normal prosedür, tüm atlama tellerinin aynı anda parçalanmasıydı. Maksimum ayırma için 3.500 feet ve formasyondan uzaklaşın. Daha sonra her biri kollarını sallayarak (paraşütünün yakında açılacağının sinyalini veriyordu) dönüp yukarıda kimsenin olmadığından emin olmak için yukarıya bakıyor ve ardından atlama ipini çekiyordu.

"Üç iki bir . . . Gitmek!"

İlk dört atlayıcı dışarı çıktı, ardından Chuck ve ben onları yakından takip ettik. Baş aşağı bir dalışta ve son hıza yaklaşırken, o gün ikinci kez güneşin batışını görünce gülümsedim. Diğerlerinin yanına koştuktan sonra planım, kollarımı dışarı fırlatarak havalı frenlere basmaktı (bileklerden kalçalara kadar yüksek hızda tamamen şişirildiğinde muazzam direnç gösteren kumaş kanatlarımız vardı) ve tulumumun geniş paçalı kollarına ve pantolon paçalarına nişan almaktı doğrudan yaklaşan havaya.

Ama hiç şansım olmadı.

Formasyona doğru ilerlerken yeni adamlardan birinin çok hızlı geldiğini gördüm. Belki yakınlardaki bulutların arasına hızla düşmek onu biraz ürkütmüştü; bu ona, kısmen toplanan karanlığa gömülmüş olan aşağıdaki dev gezegene doğru saniyede yaklaşık altmış metre ilerlediğini hatırlatmıştı. Yavaş yavaş dizilişin kenarına katılmak yerine, hızla içeri girmiş ve herkesi serbest bırakmıştı. Şimdi diğer beş atlayıcının tümü kontrolden çıkıyordu.

Ayrıca birbirlerine çok yakınlardı. Bir paraşütçü arkasında süper türbülanslı düşük basınçlı hava akışı bırakır. Eğer bir atlayıcı bu ize girerse anında hızlanır ve altındaki kişiye çarpabilir. Bu da her iki atlayıcının da hızlanmasına ve aşağıda olabilecek herkese çarpmasına neden olabilir.*onlara*. Kısacası felaketin tarifi.

Vücudumun açısını verdim ve yuvarlanan karmaşadan kaçınmak için gruptan uzaklaştım. İki dakikalık yavaş iniş için paraşütlerimizi açacağımız yerdeki sihirli noktanın tam üzerine düşene kadar manevra yaptım.

Yukarı baktım ve yönünü şaşıran atlayıcıların da birbirlerinden uzaklaşarak ölümcül yığını dağıttıklarını görünce rahatladım.

Chuck da onların arasındaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, doğrudan bana doğru geliyordu. Tam altımda durdu. Grubun tamamıyla

takla atarak 600 metre yükseklikten Chuck'ın beklediğinden daha hızlı geçiyorduk. Belki de şanslı olduğunu ve kurallara tam olarak uymak zorunda olmadığını düşünüyordu.

Beni görmemesi lazım. Chuck'ın renkli pilot paraşütü sırt çantasından dışarı çıkana kadar bu düşüncenin aklımdan geçmesine ancak zaman vardı. Pilot paraşütü, çevresinden gelen 190 km/saatlik rüzgarı yakaladı ve doğrudan bana doğru fırladı, ana paraşütünü kolundan hemen arkasına çekti.

Chuck'ın pilot paraşütünün ortaya çıktığını gördüğüm andan itibaren tepki vermek için bir saniyeden çok kısa bir sürem vardı. Çünkü açılan ana paraşütün içinden geçip - büyük olasılıkla - doğrudan Chuck'ın kendisine çarpması bir saniyeden az zaman alacaktı. Bu hızda, eğer koluna ya da bacağına vurursam, onu hemen keserdim ve bu sırada kendime ölümcül bir darbe indirirdim. Eğer ona doğrudan vurursam ikimizin de vücudu patlayacaktı.

İnsanlar böyle durumlarda işlerin daha yavaş ilerlediğini söylüyorlar ve haklılar. Zihnim, sanki ağır çekimde bir film izliyormuşçasına, mikrosaniyeler içindeki aksiyonu izledi.

Pilot paraşütünü gördüğüm anda kollarım iki yanıma doğru uçtu ve kalçalarımı hafifçe bükerek vücudumu kafa dalışı yapacak şekilde düzleştirdim. Dikeylik bana hızı artırdı ve viraj, vücudumun önce biraz daha fazla hareket etmesine izin verdi, ardından vücudum etkili bir kanat haline gelirken yatay bir hareket patlaması yarattı ve beni Chuck'ın rengarenk çiçek açan Para-Komutan paraşütünün hemen önüne hızla fırlattı.

Saatte 150 mil veya saniyede 220 feet hızla giderken onu geçtim. Bu hız göz önüne alındığında yüzümdeki ifadeyi gördüğünden şüpheliyim. Ama eğer öyle olsaydı, büyük bir şaşkınlıkla karşılaşacaktı. Bir şekilde, eğer gerçekten düşünecek zamanım olsaydı, benim için başa çıkamayacak kadar karmaşık olacak bir duruma mikrosaniyeler içinde tepki vermiştim.

Ve henüz . . . BEN *vardı* Sorunu hallettik ve ikimiz de sağ salim indik. Sanki her zamanki tepki verme yeteneğinden daha fazlasını gerektiren bir durumla karşı karşıya kaldığımda beynim bir an için süper güçlenmişti.

Bunu nasıl yapmıştım? Akademik sinir cerrahisindeki yirmi yılı aşkın kariyerim boyunca (beyni incelemek, nasıl çalıştığını gözlemlemek ve onu ameliyat etmekle ilgili) bu soruyu düşünmek için pek çok fırsatım oldu. Sonunda bunu beynin gerçekten olağanüstü bir cihaz olduğu gerçeğine bağladım: tahmin edebileceğimizden bile daha olağanüstü.

Artık bu sorunun gerçek cevabının çok daha derin olduğunu anlıyorum. Ama hayatımda tam bir dönüşüm geçirmek zorunda kaldım ve

Bu cevaba bir göz atmak için dünya görüşü. Bu kitap bu konuda fikrimi değiştiren olayları konu alıyor. Beyin ne kadar muhteşem bir mekanizma olsa da, o gün hayatımı kurtaranın beynim olmadığına beni ikna ettiler. Chuck'ın kanalının açılmaya başladığı ikinci anda harekete geçen şey benim başka, çok daha derin bir parçamdı. Beyin ve vücut gibi zamanda hiç sıkışıp kalmadığı için bu kadar hızlı hareket edebilen bir parça.

Aslında bu benim çocukluğumda gökyüzüne özlem duymama neden olan yanımdı. Bu sadece en akıllı yanımız değil, aynı zamanda en derin yanımızdır, yine de yetişkin hayatımın çoğunda buna inanamadım.

Ama artık inanıyorum ve ilerleyen sayfalar size bunun nedenini anlatacak.

BEN Ben beyin cerrahıyım.

1976 yılında Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden kimya dalında mezun oldum ve 1980 yılında Duke Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden tıp doktoru unvanımı aldım. Duke'un yanı sıra Massachusetts Genel Hastanesi ve Harvard'da on bir yıllık tıp fakültesi ve uzmanlık eğitimim sırasında , sinir sistemi ile endokrin sistemi (vücudunuzun çoğu aktivitesini yönlendiren hormonları salgılayan bir dizi bez) arasındaki etkileşimleri inceleyen nöroendokrinolojiye odaklandım. Ayrıca bu on bir yılın ikisini, beynin bir bölgesindeki kan damarlarının, bir anevrizmadan (serebral vazospazm olarak bilinen bir sendromdan) kanama olduğunda nasıl patolojik tepki verdiğini araştırmakla geçirdim.

Birleşik Krallık'ta Newcastle-Upon-Tyne'da serebrovasküler nöroşirürji bursunu tamamladıktan sonra, Harvard Tıp Fakültesi fakültesinde cerrahi doçenti olarak nöroşirürji alanında uzmanlaşarak on beş yıl geçirdim. O yıllarda, çoğu ciddi, yaşamı tehdit eden beyin rahatsızlıkları olan sayısız hastayı ameliyat ettim.

Araştırma çalışmalarımın çoğu, stereotaktik radyocerrahi gibi gelişmiş teknik prosedürlerin geliştirilmesini içeriyordu; bu teknik, cerrahların, komşu alanları etkilemeden, radyasyon ışınlarını beynin derinliklerindeki belirli hedeflere hassas bir şekilde yönlendirmesine olanak tanıyor. Ayrıca tümörler ve damar bozuklukları gibi tedavisi zor beyin rahatsızlıklarının onarılmasında etkili olan manyetik rezonans görüntüsü kılavuzluğunda beyin cerrahisi prosedürlerinin geliştirilmesine de yardımcı oldum. Bu yıllarda ayrıca 150'den fazla bölümün yazarlığını veya ortak yazarlığını yaptım.

Hakemli tıp dergilerinde makaleler yayınladım ve bulgularımı dünya çapında iki yüzden fazla tıbbi konferansta sundum.

Kısacası kendimi bilime adadım. İnsanlara yardım etmek ve onları iyileştirmek için modern tıbbın araçlarını kullanmak ve insan bedeninin ve beyninin işleyişi hakkında daha fazla şey öğrenmek hayatımın amacıydı. Onu bulduğum için kendimi inanılmaz derecede şanslı hissettim. Daha da önemlisi, güzel bir eşim ve iki sevimli çocuğum vardı ve birçok yönden işim ile evliyken, hayatımın diğer büyük nimeti olarak gördüğüm ailemi de ihmal etmedim. Birçok bakımdan çok şanslı bir adamdım ve bunu biliyordum.

Ancak 10 Kasım 2008'de elli dört yaşındayken şansım yaver gitti. Nadir bir hastalığa yakalandım ve yedi gün komaya girdim. Bu süre zarfında neokorteksimin tamamı (beynin dış yüzeyi, bizi insan yapan kısım) kapatıldı. Çalışmıyor. Özünde yok.

Beyniniz yoksa siz de yoksunuzdur. Bir beyin cerrahı olarak, yıllar boyunca, genellikle kalp krizi geçirdikten sonra tuhaf deneyimler yaşayan insanlardan pek çok hikaye duymuştum: gizemli, harika manzaralara seyahat hikayeleri; ölü akrabalarla konuşmak, hatta Tanrı'nın Kendisiyle tanışmak.

Harika şeyler, hiç şüphe yok. Ama bana göre bunların hepsi tamamen hayal ürünüydü. Bu tür insanların sıklıkla bildirdiği uhrevi deneyimlere ne sebep oldu? Bildiğimi iddia etmedim ama beyin tabanlı olduklarını biliyordum. Tüm bilinç öyledir. Çalışan bir beyniniz yoksa bilinçli olamazsınız.

Çünkü beyin ilk etapta bilinci üreten makinedir. Makine bozulunca bilinç durur. Beyin süreçlerinin gerçek mekaniği ne kadar karmaşık ve gizemli olsa da aslında mesele bu kadar basittir. Fişi çekin ve TV kapanır. Ne kadar keyif alıyor olsanız da gösteri bitti.

Ya da kendi beynim çökmeden önce sana öyle söylerdim.

Koma sırasında beynim düzgün çalışmıyordu; çalışmıyordu*hiç*. Artık benim de yaşadığım ölüme yakın deneyimin (ÖYD) derinliğinden ve yoğunluğundan bunun sorumlu olabileceğine inanıyorum. Bildirilen ÖYD'lerin çoğu, bir kişinin kalbi bir süreliğine kapandığında meydana gelir. Bu durumlarda neokorteks geçici olarak devre dışı bırakılır, ancak genellikle çok fazla hasar görmez.

oksijenli kan akışı, kardiyopulmoner resüsitasyon veya kalp fonksiyonunun yeniden etkinleştirilmesi yoluyla yaklaşık dört dakika içinde yeniden sağlanır. Ama benim durumumda neokorteks resmin dışındaydı. Var olan bir bilinç dünyasının gerçekliğiyle karşılaşıyordum*fiziksel beynimin sınırlamalarından tamamen arınmış*.

Benimki bazı açılardan mükemmel bir ölüme yakın deneyim fırtınasıydı. Arkamda onlarca yıllık araştırma ve uygulamalı çalışma bulunan, ameliyathanede çalışan bir beyin cerrahı olarak, yalnızca gerçeği değil, aynı zamanda gerçekleri de değerlendirme konusunda ortalamanın üzerinde bir konumdaydım.*çıkarımlar*başıma gelenlerden.

Bu etkiler tarif edilemeyecek kadar büyüktür. Deneyimlerim bana bedenin ve beynin ölümünün bilincin sonu olmadığını, insan deneyiminin mezarın ötesinde de devam ettiğini gösterdi. Daha da önemlisi, her birimizi seven ve önemseyen, evrenin ve içindeki tüm varlıkların sonuçta nereye gideceğini bilen bir Tanrı'nın bakışı altında devam ediyor.

Gittiğim yer gerçekti. Karşılaştırıldığında burada yaşadığımız hayatı tamamen rüya gibi kılacak kadar gerçek. Ancak bu, şu anda yaşadığım hayata değer vermediğim anlamına gelmiyor. Aslında ona her zamankinden daha fazla değer veriyorum. Bunu yapıyorum çünkü artık onu gerçek bağlamında görüyorum.

Bu hayat anlamsız değil. Ancak bu gerçeği buradan göremiyoruz; en azından çoğu zaman. O komadayken başıma gelenler anlatacağım en önemli hikayedir. Ancak sıradan anlayışa çok yabancı olduğundan anlatılması zor bir hikaye. Bunu öylece çatılardan bağıramam. Aynı zamanda vardığım sonuçlar, deneyimlerimin tıbbi analizine ve beyin bilimi ve bilinç çalışmalarındaki en gelişmiş kavramlara olan aşinalığıma dayanıyor. Yolculuğumun ardındaki gerçeği anladığımda anladım ki*vardı* bunu anlatmak için. Bunu doğru bir şekilde yapmak hayatımın en önemli görevi haline geldi.

Bu, tıbbi çalışmalarımı ve beyin cerrahı olarak hayatımı bıraktığım anlamına gelmiyor. Ama artık hayatımızın bedenin ya da beynin ölümüyle sona ermediğini anlama ayrıcalığına sahip olduğum için, insanlara bedenin ötesinde ve bu dünyanın ötesinde gördüklerimi anlatmayı görevim, görevim olarak görüyorum. Hikayemi, daha önce benimkine benzer hikayeler duymuş ve inanmak isteyip de tam olarak inanamayan insanlara anlatmak için özellikle sabırsızlanıyorum.

Bu kitabı ve içindeki mesajı herkesten çok bu insanlara yönlendiriyorum. Sana söylemem gereken her şey kadar önemli

Biri sana söyleyecektir ve bu doğrudur.

1.
Acı

Lynchburg, Virginia — 10 Kasım 2008

MGözlerin açıldı. Yatak odamızın karanlığında, şuraya odaklandım: Başucu saatinin kırmızı parıltısı: 4:30sabah. - Lynchburg, Virginia'daki evimizden çalıştığım Charlottesville'deki Odaklanmış Ultrason Cerrahisi Vakfı'na yetmiş dakikalık araba yolculuğu için genellikle uyanmadan bir saat önce. Eşim Holley hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyordu.

Büyük Boston bölgesinde akademik beyin cerrahisinde neredeyse yirmi yıl geçirdikten sonra, iki yıl önce, 2006 yılında Holley ve ailemizin geri kalanıyla birlikte Virginia'nın dağlık bölgelerine taşınmıştık. Holley ve ben Ekim 1977'de, her ikisinden de iki yıl sonra tanıştık. çoğumuz üniversiteden ayrılmıştık. Holley güzel sanatlar alanında yüksek lisans yapmak için çalışıyordu ve ben de tıp fakültesindeydim. Üniversitedeki oda arkadaşım Vic'le birkaç randevuya çıkmıştı. Bir gün onu benimle buluşmaya getirdi; muhtemelen ona gösteriş yapmak için. Onlar ayrılırken Holley'e istediği zaman geri gelmesini söyledim ve Vic'i getirmek zorunda hissetmemesi gerektiğini ekledim.

İlk gerçek randevumuzda, Charlotte, Kuzey Carolina'daki bir partiye arabayla iki buçuk saat sürdük. Holley'de larenjit vardı, bu yüzden konuşmanın yüzde 99'unu her iki yönde de yapmak zorunda kaldım. Kolaydı. Haziran 1980'de Windsor, Kuzey Carolina'daki St Thomas's Piskoposluk Kilisesi'nde evlendik ve kısa süre sonra Duke'ta ameliyathanede ikamet ettiğim Durham'daki Royal Oaks dairelerine taşındık. Evimiz kraliyetten uzaktı ve orada da meşe ağacı gördüğümü hatırlamıyorum. Çok az paramız vardı ama ikimiz de o kadar meşguldük ki ve birlikte olmaktan o kadar mutluyduk ki umursamadık. İlk tatillerimizden biri, Kuzey Carolina'nın plajlarında ilkbaharda yaptığımız kamp turuydu. Bahar, Carolinas'ta görülmeyen (ısıran tatarcık) böcek mevsimidir ve çadırımız onlara karşı pek koruma sağlamadı. Biz de aynı şekilde çok eğlendik. Bir öğleden sonra Ocracoke'ta sörfte yüzerken ayaklarımın dibinde koşan mavi kabuklu yengeçleri yakalamanın bir yolunu buldum. Biz bir tane aldık

Büyük bir parti, bazı arkadaşlarının kaldığı Pony Island Motel'e gitti ve onları ızgarada pişirdi. Herkesle paylaşacak çok şey vardı. Tüm zorluklara rağmen, nakit paramızın üzücü derecede az olduğunu fark etmemiz çok uzun sürmedi. En iyi arkadaşlarımız Bill ve Patty Wilson'la kalıyorduk ve bir hevesle bingo gecesine onlara eşlik etmeye karar verdik. Bill on yıldır her yaz her perşembe gidiyordu ve hiç kazanamamıştı. Holley ilk kez bingo oynuyordu. Buna acemi şansı ya da ilahi müdahale deyin ama o iki yüz dolar kazandı ki bu bize beş bin dolar gibi geldi. Nakit yolculuğumuzu uzattı ve çok daha rahat hale getirdi.

Tıpkı Holley'nin diplomasını alıp sanatçı ve öğretmen olarak kariyerine başlaması gibi, ben de 1980 yılında tıp doktoru unvanımı kazandım. İlk solo beyin ameliyatımı 1981 yılında Duke'ta gerçekleştirdim. İlk çocuğumuz Eben IV, 1987 yılında serebrovasküler araştırmam sırasında kuzey İngiltere'deki Newcastle-Upon-Tyne'daki Princess Mary Doğum Hastanesi'nde doğdu ve küçük oğlumuz Bond, 1998'de Boston'daki Brigham & Kadın Hastanesi'nde doğdu.

Harvard Tıp Okulu ve Brigham & Kadın Hastanesi'nde çalıştığım on beş yılı çok sevdim. Ailemiz Büyük Boston bölgesindeki o yıllara çok değer verdi. Ancak 2005 yılında Holley ve ben artık Güney'e geri dönme zamanının geldiğine karar verdik. Ailelerimize daha yakın olmak istiyorduk ve ben bunu Harvard'da sahip olduğumdan biraz daha fazla özerkliğe sahip olma fırsatı olarak gördüm. Böylece 2006 baharında Virginia'nın dağlık bölgelerindeki Lynchburg'da yeniden başladık. Güney'de büyürken ikimizin de keyif aldığı daha rahat hayata yeniden alışmamız uzun sürmedi.

Fya da bir an orada öylece uzanıp belli belirsiz ne olduğuna odaklanmaya çalışıyorum.

beni uyandırdı. Önceki gün -bir pazar günü- güneşli, açık ve biraz da serin bir sonbahar sonu Virginia havasıydı. Holley, Bond (o zamanlar on yaşındaydım) ve ben bir komşunun evinde barbeküye gitmiştik. Akşam Delaware Üniversitesi üçüncü sınıf öğrencisi olan oğlumuz Eben IV (o zamanlar yirmi) ile telefonda konuşmuştuk. O günkü tek aksaklık Holley, Bond ve benim geçen haftadan beri hâlâ sürüklendiğimiz hafif solunum yolu virüsüydü. Yatmadan hemen önce sırtım ağrımaya başlamıştı, bu yüzden hızlı bir banyo yapmıştım, bu da midemi rahatlatıyor gibi görünüyordu.

teslim olmanın acısını. Virüs hâlâ vücudumda gizlendiği için bu sabah bu kadar erken mi uyandığımı merak ettim.

Yatakta hafifçe kaydım ve omurgamdan aşağı doğru bir ağrı dalgası indi; önceki geceden çok daha yoğundu. Açıkça görülüyor ki grip virüsü hâlâ varlığını sürdürüyordu, hatta bir kısmı da. Uyandıkça ağrım daha da arttı. Tekrar uykuya dalamadığım ve iş günümün başlamasına bir saat kala geçirebileceğim için sıcak bir banyo daha yapmaya karar verdim. Yatakta doğruldum, ayaklarımı yere salladım ve ayağa kalktım.

Acı anında bir kademe daha yükseldi; omurgamın tabanına derinlemesine nüfuz eden donuk, cezalandırıcı bir zonklama. Holley'i uykuda bırakarak koridorda yavaşça üst kattaki ana banyoya doğru yürüdüm.

Biraz su akıttım ve kendimi küvete attım, sıcaklığın anında işe yarayacağından oldukça emindim. Yanlış. Küvetin yarısı dolduğunda hata yaptığımı anladım. Ağrı sadece kötüleşmekle kalmıyordu, aynı zamanda o kadar yoğundu ki Holley'e küvetten çıkmama yardım etmesi için bağırmak zorunda kalabileceğimden korkuyordum.

Durumun ne kadar gülünç hale geldiğini düşünerek uzanıp tam üstümdeki askıdan sarkan havluyu aldım. Rafın duvardan kopma ihtimalini azaltmak için havluyu rafın kenarına doğru tuttum ve kendimi yavaşça yukarı çektim.

Sırtıma bir başka acı darbesi daha indi, o kadar yoğundu ki nefesim kesildi. Bu kesinlikle*Olumsuz*grip. Peki başka ne olabilir? Kaygan küvetten çıkıp kırmızı havlu kumaştan bornozumu giydikten sonra yavaşça yatak odamıza geri döndüm ve yatağımıza çöktüm. Vücudum soğuk terden yeniden ıslanmıştı.

Holley kıpırdandı ve arkasını
döndü. "Neler oluyor? Saat kaç?"

"Bilmiyorum" dedim. "Sırtım. Ciddi acı çekiyorum."

Holley sırtımı ovuşturmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Doktorlar genel olarak hasta olmayı pek hoş karşılamıyorlar. Ben bir istisna değilim. Bir an için acının ve ona her ne sebep oluyorsa sonunda azalmaya başlayacağına ikna oldum. Ama 6:30'a kadarsabah., genellikle işe gitmek için ayrıldığımda hâlâ acı çekiyordum ve neredeyse felçliydim.

Bond saat 7:30'da yatak odamıza geldi ve neden hâlâ evde olduğumu merak ediyordu.

"Neler oluyor?"

Holley, "Baban kendini iyi hissetmiyor tatlım" dedi.

Başımı yastığa dayamış halde hâlâ yatakta yatıyordum. Bond yanıma geldi, uzandı ve şakaklarıma nazikçe masaj yapmaya başladı.

Dokunuşu kafamda şimşek gibi bir his uyandırdı; şimdiye kadarki en kötü acı. Çığlık attım. Tepkime şaşıran Bond geri sıçradı.

"Sorun değil," dedi Holley Bond'a, açıkça aksini düşünüyordu. "Senin yaptığın bir şey değil. Babamın başı çok ağrıyor." Sonra benden çok kendi kendine şunu söylediğini duydum: "Acaba ambulans çağırmalı mıyım?"

Doktorların hasta olmaktan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da hasta olarak acil serviste olmaktır. Evin acil servislerle dolduğunu, toplu soruların sorulmasını, hastaneye gidişi, evrak işlerini gözümde canlandırdım. . . Bir noktada kendimi daha iyi hissetmeye başlayacağımı ve ilk etapta ambulans çağırdığıma pişman olacağımı düşündüm.

"Hayır, sorun değil" dedim. "Şu an kötü ama yakında iyileşeceği kesin. Muhtemelen Bond'un okula hazırlanmasına yardım etmelisin.

“Eben, gerçekten sanırım—”

"İyi olacağım," diye sözünü kestim, yüzüm hâlâ yastığa gömülüydü. Acıdan dolayı hala felçliydim. “Cidden, yap*Olumsuz*dokuz-bir-bir'i ara. O kadar da hasta değilim. Sadece sırtımın alt kısmındaki kas spazmı ve baş ağrısı."

Holley gönülsüzce Bond'u alt kata çıkardı ve ona biraz kahvaltı yedirdikten sonra onu okula gitmek üzere bir arkadaşının evine gönderdi. Bond ön kapıdan çıkarken aklıma eğer bu ciddi bir şeyse ve ben de*yaptı*Hastaneye kaldırılırsam o öğleden sonra okuldan sonra onu göremeyebilirim. Tüm enerjimi toplayıp bağırdım: "Okulda iyi günler Bond."

Holley beni kontrol etmek için üst kata geldiğinde bilincimi kaybediyordum. Uyuduğumu düşünerek beni dinlenmeye bıraktı ve neler olabileceğine dair fikirlerini almak umuduyla bazı meslektaşlarımı aramak için aşağıya indi.

İki saat sonra yeterince dinlenmeme izin vereceğini düşünerek beni kontrol etmeye geldi. Yatak odamızın kapısını iterek açtığında beni daha önce olduğu gibi yatakta yatarken gördü. Ama daha yakından bakınca vücudumun eskisi kadar rahat olmadığını, bir tahta gibi katı olduğunu gördü. Işığı açtı ve şiddetle sarsıldığımı gördü. Alt çenem doğal olmayan bir şekilde öne doğru çıkıntı yapıyordu ve gözlerim açıktı ve kafamın içinde geriye doğru dönüyordu.

“Eben, bir şey söyle!” Holley çığlık attı. Cevap vermeyince dokuz-bir-bir'i aradı. Acil servislerin gelmesi on dakikadan az sürdü ve

beni hızla Lynchburg Genel Hastanesi'nin acil servisine gitmek üzere bir ambulansa bindirdiler.

Bilincim yerinde olsaydı Holley'e yatakta ambulansı beklerken geçirdiği o korkunç anlarda neler yaşadığımı tam olarak anlatabilirdim:*büyük mal*nöbet, şüphesiz beynime gelen son derece şiddetli bir tür şoktan kaynaklandı.

Ancak tabii ki bunu başaramadım.

Sonraki yedi gün boyunca Holley ve ailemin geri kalanının yanında bedenen yalnız kalacaktım. O hafta boyunca bu dünyaya dair hiçbir şey hatırlamıyorum ve bu hikayenin bilinçsiz olduğum dönemde meydana gelen kısımlarını başkalarından öğrenmek zorunda kaldım. Aklım, ruhum (beni merkezi, insani parçam olarak adlandırmayı tercih ettiğiniz her şey) gitmişti.

2.
Hastane

T Lynchburg Genel Hastanesi'nin acil odası ikinci en yoğun hastanedir. Virginia eyaletindeki acil servis genellikle hafta içi sabah 9:30'da tüm hızıyla çalışır. O Pazartesi bir istisna değildi. İş günlerimin çoğunu Charlottesville'de geçirmeme rağmen Lynchburg General'da çok fazla çalışma süresi kaydetmiştim ve oradaki hemen hemen herkesi tanıyordum.

Neredeyse iki yıldır tanıdığım ve birlikte çalıştığım acil servis doktoru Laura Potter, ambulanstan elli dört yaşındaki Kafkasyalı bir erkeğin çağrısını aldı.*status epileptikus,*Acil servise varmak üzereydi. Ambulans girişine doğru ilerlerken, gelen hastanın durumunun olası nedenlerinin listesini gözden geçirdi. Ben onun yerinde olsaydım bulacağım listenin aynısıydı: alkolü bırakma; aşırı dozda ilaç; hiponatremi (kanda anormal derecede düşük sodyum seviyesi); felç; metastatik veya primer beyin tümörü; intraparenkimal kanama (beynin maddesine kanama); beyin apsesi. . . ve menenjit.

Acil servis görevlileri beni acil servisin Binbaşı Bölüm 1'ine götürdüğünde, aralıklı olarak inliyor ve kollarımı ve bacaklarımı sallarken hala şiddetli bir şekilde sarsılıyordum.

Dr. Potter için çılgınca konuşmamdan ve kıvranmamdan beynimin ağır bir saldırı altında olduğu açıktı. Bir hemşire acil müdahale arabasını getirdi, bir diğeri kan aldı ve üçüncüsü acil servis görevlilerinin beni ambulansa yüklemeden önce evimize yerleştirdiği ilk, artık boş olan damar içi torbayı yerine koydu. Üzerimde çalışmaya başladıklarında, sudan çekilmiş bir buçuk metrelik bir balık gibi kıvranıyordum. Garip, anlamsız sesler ve hayvan benzeri çığlıklar patlattım. Vücudumun motor kontrolünde bir asimetri gösteriyor gibi görünmem de Laura için nöbetler kadar rahatsız ediciydi. Bu, yalnızca beynimin saldırı altında olduğu değil, aynı zamanda ciddi ve muhtemelen geri dönüşü olmayan beyin hasarının halihazırda başlamış olduğu anlamına da gelebilir.

Herhangi bir hastanın bu haldeki görüntüsüne alışmak zaman alır ama Laura tüm bunları acil serviste geçirdiği uzun yıllar boyunca görmüştü. Ancak doktor arkadaşlarından birinin bu durumda acil servise getirildiğini hiç görmemişti ve

Sedyedeki çarpık, bağıran hastaya daha yakından bakınca neredeyse kendi kendine, "Eben" dedi.

Daha sonra bölgedeki diğer doktor ve hemşireleri daha yüksek sesle uyararak: "Ben Eben Alexander."

Onu duyan yakındaki personel sedyemin etrafında toplandı. Ambulansı takip eden Holley de kalabalığa katılırken Laura da benim durumumdaki biri için en bariz olası nedenlere ilişkin zorunlu soruları sıraladı. Alkolden mi çekiliyordum? Yakın zamanda herhangi bir güçlü halüsinojenik sokak ilacı almış mıydım? Daha sonra nöbetlerimi durdurmak için çalışmaya başladı.

Geçtiğimiz aylarda Eben IV, geçen Şubat ayında tırmandığı Ekvador'un 19.300 metrelik Cotopaxi Dağı'na planlı bir baba-oğul tırmanışı için beni güçlü bir kondisyon programına sokuyordu. Program gücümü önemli ölçüde artırmıştı ve beni zapt etmeye çalışan hademelerin işini çok daha zorlaştırıyordu. Beş dakika ve 15 miligram intravenöz diazepam sonrasında hâlâ sayıklıyordum ve hâlâ herkesi defetmeye çalışıyordum ama Dr. Potter'ı rahatlatacak şekilde artık en azından vücudumun her iki tarafıyla da savaşıyordum. Holley, Laura'ya nöbet geçirmeden önce yaşadığım şiddetli baş ağrısından bahsetti ve bu da Dr. Potter'ı lomber ponksiyon yapmaya yöneltti; bu işlemde omurganın tabanından az miktarda beyin omurilik sıvısının alındığı bir prosedür vardı.

Beyin omurilik sıvısı, omuriliğin yüzeyi boyunca uzanan ve beyni kaplayarak onu darbelere karşı koruyan berrak, sulu bir maddedir. Normal, sağlıklı bir insan vücudu günde yaklaşık yarım litre sıvı üretir ve sıvının berraklığında herhangi bir azalma, bir enfeksiyon veya kanamanın meydana geldiğini gösterir.

Böyle bir enfeksiyona menenjit adı verilir: Omurganın ve kafatasının içini kaplayan ve beyin omurilik sıvısıyla doğrudan temas halinde olan zarların, meninkslerin şişmesi. Beş vakanın dördünde hastalığa bir virüs neden oluyor. Viral menenjit hastayı oldukça hasta edebilir, ancak vakaların yalnızca yaklaşık yüzde 1'inde ölümcül olur. Ancak beş vakadan birinde bakteriler menenjite neden olur. Virüslerden daha ilkel olan bakteriler daha tehlikeli bir düşman olabilir. Bakteriyel menenjit vakaları tedavi edilmezse aynı şekilde ölümcüldür. Uygun antibiyotiklerle hızla tedavi edilse bile ölüm oranı yüzde 15 ile 40 arasında değişiyor.

Yetişkinlerde bakteriyel menenjitin en az suçlularından biri, çok eski ve çok dayanıklı bir bakteridir.*Escherichia coli*—basitçe daha iyi bilinir

gibi*E. coli*. Kimse kaç yaşında olduğunu bilmiyor*E. coli*Kesinlikle öyle, ancak tahminler üç ila dört milyar yıl arasında değişiyor. Organizmanın çekirdeği yoktur ve eşeysiz ikili bölünme olarak bilinen ilkel ama son derece etkili bir süreçle (başka bir deyişle ikiye bölünerek) çoğalır. Temelde DNA ile dolu olan ve besin maddelerini (genellikle saldırdığı ve emdiği diğer hücrelerden) doğrudan hücre duvarı yoluyla alabilen bir hücre hayal edin. Daha sonra, aynı anda birden fazla DNA dizisini kopyalayabildiğini ve her yirmi dakikada bir iki yavru hücreye bölünebildiğini hayal edin. Bir saat içinde 8 tanesine sahip olacaksın. On iki saat içinde 69 milyar. On beş saate gelindiğinde 35 trilyona sahip olacaksınız. Bu patlayıcı büyüme ancak yiyecekleri tükenmeye başladığında yavaşlar.

*E. coli*aynı zamanda son derece karışıklar. Genlerini başkalarıyla takas edebilirler bakteriyel konjugasyon adı verilen bir işlem yoluyla bakteri türleri*E. coli* gerektiğinde hücrenin yeni özellikleri (yeni bir antibiyotiğe karşı direnç gibi) hızla toplamasını sağlar. Başarının bu temel tarifi korunmuştur.*E. coli* tek hücreli yaşamın ilk günlerinden beri gezegende. Hepimiz sahibiz*E. coli* içimizde yaşayan bakteriler - çoğunlukla gastrointestinal sistemimizde. Normal şartlarda bu bizim için bir tehdit teşkil etmiyor. Ama ne zaman çeşitleri*E. coli* Onları özellikle agresif yapan DNA iplikçiklerini alan ilkel hücreler, omurilik ve beyin çevresindeki beyin omurilik sıvısını istila ettiğinde, ilkel hücreler hemen sıvıdaki glikozu ve beynin kendisi de dahil olmak üzere tüketilebilecek diğer her şeyi yutmaya başlar.

O noktada acil servisteki hiç kimse bunu yaptığımı düşünmedi.*E. coli*menenjit. Bundan şüphelenmeleri için hiçbir neden yoktu. Hastalık yetişkinlerde astronomik olarak nadirdir. Yeni doğanlar en sık görülen kurbanlardır, ancak üç aydan büyük bebeklerde buna sahip olan vakalar son derece nadirdir. Her yıl 10 milyon yetişkinden birinden azı kendiliğinden bu hastalığa yakalanıyor.

Bakteriyel menenjit vakalarında bakteriler ilk önce beynin dış katmanına veya kortekse saldırır. Kelime*korteks*Latince “kabuk” veya “kabuk” anlamına gelen bir kelimeden türemiştir. Eğer bir portakalı hayal ederseniz, kabuğunun, korteksin beynin daha ilkel bölümlerini çevreleme şekli için oldukça iyi bir model olduğunu görürsünüz. Korteks hafıza, dil, duygu, görsel ve işitsel farkındalık ve mantıktan sorumludur. Yani bir organizma şöyle olduğunda*E. coli*Beyne saldırdığında ilk hasar, insani niteliklerimizi korumak için en önemli işlevleri yerine getiren bölgelerde olur. Bakteriyel menenjit kurbanlarının çoğu, hastalıklarının ilk birkaç gününde ölür. Benim gibi nörolojik işlevlerde hızlı bir düşüşle acil servise gelenlerin yalnızca yüzde 10'u hayatta kalacak kadar şanslı. Ancak şansları yaver

Birçoğu hayatlarının geri kalanını bitkisel hayatta geçireceği için sınırlı.

Gerçi o şüphelenmemişti *E. coli* menenjit, Dr. Potter geçirmiş olabileceğimi düşündü *bazı* bir çeşit beyin enfeksiyonu, bu yüzden lomber ponksiyona karar verdi. Tam hemşirelerden birine bel ponksiyonu tepsisi getirmesini ve beni bu işleme hazırlamasını söylerken, vücudum sanki sedyeme elektrik verilmiş gibi havaya kalktı. Taze bir enerji patlamasıyla uzun, acı dolu bir inleme bıraktım, sırtımı eğdim ve kollarımı havaya savurdum. Yüzüm kırmızıydı ve boynumdaki damarlar çılgınca şişmişti. Laura daha fazla yardım için bağırdı ve kısa süre sonra iki, sonra dört ve en sonunda altı görevli beni işlem için tutmaya çabaladı. Laura daha fazla sakinleştirici verirken vücudumu cenin pozisyonuna zorladılar. Sonunda iğnenin omurgamın tabanına nüfuz etmesine yetecek kadar beni hareketsiz hale getirmeyi başardılar.

Bakteriler saldırdığında vücut hemen savunma moduna geçer ve işgalcilere karşı savaşmak için dalak ve kemik iliğindeki barakalarından beyaz kan hücrelerinden oluşan şok birliklerini gönderir. Yabancı bir biyolojik ajan vücudu istila ettiğinde meydana gelen devasa hücresel savaşta ilk kayıplar onlardı ve Dr. Potter, beyin omurilik sıvımdaki herhangi bir berraklık eksikliğinin beyaz kan hücrelerimden kaynaklanacağını biliyordu.

Dr. Potter eğildi ve içine beyin omurilik sıvısının çıkacağı şeffaf dikey tüp olan manometreye odaklandı. Laura'nın ilk sürprizi, tehlikeli derecede yüksek basınç nedeniyle sıvının damlamayıp dışarı fışkırmasıydı.

İkinci sürprizi ise sıvının ortaya çıkmasıydı. En ufak bir bulanıklık ona başımın büyük belada olduğunu söylerdi. Manometreye sıçrayan şey yapışkan ve beyazdı, hafif bir yeşil tonu da vardı.

Omurilik sıvım irinle doluydu.

3.
Yoktan

DR. Potter, Lynchburg'daki iş arkadaşlarından biri olan Dr. Robert Brennan'a çağrı gönderdi. General ve bulaşıcı hastalıklar uzmanı. Bitişikteki laboratuvarlardan daha fazla test sonucunun gelmesini beklerken, tüm teşhis olasılıklarını ve tedavi seçeneklerini değerlendirdiler.

Dakika dakika test sonuçları geldikçe sedyemdeki kayışların altında inlemeye ve kıvranmaya devam ettim. Giderek daha da şaşırtıcı bir tablo ortaya çıkıyordu. Gram boyası (adını, doktorların istilacı bakterileri gram negatif veya gram pozitif olarak sınıflandırmasına olanak tanıyan yöntemi icat eden Danimarkalı bir doktorun adını taşıyan kimyasal bir test), gram negatif çubukları işaret ederek geri geldi; bu oldukça sıra dışı bir durumdu.

Bu arada kafamın bilgisayarlı tomografi (BT) taraması beynimin meningeal zarının tehlikeli derecede şişmiş ve iltihaplandığını gösterdi. Soluğuma bir solunum tüpü yerleştirildi, böylece bir solunum cihazının nefes alma işini benim için devralmasına izin verildi - dakikada tam olarak on iki nefes ve vücudumdaki her hareketi ve artık her şeyimi kaydetmek için yatağımın etrafına bir dizi monitör yerleştirildi. ama yok edilmiş beyin.

Kendiliğinden kasılan çok az sayıda yetişkinden*E. coli*Her yıl bakteriyel menenjit (yani beyin ameliyatı veya delici kafa travması olmadan) geçirenlerin çoğu bunu bağışıklık sistemindeki bir eksiklik (çoğunlukla HIV veya AIDS'in neden olduğu) gibi bazı somut nedenlerden dolayı yapar. Ancak bende hastalığa yatkın olmamı sağlayacak hiçbir etken yoktu. Diğer bakteriler komşu nazal sinüslerden veya orta kulaktan istila ederek menenjite neden olabilir, ancak bu durum*E. coli*. Beyin omurilik alanı, bunun gerçekleşmesi için vücudun geri kalanından çok iyi yalıtılmıştır. Omurga veya kafatası delinmediği sürece (örneğin kontamine bir derin beyin stimülatörü veya bir beyin cerrahı tarafından yerleştirilen şant ile), bakteriler*E. coli*Genellikle bağırsakta bulunanların o bölgeye erişimi yoktur. Hastaların beyinlerine yüzlerce şant ve uyarıcı yerleştirmiştim ve konuyu tartışabilseydim, şaşkın doktorlarımla, basitçe söylemek gerekirse, benim için neredeyse imkansız olan bir hastalığım olduğu konusunda hemfikir olurdum. sahip olmak.

Test sonuçlarından elde edilen kanıtları hâlâ tam olarak kabul edemeyen iki doktor, büyük akademik tıp merkezlerindeki bulaşıcı hastalıklar uzmanlarına çağrıda bulundu. Herkes sonuçların yalnızca tek bir olası tanıya işaret ettiği konusunda hemfikirdi.

Ama ciddi bir vakaya yakalanmak*E. coli*Hastanede ilk gün uyguladığım tek garip tıbbi başarı, birdenbire ortaya çıkan bakteriyel menenjit değildi. Acil servisten ayrılmadan önceki son anlarda ve iki saat boyunca gırtlaktan gelen hayvan feryatları ve inlemelerinden sonra sessizleştim. Sonra birdenbire üç kelime bağırdım. Sesler çok netti ve orada bulunan tüm doktorlar ve hemşirelerin yanı sıra birkaç adım ötede perdenin diğer tarafında duran Holley tarafından da duyuluyordu.

"Tanrım, yardım et bana!"

Herkes sedyeye koştu. Yanıma geldiklerinde tamamen tepkisizdim.

Bağırdığım o üç kelime dahil, acil serviste geçirdiğim zamana dair hiçbir anım yok. Ama önümüzdeki yedi gün boyunca konuşacağım son kişiler onlardı.

4.

Eben IV

ÖMajor Bay 1'e geldiğimde reddetmeye devam ettim. Beyin omurilik sıvısı Normal sağlıklı bir insanın (BOS) glikoz seviyesi dekilitre başına 80 miligram civarındadır. Bakteriyel menenjit nedeniyle ölme tehlikesiyle karşı karşıya olan aşırı hasta bir kişide bu seviye 20 mg/dl kadar düşük olabilir.

BOS glikoz seviyem 1'di. Glasgow Koma Ölçeğim on beş üzerinden sekizdi, bu ciddi bir beyin hastalığının göstergesiydi ve sonraki birkaç gün içinde daha da düştü. Acil servisteki APACHE II puanım (Akut Fizyoloji ve Kronik Sağlık Değerlendirmesi) olası 71 üzerinden 18'di, bu da hastaneye kaldırıldığım sırada ölme ihtimalimin yaklaşık yüzde 30 olduğunu gösteriyordu. Daha spesifik olarak, akut gram-negatif bakteriyel menenjit teşhisim ve başlangıçtaki hızlı nörolojik gerileme göz önüne alındığında, acil servise kabul edildiğimde hastalığımdan kurtulma şansım en iyi ihtimalle yalnızca yüzde 10 civarındaydı. Antibiyotikler etkili olmazsa, ölüm riski önümüzdeki birkaç gün içinde istikrarlı bir şekilde artacak, ta ki tartışılamaz bir yüzde 100'e ulaşana kadar.

Doktorlar beni yeni evime göndermeden önce vücuduma üç güçlü damar içi antibiyotik yüklediler: Acil Servis'in bir kat yukarısındaki Tıbbi Yoğun Bakım Ünitesi'nde 10 numaralı büyük bir özel oda.

Bu yoğun bakım ünitelerinde cerrah olarak birçok kez bulundum. Bunlar, en hasta hastaların, yani ölümün yalnızca birkaç santim uzağındaki insanların yerleştirildiği yerlerdir, böylece birden fazla tıbbi personel aynı anda onlar üzerinde çalışabilir. Böyle bir ekibin, tüm koşullar aleyhineyken bir hastayı hayatta tutmak için tam bir koordinasyon içinde mücadele etmesi muhteşem bir manzara. Kurtarmaya çalıştığımız hastanın bunu başarması ya da parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine bağlı olarak o odalarda hem büyük bir gurur hem de acımasız bir hayal kırıklığı hissetmiştim.

Brennan ve diğer doktorlar, koşullar göz önüne alındığında Holley konusunda ellerinden geldiğince iyimser kaldılar. Bu onların hiç de iyimser olmalarına izin vermiyordu. Gerçek şu ki çok yakında ölme riskiyle karşı karşıyaydım. Ölmemiş olsam bile, beynime saldıran bakteriler muhtemelen daha yüksek beyin aktivitelerini tehlikeye atacak kadar korteksimi yutmuşlardı.

Komada ne kadar uzun süre kalırsam, hayatımın geri kalanını kronik bitkisel hayatta geçirme ihtimalim o kadar arttı.

Neyse ki sadece Lynchburg General'in personeli değil, diğer insanlar da yardım etmek için toplanmışlardı. Komşumuz ve Piskoposluk kilisemizin rektörü Michael Sullivan, Holley'den yaklaşık bir saat sonra acil servise geldi. Holley ambulansı takip etmek için kapıdan koşarken cep telefonu çaldı. Bu onun uzun zamandır arkadaşı olan Sylvia White'dı. Sylvia'nın her zaman, tam da önemli şeyler olduğunda ona ulaşmak için esrarengiz bir yolu vardı. Holley onun medyum olduğuna ikna olmuştu. (Ben onun çok iyi bir tahminci olduğuna dair daha güvenli ve mantıklı açıklamayı tercih etmiştim.) Holley, Sylvia'ya olup bitenler hakkında bilgi verdi ve aralarında birinci derece ailemi aradılar: yakınlarda yaşayan küçük kız kardeşim Betsy. Boston'da yaşayan en küçüğümüz olan kırk sekiz yaşındaki kız kardeşim Phyllis ve en yaşlımız Jean.

O pazartesi sabahı Jean, Delaware'deki evinden Virginia'ya doğru arabayla güneye doğru gidiyordu. Şans eseri Winston-Salem'de yaşayan annemize yardım etmek için yola çıkmıştı. Jean'in cep telefonu çaldı. Kocası David'di.

"Richmond'a gittin mi henüz?" O sordu. "Hayır"

dedi Jean. "I-95'in hemen kuzeyindeyim."

"60 numaralı rotaya Batı'dan girin, ardından 24 numaralı rotadan Lynchburg'a gidin. Holley az önce aradı. Eben oradaki acil serviste. Bu sabah nöbet geçirdi ve tepki vermiyor."

"Aman Tanrım! Neden olduğuna dair bir fikirleri var

mı?" "Emin değiller ama menenjit olabilir."

Jean tam zamanında dönüş yaptı ve 60 West'in dalgalı iki şeritli asfalt yolunu takip ederek alçak, hızla ilerleyen bulutların arasından Route 24 ve Lynchburg'a doğru ilerledi.

Acil durumun ilk günü öğleden sonra saat üçte Eben IV'ü Delaware Üniversitesi'ndeki dairesinden arayan kişi Phyllis'ti. Eben dışarıda verandasında bazı bilim ödevlerini yapıyordu (benim babam da beyin cerrahıydı ve artık Eben de bu kariyerle ilgileniyordu) telefonu çaldığında. Phyllis ona durumu kısaca anlattı ve endişelenmemesini, doktorların her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi.

"Ne olabileceğine dair bir fikirleri var mı?" diye sordu. "Eh, gram

negatif bakterilerden ve menenjitten bahsetmişlerdi."

Eben, "Önümüzdeki birkaç gün içinde iki sınavım var, bu yüzden öğretmenlerime kısa mesajlar bırakacağım" dedi.

Eben daha sonra bana, başlangıçta Phyllis'in belirttiği kadar büyük bir tehlike altında olduğuma inanmakta tereddüt ettiğini, çünkü o ve Holley'nin her zaman "işleri orantısız bir şekilde abarttıklarını" söyledi.*Ve*Hiç hastalanmadım. Ancak Michael Sullivan bir saat sonra onu telefonla aradığında, arabaya binmesi gerektiğini fark etti.*hemen*.

Eben Virginia'ya doğru ilerlerken buz gibi sağanak bir yağmur yağmaya başladı. Phyllis saat altıda Boston'dan ayrılmıştı ve Eben Potomac Nehri üzerinden Virginia'ya giden I-495 köprüsüne doğru ilerlerken başının üzerindeki bulutların arasından geçiyordu. Richmond'a indi, bir araba kiraladı ve Route 60'a kendisi bindi.

Eben, Lynchburg'un sadece birkaç mil dışındayken Holley'i aradı.

"Bond nasıl?" O sordu.

"Uykudayım" dedi Holley.

Eben, "O halde doğrudan hastaneye gideceğim" dedi.

"Önce eve gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır" dedi Eben. "Sadece babamı görmek istiyorum."

Eben saat 11:15'te Tıbbi Yoğun Bakım Ünitesi'ne geldi.ÖĞLEDEN SONRA. Hastaneye giden yol buzlanmaya başlamıştı ve resepsiyon alanının parlak ışıklarına geldiğinde sadece gece resepsiyon hemşiresini gördü. Onu yoğun bakım yatağıma götürdü.

Bu noktada, daha önce orada olan herkes nihayet eve dönmüştü. Büyük, loş odadaki tek ses, vücudumu çalıştıran makinelerin sessiz bip sesleri ve tıslamalarıydı.

Eben beni görünce kapı eşiğinde donup kaldı. Yirmi yılı boyunca beni soğuk algınlığı dışında hiç görmemişti. Şimdi, tüm makinelerin aksini göstermek için ellerinden geleni yapmasına rağmen, aslında bir ceset olduğunu bildiği şeye bakıyordu. Fiziksel bedenim onun önündeydi ama tanıdığı babası gitmişti.

Ya da belki daha iyi bir kelime kullanmaktır: başka yerde.

5.

Yeraltı dünyası

Darkness, ama gözle görülür bir karanlık - aynı zamanda çamura batmış gibi onun içini görebilmek. Ya da belki pis Jell-O bunu daha iyi açıklıyordur. Şeffaf ama kasvetli, bulanık, klostrofobik, boğucu bir şekilde.

Bilinç, ama hafızası ya da kimliği olmayan bilinç; etrafınızda neler olup bittiğini bildiğiniz ama kim ya da ne olduğuna dair gerçek bir fikrinizin olmadığı bir rüya gibi.*Sen*öyle.

Ses de: derin, ritmik bir vuruş, uzaktan ama güçlü, böylece her nabzı doğrudan içinizden geçiyor. Kalp atışı gibi mi? Biraz ama daha karanlık, daha mekanik - sanki metalin metale karşı çıkardığı ses gibi, sanki dev bir yeraltı demircisi uzakta bir yerde bir örsünü dövüyormuş gibi: örsünü o kadar sert dövüyor ki ses toprağın ya da çamurun içinde titreşiyor, ya da nerede olursan ol.

Bir bedenim yoktu; zaten farkında olduğum bir beden değildi. Ben sadece öyleydim. . .*Orası*, nabız gibi atan, karanlığın çarptığı bu yerde. O zamanlar buna "ilkel" diyebilirdim. Ama o sırada bu kelimeyi bilmiyordum. Aslında hiçbir kelimeyi bilmiyordum. Burada kullanılan kelimeler çok daha sonra, dünyada anılarımı yazarken fark edildi. Dil, duygu, mantık: bunların hepsi gitmişti, sanki hayatın en başından beri bir varoluş durumuna geri dönmüştüm, belki de haberim olmadan beynimi ele geçiren ilkel bakteriler kadar geriye dönmüştüm. ve kapatın.

Bu dünyada ne kadar kaldım? Hiçbir fikrim yok. Sıradan dünyada deneyimlediğimiz gibi zaman duygusunun olmadığı bir yere gittiğinizde, nasıl bir his verdiğini doğru bir şekilde tanımlamak neredeyse imkansızdır. Bunlar olurken, ben oradayken, kendimin ("ben" ne olursa olsun) her zaman orada olduğumu ve her zaman orada olmaya devam edeceğimi hissettim.

En azından başlangıçta bunu umursamadım. Sonuçta bu varoluş hali şimdiye kadar tanıdığım tek durum olduğuna göre neden bunu yapayım ki? Daha iyi bir şey hatırlamadığım için nerede olduğum beni pek rahatsız etmedi. Hayatta kalıp kalamayacağımı kavramsallaştırdığımı hatırlıyorum ama bu konudaki kayıtsızlığım

Yapsam da yapmasam da bana sadece daha büyük bir zarar görmezlik hissi verdi. İçinde bulunduğum bu dünyayı yöneten kurallar konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onları öğrenmek için de acelem yoktu. Sonuçta neden rahatsız oluyorsunuz?

Tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemem ama bir noktada etrafımdaki bazı nesnelerin farkına vardım. Biraz köklere, biraz da geniş, çamurlu bir rahimdeki kan damarlarına benziyorlardı. Koyu, kirli bir kırmızı renkte parlayarak, çok yukarıda bir yerden, aynı derecede aşağıda başka bir yere uzanıyorlardı. Geriye dönüp bakıldığında, onlara bakmak, toprağın derinliklerine gömülmüş ama bir şekilde onu çevreleyen karışık kök ve ağaç matrislerini görebilen bir köstebek veya solucan olmak gibiydi.

Bu yüzden daha sonra bu yeri düşündüğümde buraya Solucan Gözüyle Bakış Diyarı adını verdim. Uzun bir süre boyunca bunun, bakterilerin başlangıçta beynimi istila ettiği dönemde beynimin nasıl hissettiğine dair bir tür anı olabileceğinden şüphelendim.

Ancak bu açıklama üzerinde ne kadar çok düşünürsem (ve yine, bunların hepsi çok çok sonraydı), bana o kadar az mantıklı geliyordu. Çünkü -bu yere kendiniz gitmediyseniz bunu hayal etmek ne kadar zor olsa da- oradayken bilincim bulanık ya da çarpık değildi. Sadece . . .*sınırlı*. Buradayken insan değildim. Ben hayvan bile değildim. Ben tüm bunlardan önce ve aşağıda bir şeydim. Ben sadece zamansız, kızıl-kahverengi bir denizde yalnız bir farkındalık noktasıydım.

Burada ne kadar uzun süre kalırsam o kadar rahat edemiyordum. İlk başta kendimi buna o kadar kaptırmıştım ki, "ben" ile etrafımı saran yarı ürkütücü, yarı tanıdık unsur arasında hiçbir fark yoktu. Ama yavaş yavaş bu derin, zamansız ve sınırsız gömülme duygusu yerini başka bir şeye bıraktı: Sanki bu yeraltı dünyasının aslında bir parçası değil de onun içinde sıkışıp kalmışım gibi bir duygu.

Çamurun içinden tuhaf hayvan yüzleri çıktı, inledi ya da çığlık attı ve sonra yeniden kayboldu. Ara sıra donuk bir kükreme duydum. Bazen bu kükremeler, loş, ritmik ilahilere, hem korkutucu hem de tuhaf bir şekilde tanıdık ilahilere dönüşüyordu; sanki bir noktada hepsini biliyor ve kendim söylüyordum.

Önceki varlığıma dair hiçbir anım olmadığından, bu alemde geçirdiğim süre çok uzadı. Aylar mı? Yıllar mı? Sonsuzluk mu? Yanıt ne olursa olsun, sonunda öyle bir noktaya geldim ki, o tüyler ürpertici-sürüngen his, ev gibi, tanıdık duyguya tamamen ağır bastı. Daha çok kendimi öyle hissetmeye başladım*Ben*
- etrafımdaki soğuktan, ıslaktan ve karanlıktan ayrı bir şey gibi -

o karanlıktan çıkan yüzler daha da çirkin ve tehditkar hale geldi. Uzaktaki ritmik vuruşlar da keskinleşti ve yoğunlaştı; sonsuz, vahşice monoton bir görevi yerine getiren trol benzeri yeraltı işçilerinden oluşan bir ordunun iş temposu haline geldi. Etrafımdaki hareketler daha az görsel ve daha dokunsal hale geldi; sanki sürüngen, solucan benzeri yaratıklar yanımdan geçiyor, ara sıra pürüzsüz veya dikenli derileriyle bana sürtünüyorlardı.

Sonra bir kokunun farkına vardım: biraz dışkıya, biraz kana, biraz da kusmuğa benziyordu. A*biyolojik*başka bir deyişle koku biyolojik yaşamın değil, biyolojik ölümün kokusudur. Farkındalığım giderek keskinleştikçe paniğe daha da yaklaştım. Kim ya da ne olursam olayım, buraya ait değildim. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Ama nereye gidecektim?

Ben bu soruyu sorduğumda bile yukarıdaki karanlıktan yeni bir şey ortaya çıktı: Soğuk, ölü ya da karanlık olmayan, tüm bunların tam tersi olan bir şey. Hayatımın geri kalanı boyunca çabalasaydım, şimdi bana yaklaşan bu varlığa asla adil davranamazdım. . . ne kadar güzel olduğunu anlatmaya yakın bir yere gelmek.

Ama deneyeceğim.

6.

Hayata Bir Çapa

Phyllis, Eben'den iki saat sonra hastanenin otoparkına girdi IV, saat 1 civarında vardısabah. Yoğun bakım odama geldiğinde, Eben IV'ü yatağımın yanında otururken, uyanık kalmasına yardımcı olmak için önünde bir hastane yastığı tutarken buldu.

Eben, hem yorgun, hem gergin, hem de onu gördüğüne sevinmiş bir ses tonuyla, "Annem Bond'la birlikte evde," dedi.

Phyllis, Eben'e eve gitmesi gerektiğini, eğer Delaware'den arabayla geldikten sonra bütün gece uyanık kalırsa, yarın kimse için değersiz olacağını, babası da dahil olduğunu söyledi. Holley ve Jean'i evimizden aradı ve onlara Eben IV'ün yakında döneceğini ama geceyi benim odamda geçireceğini söyledi.

Telefonu kapattığında Eben IV'e, "Eve, annenin, teyzenin ve erkek kardeşinin yanına git," dedi. "Sana ihtiyaçları var. Yarın geri döndüğünde baban ve ben burada olacağız.

Eben IV bedenime baktı: sağ burun deliğimden soluk borusuma kadar uzanan şeffaf plastik solunum tüpüne; ince, çoktan çatlayan dudaklarıma; kapalı gözlerime ve sarkan yüz kaslarıma.

Phyllis onun düşüncelerini okudu.

"Eve git Eben. Endişelenmemeye çalışın. Baban hâlâ bizimle. Ve onun gitmesine izin vermeyeceğim."

Yatağımın yanına geldi, elimi tuttu ve masaj yapmaya başladı. Phyllis, yalnızca makineler ve her saat başı istatistiklerimi kontrol etmek için gelen gece hemşiresiyle birlikte gecenin geri kalanını elimi tutarak ve benim için hayati önem taşıdığını çok iyi bildiği bir bağlantıyı sürdürerek oturdu. bu sayede.

Güney'deki insanların aileye ne kadar büyük önem verdiğinden bahsetmek bir klişe ama birçok klişe gibi bu da doğru. 1988'de Harvard'a gittiğimde kuzeylilerle ilgili fark ettiğim ilk şeylerden biri, Güney'deki pek çok kişinin olduğu gibi kabul ettiği bir gerçeği ifade etme konusunda biraz daha çekingen davranmalarıydı: Aileniz*sen kimsin*.

Kendi hayatım boyunca ailemle -anne-babam ve kız kardeşlerimle, daha sonra da Holley, Eben IV ve Bond'la- olan ilişkim her zaman hayati bir güç ve istikrar kaynağı olmuştu, ama son yıllarda bu durum daha da arttı. Aile, şu dünyada sorgusuz sualsiz destek almak için başvurduğum yerdi. Kuzey ya da Güney çoğu zaman bu maldan yoksun olabiliyor.

Ara sıra Holley ve çocuklarla birlikte Piskoposluk kilisemize gittim. Ama gerçek şu ki, yıllardır bir "C & E'er"den (yalnızca Noel ve Paskalya'da kilisenin kapısını karartan kişi) yalnızca bir adım üstündeydim. Çocuklarımızı geceleri dua etmeye teşvik ettim ama evimizde ruhani bir lider değildim. Bunların gerçekten nasıl olabileceğine dair şüphe duygularımdan asla kaçmadım.*olmak*. Her ne kadar Tanrı'ya, Cennete ve ölümden sonraki hayata inanmayı isteyerek büyümüş olsam da, akademik nöroşirürjinin katı bilimsel dünyasında geçirdiğim onlarca yıl, bu tür şeylerin nasıl var olabileceğini derinden sorgulamaya yol açmıştı. Modern sinir bilimi, beynin bilince -zihne, ruha, ruha, bizi gerçekten biz yapan, görünmez, soyut parçamız olarak adlandırmayı seçtiğiniz her şeye- yol açtığını belirtir ve bundan pek şüphem yoktu. doğruydu.

Ölmekte olan hastalarla ve aileleriyle doğrudan ilgilenen çoğu sağlık çalışanı gibi ben de yıllar içinde oldukça açıklanamayan bazı olayları duymuş ve hatta görmüştüm. Bu olayları "bilinmeyen" kategorisine kaydettim ve hepsinin merkezinde şu ya da bu tür sağduyulu bir yanıtın yattığını düşünerek onları kendi haline bıraktım.

Doğaüstü inançlara karşı olduğumdan değil. Düzenli olarak inanılmaz fiziksel ve duygusal acılara tanık olan bir doktor olarak yapmak isteyeceğim son şey, inancın sağladığı rahatlığı ve umudu herhangi birinden esirgemek olurdu. Aslında ben de bir kısmından keyif almayı çok isterdim.

Ancak yaşım ilerledikçe bu ihtimal azalıyordu. Bir okyanusun sahili aşındırması gibi, bilimsel dünya görüşüm de yıllar geçtikçe daha büyük bir şeye inanma yeteneğimi yavaşça ama istikrarlı bir şekilde baltaladı. Bilim, evrendeki önemimizi sıfıra daha da yaklaştıran sürekli bir kanıt saldırısı sağlıyor gibi görünüyordu. İnanç güzel olurdu. Ancak bilim neyin güzel olacağıyla ilgilenmiyor. Neyle ilgili*dır-dir*.

Ben kinetik bir öğreniciyim, yani yaparak öğrendiğimi söyleyebilirim. Eğer bir şeyi hissedemiyorsam ya da ona kendim dokunamıyorsam, onunla ilgilenmem zor olur. Anlamaya çalıştığım her şeye uzanıp dokunma arzusu,

Babama benzeme isteği beni beyin cerrahisine çekti. İnsan beyni ne kadar soyut ve gizemli olsa da inanılmaz derecede somuttur. Duke'ta bir tıp öğrencisi olarak, mikroskoba bakmaktan ve bilinci doğuran sinaptik bağlantıları harekete geçiren hassas bir şekilde uzayan nöron hücrelerini görmekten keyif alıyordum. Beyin cerrahisinin sunduğu soyut bilgi ile toplam fizikselliğin birleşimini sevdim. Beyne erişmek için kafatasını kaplayan deri ve doku katmanları kaldırılmalı ve Midas Rex matkabı adı verilen yüksek hızlı pnömatik bir cihaz uygulanmalıdır. Binlerce dolara mal olan çok karmaşık bir ekipman. Ancak işin özüne indiğinizde, aynı zamanda sadece . . . Bir matkap.

Aynı şekilde beyni ameliyatla onarmak da olağanüstü karmaşık bir iş olsa da aslında elektrik yüklü, son derece hassas herhangi bir makineyi onarmaktan hiçbir farkı yoktur. Beynin gerçekte ne olduğunu çok iyi biliyordum: bilinç olgusunu üreten bir makine. Elbette bilim insanları beyindeki nöronların bunu nasıl başardığını tam olarak keşfedememişlerdi ama bunu yapmaları an meselesiydi. Bu her gün ameliyathanede kanıtlandı. Bir hasta baş ağrısı ve bilinç kaybıyla gelir. Beyninin MR'ını (manyetik rezonans görüntüsü) alırsınız ve bir tümör keşfedersiniz. Hastayı genel anestezi altına alıyorsunuz, tümörü alıyorsunuz ve birkaç saat sonra yeniden dünyaya uyanıyor. Artık baş ağrısı yok. Artık bilinçle ilgili sorun yok. Görünüşte oldukça basit.

Bu sadeliğe, mutlak dürüstlüğe ve *temizlik* bilimin. Fanteziye ya da yarım yamalak düşüncelere yer bırakmamasına saygı duydum. Eğer bir olgu somut ve güvenilir olarak ortaya konulabiliyorsa kabul ediliyordu. Değilse, o zaman reddedildi.

Bu yaklaşım, onu destekleyen beynin işleyişi durduktan sonra bir kişiliğin devam eden varlığına, ruha ve ruha çok az yer bıraktı. Kilisede tekrar tekrar duyduğum şu sözlere daha da az yer bırakıyordu: "Sonsuz yaşam."

Bu yüzden aileme, Holley'e, oğullarımıza, üç kız kardeşime ve tabii ki anneme ve babama çok güvenmiştim. Gerçek anlamda, mesleğimi asla yerine getiremezdim; sağladığım temel sevgi ve anlayış desteği olmadan, her gün yaptığım eylemleri gerçekleştiremez ve gördüklerimi göremezdim.

İşte bu yüzden Phyllis (telefonda kız kardeşimiz Betsy'ye danıştıktan sonra) o gece tüm ailemiz adına bana bir söz vermeye karar verdi.

Benim gevşek, neredeyse cansız elimle orada otururken, bundan sonra ne olursa olsun birisinin her zaman orada olacağını ve elimi tutacağını söyledi.

"Gitmene izin vermiyoruz Eben," dedi. “Seni burada, bu dünyada, sana ihtiyacımız olan yerde tutacak bir çapaya ihtiyacın var. Ve biz bunu sağlayacağız."

Gelecek günlerde bu çapanın ne kadar önemli olduğunu kanıtlayacağını bilmiyordu.

7.
Dönen Melodi ve Ağ Geçidi

Skaranlıkta bir şey belirmişti.

Yavaşça dönerek ince beyaz-altın rengi ışık şeritleri yaydı ve bunu yaparken etrafımdaki karanlık parçalanıp parçalanmaya başladı.

Sonra yeni bir ses duydum:*yaşamak*bugüne kadar duyduğunuz en zengin, en karmaşık, en güzel müzik parçası gibi bir ses. Saf beyaz bir ışık indikçe hacmi artıyor ve o zamana kadar bana eşlik eden tek şey olan, görünüşe göre çağlar boyunca tekdüze mekanik vuruşları yok ediyordu.

Işık gittikçe yaklaşıyor, kendi etrafında dönüyor ve şu anda orada burada altın tonlarıyla renklendiğini gördüğüm o saf beyaz ışık filamanlarını üretiyordu.

Sonra ışığın tam ortasında başka bir şey belirdi. Farkındalığımı yoğun bir şekilde odakladım ve bunun ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Açılış. artık bakmıyordum*en*yavaş yavaş dönen ışık, ama*başından sonuna kadar*BT.

Bunu anladığım an yukarı doğru çıkmaya başladım. Hızlı. Bir ıslık sesi duyuldu ve bir anda açıklıktan geçtim ve kendimi tamamen yeni bir dünyada buldum. Gördüğüm en tuhaf, en güzel dünya.

Parlak, canlı, kendinden geçmiş, çarpıcı. . . Bu dünyanın nasıl göründüğünü ve hissettiğini anlatmak için birbiri ardına sıfatlar yığabilirim ama hepsi yetersiz kalır. Sanki doğduğumu hissettim. Yeniden doğmak ya da yeniden doğmak değil. Sadece . . . doğmak.

Altımda kırsal bölge vardı. Yeşil, gür ve toprak gibiydi. BT*öyleydi* toprak . . . ama aynı zamanda değildi. Bu, ailenizin sizi çok küçük bir çocukken birkaç yıl geçirdiğiniz bir yere geri götürmesi gibiydi. Sen orayı bilmiyorsun. Ya da en azından yapmadığını düşünüyorsun. Ancak etrafınıza baktığınızda bir şeyin sizi çektiğini fark edersiniz ve bir parçanızın - kısmen de olsa, derinlerde bir yerde - burayı hatırladığını ve tekrar oraya geri döndüğü için sevindiğini fark edersiniz.

Uçuyordum, ağaçların, tarlaların, derelerin, şelalelerin, orada burada insanların üzerinden geçiyordum. Gülen, oynayan çocuklar da vardı. İnsanlar daire şeklinde şarkı söyleyip dans ediyorlardı ve bazen aralarında insanlar kadar neşe dolu bir köpeğin koşup zıpladığını görüyordum. Sade ama güzel kıyafetler giyiyorlardı ve bana öyle geliyordu ki bu kıyafetlerin renkleri, çevrelerindeki kırlarda açan ve açan ağaçlar ve çiçeklerle aynı türden canlı bir sıcaklığa sahipti.

Güzel, inanılmaz bir hayal dünyası. . .

Ama bu bir rüya değildi. Gerçi nerede olduğumu ve hatta *Ne*Bir şeyden kesinlikle emindim: Bir anda kendimi içinde bulduğum bu yer tamamen gerçekti.

Kelime*gerçek*soyut bir şeyi ifade ediyor ve anlatmaya çalıştığım şeyi aktarmada sinir bozucu derecede etkisiz. Çocuk olduğunuzu ve bir yaz gününde sinemaya gittiğinizi hayal edin. Belki film iyiydi ve izlerken eğlendiniz. Ama sonra gösteri sona erdi ve siz tiyatrodan çıkıp yaz öğleden sonrasının derin, canlı ve davetkar sıcaklığına geri döndünüz. Hava ve güneş ışığı üzerinize çarptığında, bu muhteşem günü neden karanlık bir sinemada oturarak harcadığınızı merak ettiniz.

Bu duyguyu binlerce kez çarptığınızda hâlâ benim bulunduğum yerdeki hissin yakınında olamazsınız.

Tam olarak ne kadar süre uçtuğumu bilmiyorum. (Bu yerdeki zaman, dünyada deneyimlediğimiz basit doğrusal zamandan farklıydı ve tarif edilmesi, onun diğer yönleri kadar umutsuzca zordu.) Ama bir noktada, orada yalnız olmadığımı fark ettim.

Yanımda birisi vardı: çıkık elmacık kemikleri ve koyu mavi gözleri olan güzel bir kız. Aşağıdaki köydeki insanların giydiği köylü kıyafetlerinin aynısını giyiyordu. Altın-kahverengi bukleler güzel yüzünü çerçeveliyordu. Bir kelebeğin kanadı olan, tarif edilemez ve canlı renklerle canlı, girift desenli bir yüzey üzerinde birlikte ilerliyorduk. Aslında etrafımızda milyonlarca kelebek vardı; büyük dalgalar halinde kanat çırpıyor, yeşilliklere dalıp tekrar etrafımıza çıkıyorlardı. Ortaya çıkan tek bir kelebek değildi; sanki havada hareket eden bir hayat ve renk nehriymiş gibi hepsi bir aradaydı. Yakınımızda uçarken açılan ağaçlardaki çiçeklerin ve tomurcukların yanından tembel döngüler halinde uçtuk.

Kızın kıyafeti basitti ama renkleri (pudra mavisi, çivit mavisi ve pastel turuncu-şeftali) çevredeki diğer her şeyle aynı karşı konulmaz, süper canlı canlılığa sahipti. Bana öyle bir bakışla baktı ki, onu birkaç dakikalığına görseniz, şu ana kadar ne yaşanmış olursa olsun, o noktaya kadar tüm hayatınızı yaşamaya değer kılacaktı. Romantik bir bakış değildi. Bu bir dostluk bakışı değildi. Bütün bunların ötesinde bir bakıştı bu. . . yeryüzünde sahip olduğumuz tüm farklı sevgi türlerinin ötesinde. Daha yüksek bir şeydi bu, diğer tüm sevgi türlerini kendi içinde barındırırken aynı zamanda hepsinden daha gerçek ve saftı.

Hiçbir kelime kullanmadan benimle konuştu. Mesaj içimden rüzgar gibi geçti ve anında bunun doğru olduğunu anladım. Çevremizdeki dünyanın gerçek olduğunu bildiğim gibi bunu da biliyordum; geçici ve asılsız bir fantezi değildi.

Mesaj üç bölümden oluşuyordu ve eğer onları dünya diline çevirmem gerekse, şunun gibi bir şey yazdıklarını söyleyebilirim:

“Sonsuza kadar seviliyorsun ve el üstünde tutuluyorsun.”

"Korkacak hiçbir şeyin yok."

“Yanlış yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Mesaj beni büyük ve çılgın bir rahatlama duygusuyla doldurdu. Hayatım boyunca oynadığım ama tam olarak anlamadığım bir oyunun kurallarının bana verilmesi gibiydi.

Kız, "Burada sana pek çok şey göstereceğiz," dedi; yine bu sözcükleri aslında kullanmadan, kavramsal özlerini doğrudan bana aktararak. "Ama eninde sonunda geri döneceksin."

Bunun için tek bir sorum
vardı. Nereye?

Şu anda seninle kimin konuştuğunu unutma. Ben yumuşak başlı bir duygusalcı değilim. Ölümün neye benzediğini biliyorum. Daha iyi günlerde konuştuğunuz, şakalaştığınız canlı bir insanın, saatlerce vücudundaki makineyi çalışır durumda tutmak için uğraştıktan sonra ameliyat masasında cansız bir nesneye dönüşmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu ve kaybetmeyi asla hayal etmedikleri birini kaybeden sevdiklerinin yüzlerindeki cevapsız kederi biliyorum. Biyolojimi biliyorum ve fizikçi olmasam da bu konuda da beceriksiz değilim. Fantezi ile gerçeklik arasındaki farkı biliyorum ve mücadele ettiğim deneyimin

Size hayatımın en belirsiz, en tatmin edici olmayan resmini vermek, hayatımın tek ve en gerçek deneyimiydi.

Aslında gerçeklik departmanındaki tek rekabet bundan sonra gelenlerdi.

8.
İsrail

BErtesi sabah saat sekizde Holley odama geri döndü. O heceledi Phyllis yatağımın başucundaki sandalyeye oturup hâlâ tepkisiz olan elimi sıktı. 11 civarısabah., Michael Sullivan geldi ve herkes etrafımda bir daire oluşturdu, Betsy de benim de dahil olmam için elimi tuttu. Michael dua etti. Bulaşıcı hastalıklar konusunda uzman doktorlardan biri alt kattan yeni bir raporla geldiğinde, işleri bitirmek üzereydiler. Antibiyotiklerimi bir gecede ayarlamalarına rağmen beyaz kan hücresi sayım hâlâ yükseliyordu. Bakteriler beynimi yeme görevini hiçbir engelle karşılaşmadan sürdürüyordu.

Seçeneklerin hızla tükenmesi üzerine doktorlar Holley ile son birkaç gün içinde yaptığım etkinliklerin ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirdiler. Daha sonra sorularını son birkaç haftayı kapsayacak şekilde genişlettiler. Bir şey var mıydı? *herhangi bir şey*- durumumu anlamalarına yardımcı olabilecek ne yaptığımın ayrıntıları?

"Eh," dedi Holley, "birkaç ay önce İsrail'e bir iş gezisine çıktı." Dr. Brennan not defterinden başını kaldırdı.

*E. coli*bakteri hücreleri DNA'yı yalnızca diğer hücrelerle değiştiremez*E. coli*, fakat diğer gram-negatif bakteriyel organizmalar da. Bunun, küresel seyahat, antibiyotik bombardımanı ve hızlı mutasyona uğrayan yeni bakteriyel hastalık türleriyle dolu çağımızda çok büyük etkileri var. Eğer bazı*E. coli*Bakteriler kendilerini, kendilerinden daha uygun olan diğer bazı ilkel organizmalarla birlikte zorlu bir biyolojik ortamda bulurlar.*E. coli*potansiyel olarak daha uygun bakterilerden bir miktar DNA alıp onu bünyesine katabilir.

1996 yılında doktorlar, gen kodlayan DNA'yı barındıran yeni bir bakteri türü keşfettiler.*Klebsiella pneumoniae*karbapenemaz veya KPC, konakçı bakterisine antibiyotik direnci kazandıran bir enzimdir. Kuzey Carolina'daki bir hastanede ölen bir hastanın midesinde bulundu. KPC'nin kendisini absorbe eden bir bakteriyi potansiyel olarak sadece bazı mevcut antibiyotiklere değil, aynı zamanda antibiyotiklere karşı da dirençli hale getirebildiği keşfedildiğinde, bu tür tüm dünyadaki doktorların dikkatini çekti.*Tümü*onlardan.

Toksik, antibiyotiğe dayanıklı bir bakteri türü (toksik olmayan kuzeni vücudumuzun her yerinde bulunan) genel popülasyonda serbest kalırsa, insan ırkıyla bir saha günü geçirebilir. On yıllık farmasötik geliştirme sürecinde kurtarmaya gelebilecek hiçbir yeni antibiyotik yok.

Dr. Brennan, sadece birkaç ay önce, bir hastanın güçlü bir bakteriyel enfeksiyon nedeniyle hastaneye başvurduğunu ve durumunu kontrol altına almak amacıyla bir dizi güçlü antibiyotik verildiğini biliyordu.*Klebsiella pneumoniae* enfeksiyon. Ancak adamın durumu kötüleşmeye devam etti. Testler onun hala acı çektiğini ortaya çıkardı*Klebsiella pneumoniae*ve antibiyotikler işe yaramamıştı. Daha ileri testler, adamın kalın bağırsağında yaşayan bakterilerin, dirençli geninden doğrudan plazmid transferi yoluyla KPC genini edindiğini ortaya çıkardı.*Klebsiella pneumoniae*enfeksiyon. Başka bir deyişle, vücudu, eğer genel popülasyona yayılırsa, on dördüncü yüzyılda Avrupa'nın yarısını öldüren bir veba olan Kara Ölüm'e rakip olabilecek bir bakteri türünün yaratılması için laboratuvar sağlamıştı.

Tüm bunların gerçekleştiği hastane İsrail'in Tel Aviv kentindeki Sourasky Tıp Merkezi'ydi ve bu olay yalnızca birkaç ay önce gerçekleşmişti. Aslına bakılırsa bu olay, odaklanmış ultrason beyin cerrahisinde küresel bir araştırma girişimini koordine etme işimin bir parçası olarak, benim orada bulunduğum sıralarda gerçekleşti. Kudüs'e 3:15'te vardımsabah. Otelimi bulduktan sonra bir hevesle eski şehre yürümeye karar vermiştim. Sonunda Via Dolorosa'da şafak öncesi tek başıma bir tura çıktım ve Son Akşam Yemeği'nin olduğu iddia edilen yeri ziyaret ettim. Yolculuk tuhaf bir şekilde ilerlemişti ve Amerika'ya döndüğümde bu konuyu Holley'e sık sık açmıştım. Ancak o zamanlar Sourasky Tıp Merkezi'ndeki hasta ya da kaptığı ve KPC genini alan bakteriler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Geliştirdiği bakterilerin kendisi de bir tür*E. coli.*

İsrail'deyken bir şekilde antibiyotiğe dayanıklı KPC barındıran bir bakteri kapmış olabilir miyim? Bu pek olası değildi. Ancak bu, enfeksiyonumun görünen direncinin olası bir açıklamasıydı ve doktorlarım bunun gerçekten beynime saldıran bakteri olup olmadığını belirlemek için çalışmaya başladılar. Benim durumum birçok nedenden ilki nedeniyle tıp tarihinin bir parçası olmak üzereydi.

9.

Çekirdek

MBu sırada bulutların olduğu bir yerdeydim.

Büyük, kabarık, pembe-beyaz olanlar derin mavi siyah gökyüzünde keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Bulutlardan daha yüksek - ölçülemeyecek kadar yüksek - şeffaf küre sürüleri, parıldayan varlıklar gökyüzünde yay çizerek arkalarında uzun, şerit benzeri çizgiler bırakıyorlardı.

Kuşlar mı? Melekler mi? Anılarımı yazarken bu sözler aklıma geldi. Ancak bu kelimelerin hiçbiri, bu gezegende tanıdığım her şeyden oldukça farklı olan varlıkların kendilerini haklı çıkarmıyor. Daha gelişmişlerdi.*Daha yüksek*.

Yukarıdan görkemli bir ilahiyi andıran devasa ve gümbürdeyen bir ses indi ve bunu kanatlı varlıkların mı ürettiğini merak ettim. Daha sonra tekrar düşündüğümde, bu yaratıkların süzülürken ne kadar mutlu olduklarını fark ettim.*vardı*bu sesi çıkarmak - eğer neşe içlerinden bu şekilde çıkmasaydı, o zaman onu başka türlü zapt edemeyeceklerini söylüyordu. Ses elle tutulur ve neredeyse maddiydi, teninizde hissedebileceğiniz ama sizi ıslatmayan bir yağmur gibiydi.

Şu an bulunduğum yerde görmek ve duymak ayrı değildi. yapabilirdim *duymak*Yukarıdaki parıldayan varlıkların gümüşi vücutlarının görsel güzelliğini ve şarkılarının dalgalı, neşeli mükemmelliğini görebiliyordum. Görünüşe göre bu dünyadaki hiçbir şeye onun bir parçası olmadan, gizemli bir şekilde katılmadan bakamaz veya dinleyemezdiniz. Tekrar, benim şimdiki bakış açımdan bakamamanızı öneririm.*en*o dünyada herhangi bir şey, tek kelimeyle*en*kendisi orada olmayan bir ayrılığı ima ediyor. Her şey farklıydı ama aynı zamanda her şey, İran halısındaki zengin ve iç içe geçmiş desenler gibi, her şeyin bir parçasıydı. . . ya da bir kelebeğin kanadı.

En mükemmel yaz günlerinde ortaya çıkan türden ılık bir rüzgar, ağaçların yapraklarını savurarak geçip gidiyor.

cennet suyu. İlahi bir esinti. Her şeyi değiştirdi, etrafımdaki dünyayı daha da yüksek bir oktava, daha yüksek bir titreşime taşıdı.

En azından yeryüzünde düşündüğümüz şekliyle dil işlevim hala çok az olmasına rağmen, bu rüzgara ve onun arkasında veya içinde çalıştığını hissettiğim ilahi varlığa sözsüz sorular sormaya başladım.

Bu yer nerede?

Ben kimim?

Neden buradayım?

Bu sorulardan birini sessizce sorduğumda, cevap anında bir ışık, renk, sevgi ve güzellik patlamasıyla geldi ve bir dalga gibi içimden geçti. Bu patlamalarda önemli olan şey, sorularımı bastırarak susturmamalarıydı. Onlar *cevapland*onları, ancak dili atlayan bir şekilde. Düşünceler doğrudan bana girdi. Ama bizim yeryüzünde yaşadığımız gibi düşünülmedi. Belirsiz, önemsiz veya soyut değildi. Bu düşünceler sağlam ve acildi -ateşten sıcak ve sudan ıslaktı- ve onları alır almaz, dünyevi yaşamımda tamamen kavramam yıllar alacak kavramları anında ve zahmetsizce anlayabildim.

İlerlemeye devam ettim ve kendimi uçsuz bucaksız, tamamen karanlık, sonsuz büyüklükte ama aynı zamanda son derece rahatlatıcı bir boşluğa girerken buldum. Zifiri karanlık olmasına rağmen aynı zamanda ışıkla da doluydu: şimdi yakınımda hissettiğim parlak bir küreden geliyormuş gibi görünen bir ışık. Melek varlıkların şarkıları gibi canlı ve neredeyse katı bir küre.

Durumum, tuhaf bir şekilde, rahimdeki fetüsün durumuna benziyordu. Fetüs, onu besleyen ve her yerde mevcut ama aynı zamanda görünmez olan anneyle ilişkisine aracılık eden plasentanın sessiz ortağıyla birlikte rahimde yüzer. Bu durumda “anne”, evreni ve içindekileri yaratmaktan sorumlu olan Yaratıcı, Kaynak olan Tanrı'ydı. Bu Varlık o kadar yakındı ki, Tanrı ile benim aramda hiçbir mesafe yokmuş gibi görünüyordu. Ancak aynı zamanda Yaratıcının sonsuz enginliğini hissedebiliyordum, bununla karşılaştırıldığında benim ne kadar küçük olduğumu görebiliyordum. Ara sıra kullanacağım*ah*Tanrı'nın zamiri olarak kullandım çünkü bu ismi ilk olarak komadan sonra yazılarımda kullandım. "Om", her şeyi bilen, her şeye gücü yeten ve koşulsuz seven Tanrı ile ilgili duyduğumu hatırladığım sesti, ancak tanımlayıcı herhangi bir kelime yetersiz kalıyor.

Om'la beni ayıran saf enginliğin, neden Taş'ı yoldaşım olarak gördüğümü fark ettim. Bir bakıma tam olarak anlayamadım

ama yine de Orb'un benimle çevremi saran bu olağanüstü varlık arasında bir tür "tercüman" olduğundan emindim.

Sanki daha büyük bir dünyaya doğmuş gibiydim ve evrenin kendisi dev bir kozmik rahim gibiydi ve Orb (bir şekilde Kelebek Kanadındaki Kız'a bağlıydı, aslında o da oradaydı).*öyleydi*o) bu süreçte bana rehberlik ediyordu.

Daha sonra, dünyaya geri döndüğümde, on yedinci yüzyıl Hıristiyan şairi Henry Vaughan'ın burayı, İlahi Olan'ın evi olan bu geniş, mürekkep siyahı çekirdeği tanımlamaya benzeyen bir alıntısını buldum.

"Bazıları Tanrı'da derin ama göz kamaştırıcı bir karanlık olduğunu söylüyor. . ."

Aynen öyle: aynı zamanda ışıkla dolup taşan mürekkep rengi bir karanlık.

Sorular ve cevaplar devam etti. Her ne kadar hâlâ bildiğimiz dil biçiminde gelmemiş olsalar da, bu Varlığın "sesi" sıcaktı ve -kulağa tuhaf gelse de- kişiseldi. İnsanları anlıyordu ve sahip olduğumuz niteliklere sonsuz derecede daha fazla sahipti. Beni derinden tanıyordu ve hayatım boyunca hep insanlarla ve yalnızca insanlarla ilişkilendirdiğim niteliklerle doluydu: sıcaklık, şefkat, dokunaklılık. . . hatta ironi ve mizah.

Om, Küre aracılığıyla bana tek bir evren olmadığını, aslında benim hayal edebildiğimden çok daha fazla evrenin olduğunu ama hepsinin merkezinde aşkın yattığını söyledi. Kötülük diğer tüm evrenlerde de mevcuttu, ama yalnızca çok küçük miktarlarda. Kötülük gerekliydi çünkü o olmadan özgür irade imkânsızdı ve özgür irade olmadan hiçbir gelişme, ileriye doğru bir hareket, Tanrı'nın bizden olmasını istediği kişi olma şansımız olamazdı. Kötülük bazen bizimki gibi bir dünyada korkunç ve çok güçlü görünse de, daha büyük resimde aşk ezici bir çoğunlukla baskındı ve sonunda muzaffer olacaktı.

Sayısız evrende yaşamın bolluğunu gördüm; bunların arasında zekası insanlığın çok ötesinde gelişmiş olanlar da vardı. Sayısız yüksek boyutun olduğunu ama bu boyutları bilmenin tek yolunun onlara doğrudan girip deneyimlemek olduğunu gördüm. Daha düşük boyutlu uzaydan bilinemez veya anlaşılamazlar. Sebep ve sonuç bu yüksek alemlerde mevcuttur, ancak bizim onlara dair dünyevi anlayışımızın dışındadır. Bu dünyevi alemde içinde hareket ettiğimiz zaman ve uzay dünyası, bu yüksek dünyalarla sıkı ve karmaşık bir şekilde birbirine geçmiştir. Başka bir deyişle,

bu dünyalar bizden tamamen ayrı değiller çünkü tüm dünyalar aynı kapsayıcı ilahi Gerçekliğin parçasıdır. Bu yüksek dünyalardan kişi, dünyamızdaki herhangi bir zamana veya yere erişebilir.

Orada öğrendiklerimi ortaya çıkarmak hayatımın geri kalanını ve daha sonra da birazını alacak. Bana verilen bilgi tarih dersinde ya da matematik teoreminde olduğu gibi "öğretilmedi". İçgörüler ikna edilmeye ve özümsenmeye ihtiyaç duymak yerine doğrudan gerçekleşti. Bilgi ezberlenmeden, anında ve kalıcı olarak depolandı. Sıradan bilgiler gibi kaybolmadı ve bugüne kadar bunların hepsine, okuldaki yıllarım boyunca edindiğim bilgilerden çok daha net bir şekilde sahibim.

Bu, bu bilgiye bu şekilde ulaşabileceğim anlamına gelmiyor. Çünkü artık dünyevi aleme geri döndüğüme göre, bunu sınırlı fiziksel bedenim ve beynim aracılığıyla işlemem gerekiyor. Ama orada. Bunu varlığımın derinliklerine işlemiş olarak hissediyorum. Benim gibi tüm hayatını bilgi biriktirmek ve eski yöntemlerle anlamak için çok çalışarak geçirmiş bir insan için, bu daha ileri seviyedeki öğrenmenin keşfi, tek başına, bana gelecek çağlar boyunca düşünmem için yiyecek vermeye yeterliydi. . .

Maalesef ailem ve dünyadaki doktorlarım için durum çok farklıydı.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

10.

Önemli Olanlar

Holley, doktorların onunla ne kadar ilgilendiğini fark etmemişti. İsrail gezimden bahsetti. Ama tabi ki anlamadı*Neden*çok önemliydi. Geriye dönüp bakıldığında, bunu yapmamış olması bir lütuftu. Olası ölümümle başa çıkmak yeterince yüktü, Kara Veba'nın yirmi birinci yüzyıldaki eşdeğeri için endeks vaka olma ihtimalim de eklenmiyordu.

Bu arada arkadaşlara ve aileye daha fazla çağrı gönderildi. Biyolojik ailem de dahil.

Genç bir çocukken, Winston-Salem'deki Wake Forest Baptist Tıp Merkezi'nde yirmi yıl boyunca personel şefi olarak görev yapan babama tapardım. Hiçbir zaman onun yerini tamamen dolduramayacağımı bilmeme rağmen, onun ayak izlerini olabildiğince yakından takip etmek için kariyer olarak akademik nöroşirürjiyi seçtim.

Babam son derece manevi bir adamdı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Yeni Gine ve Filipinler ormanlarında Ordu Hava Kuvvetlerinde cerrah olarak görev yaptı. Vahşete ve acılara tanık oldu ve kendisi de acı çekti. Bana muson yağmurunun battaniyeleri altında zar zor ayakta kalan çadırlarda savaş yaralıları üzerinde çalışarak geçirdiği geceleri, ısı ve nemin o kadar bunaltıcı olduğunu ve cerrahların dayanabilmek için iç çamaşırlarına kadar soyunduklarını anlattı.

Babam, Ekim 1942'de Pasifik Tiyatrosu'ndaki görevi için eğitim alırken hayatının aşkı (ve komutanının kızı) Betty ile evlenmişti. Savaşın sonunda, Amerika Birleşik Devletleri'nin Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atmasının ardından Japonya'yı işgal eden ilk Müttefik kuvvetleri grubunun bir parçasıydı. Tokyo'daki tek ABD askeri beyin cerrahı olarak resmen vazgeçilmezdi. Ayrıca kulak, burun ve boğaz ameliyatlarını da yapabilecek yeterlilikteydi.

Bütün bu nitelikler onun uzun bir süre hiçbir yere gidemeyeceğinin garantisiydi. Yeni komutanı, durum "daha istikrarlı" olana kadar onun Amerika'ya geri dönmesine izin vermeyecekti. Japonların savaş gemisinde resmen teslim olmasından birkaç ay sonra*Missouri*içinde

Sonunda Tokyo Körfezi'nde baba, eve gitmesine izin verilmesi için genel emir aldı. Ancak sahadaki CO'nun bu emirleri görmesi halinde iptal edileceğini biliyordu. Böylece babam, CO'nun Ar-Ge için üs dışında olduğu hafta sonuna kadar bekledi ve emirleri vekil CO aracılığıyla işleme koydu. Sonunda, 1945 yılının Aralık ayında, asker arkadaşlarının çoğunun gitmesinden çok sonra, eve dönmek üzere bir gemiye binmeyi başardı. ailelerinin yanına döndü.

1946'nın başlarında Amerika'ya döndükten sonra babam, Avrupa Tiyatrosu'nda görev yapmış arkadaşı ve Harvard Tıp Fakültesi'nden sınıf arkadaşı Donald Matson ile beyin cerrahisi eğitimini tamamladı. Peter Bent Brigham ve Boston'daki Çocuk Hastanelerinde (Harvard Tıp Fakültesi'nin amiral gemisi hastaneleri), Dr. Harvey Cushing tarafından eğitilen son asistanlardan biri olan ve dünya çapında bilimin babası olarak kabul edilen Dr. Franc D. Ingraham'ın gözetiminde eğitim aldılar. modern beyin cerrahisi. 1950'li ve 1960'lı yıllarda, Avrupa ve Pasifik'teki savaş alanlarında becerilerini geliştiren "3131C" beyin cerrahlarının (Ordu Hava Kuvvetleri tarafından resmi olarak sınıflandırıldıkları şekliyle) kadrosunun tamamı, bir sonraki için çıtayı belirlemeye devam etti. Benim neslimdekiler de dahil olmak üzere yarım asırlık beyin cerrahları.

Annem ve babam Buhran sırasında büyüdüler ve çalışmaya hazırdılar. Babam aile yemeği için neredeyse her zaman saat 7'de eve gelirdi.ÖĞLEDEN SONRA., genellikle takım elbise ve kravat giyer, ancak ara sıra cerrahi önlük giyer. Daha sonra hastaneye döner, hastalarını ziyaret ederken çoğu zaman biz çocuklardan birini ofisinde ödevlerimizi yapması için yanına alırdı. Babam için hayat ve iş aslında eş anlamlıydı ve o da bizi buna göre yetiştirdi. Pazar günleri genellikle kız kardeşlerime ve bana bahçe işi yaptırırdı. Ona sinemaya gitmek istediğimizi söylesek şöyle cevap verirdi: “Sinemaya gidersen başkasının çalışması gerekir.” Aynı zamanda son derece rekabetçiydi. Squash kortunda her oyunu "ölümüne bir savaş" olarak görüyordu ve hatta seksenli yaşlarında bile her zaman yeni rakipler arıyordu, çoğu zaman onlarca yıl daha gençti.

O talepkar bir ebeveyndi ama aynı zamanda harika bir ebeveyndi. Tanıştığı herkese saygılı davranıyordu ve hastane ziyaretleri sırasında karşılaşabileceği gevşek vidaları sıkmak için laboratuvar önlüğünün cebinde bir tornavida taşıyordu. Hastaları, doktor arkadaşları, hemşireler ve tüm hastane personeli onu çok seviyordu. Hastalar üzerinde ameliyat yapmak, araştırmayı ilerletmeye yardımcı olmak, beyin cerrahlarını eğitmek (tekil bir tutku) ya da derginin editörlüğünü yapmak olabilir.*Cerrahi Nöroloji*(Bunu birkaç yıl boyunca yaptı), babam hayattaki yolunun onun için açıkça çizildiğini gördü. Yetmiş bir yaşında nihayet ameliyathaneden çıktıktan sonra bile, gelişmelere ayak uydurmaya devam etti.

alandaki son gelişmeler. 2004'teki ölümünden sonra uzun süredir ortağı olan Dr. David L. Kelly, Jr. şunları yazdı: “Dr. İskender her zaman coşkusu ve ustalığıyla, azmi ve detaylara olan ilgisiyle, yaptığı her şeydeki şefkat ruhuyla, dürüstlüğüyle ve mükemmelliğiyle hatırlanacak.” Pek çok kişi gibi benim de ona tapmam pek şaşırtıcı değil.

Çok önceden, ne zaman olduğunu hatırlamıyorum bile, annem ve babam bana evlat edinildiğimi (ya da kendi deyimiyle "seçildiğini") söylemişlerdi, çünkü beni temin ettiler, öyle olduğumu biliyorlardı. beni gördükleri andan itibaren çocukları). Onlar benim biyolojik öz ailem değillerdi ama beni sanki kendi etlerinden ve kanlarındanmışım gibi çok sevdiler. Nisan 1954'te dört aylıkken evlat edinildiğimi ve biyolojik annemin 1953'te beni doğurduğunda on altı yaşında (lise ikinci sınıf öğrencisi) evli olmadığını bilerek büyüdüm. Bir çocuğa bakma şansı olmayan son sınıf öğrencisi, ikisi de istemese de benden vazgeçmeyi kabul etmişti. Tüm bunların bilgisi o kadar erken geldi ki, saçımın simsiyah rengi ve hamburgerleri sevdiğim ve karnabaharı sevmediğim gerçeği kadar kabul edilmiş ve sorgulanamaz bir şekilde benim kim olduğumun bir parçasıydı. Evlat edinen ebeveynlerimi, eğer gerçek kan bağına sahip olsalardı seveceğim kadar sevdim ve onların da benim için aynı şeyleri hissettikleri açık.

Ablam Jean de evlat edinilmişti ama beni evlat edindikten beş ay sonra annem kendi kendine hamile kalabildi. Kız kardeşim Betsy adında bir kız çocuğu dünyaya getirdi ve beş yıl sonra en küçük kız kardeşimiz Phyllis doğdu. Tüm niyet ve amaçlar açısından öz kardeştik. Nereden gelirsem geleyim, onların erkek kardeşi olduğumu, onların da kız kardeşlerim olduğunu biliyordum. Beni sevmenin yanı sıra bana inanan ve hayallerimi destekleyen bir ailede büyüdüm. Lisede beni ele geçiren ve bunu başarana kadar asla bırakmadığım hayalim de buna dahil: babam gibi bir beyin cerrahı olmak.

Üniversite ve tıp fakültesi yıllarımda, en azından yüzeyde, evlat edinilmeyi düşünmedim. Annemin yeniden bir araya gelmekle ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek için Kuzey Carolina Çocuk Evi Derneği'ne birkaç kez ulaştım. Ancak Kuzey Carolina, umutsuzca yeniden bağlantı kurmak isteseler bile, evlat edinilenlerin ve öz ebeveynlerinin anonimliğini koruyan en katı yasalardan bazılarına sahipti. Yirmili yaşlarımın sonlarından sonra bu konu hakkında giderek daha az düşündüm. Ve Holley ile tanışıp kendi ailemizi kurduğumuzda, soru daha da uzaklaştı.

Ya da daha derinlerde.

1999 yılında, kendisi on iki yaşındayken ve biz hâlâ Massachusetts'te yaşıyorken, Eben IV, altıncı sınıf öğrencisi olduğu Charles River School'da bir aile mirası projesine dahil oldu. Benim evlat edinildiğimi biliyordu ve bu nedenle gezegende kişisel olarak, hatta isimlerini bile tanımadığı doğrudan akrabaları olduğunu biliyordu. Proje onda bir şeyi ateşledi; o ana kadar varlığından haberdar olmadığı derin bir merakı.

Bana öz ailemi arayıp bulamayacağımızı sordu. Ona, yıllar içinde ara sıra konuyu bizzat araştırdığımı, Kuzey Carolina Çocuk Evi Derneği ile temasa geçtiğimi ve onlardan herhangi bir haber olup olmadığını sorduğumu söyledim. Biyolojik annem ya da babam temas kurmak isteseydi toplum bilirdi. Ama hiç geri dönüş duymadım.

Beni rahatsız ettiğinden değil. Eben'e, "Böyle bir durumda bu son derece doğal," dedim. “Bu, öz annemin beni sevmediği ya da seni görürse seni sevmeyeceği anlamına gelmiyor. Ama bunu istemiyor, çünkü büyük ihtimalle senin ve benim kendi ailemiz olduğunu düşünüyor ve bunun önüne geçmek istemiyor.”

Ancak Eben buna izin vermedi ve sonunda onunla dalga geçebileceğimi düşündüm ve Çocuk Yuvasındaki Betty adında, daha önce isteklerimi yerine getirmemde bana yardımcı olan bir sosyal hizmet görevlisine yazdım. Birkaç hafta sonra, 2000 yılının Şubat ayında karlı bir Cuma öğleden sonra, Eben IV ve ben hafta sonu kayak yapmak için Boston'dan Maine'e gidiyorduk ki, Betty'yi arayıp durumunu kontrol etmem gerektiğini hatırladım. Onu cep telefonumdan aradım ve cevap verdi.

“Aslında,” dedi, “ben *Yapmak* bazı haberlerim var. Oturuyor musun?”

Aslında oturuyordum, bu yüzden arabamı kar fırtınasında sürdüğümü atlayarak bu kadarını söyledim.

"Görünüşe göre Dr. Alexander, biyolojik anne babanız aslında *evlendi*.” Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve önümdeki yol aniden gerçek dışı ve uzak bir hal aldı. Annemle babamın çok sevgili olduklarını bilsem de, benden vazgeçtiklerinde hayatlarının farklı yönlere gittiğini her zaman varsaymıştım. Bir anda kafamda bir resim belirdi. Biyolojik ailemin ve onların bir yerlerde yaptıkları evin fotoğrafı. Hiç tanımadığım bir ev. Ait olmadığım bir ev.

Betty düşüncelerimi böldü. “Dr. İskender?" "Evet,"

dedim yavaşça, "buradayım."

"Fazlası var."

Eben'i şaşırtacak şekilde arabayı yolun kenarına çektim ve ona devam etmesini söyledim.

“Annenle babanın üç çocuğu daha vardı: İki kız kardeş ve bir erkek kardeş. Ablamla temasa geçtim ve bana küçük kız kardeşinin iki yıl önce öldüğünü söyledi. Annenle baban hâlâ kayıplarının acısını çekiyor."

“Yani bu şu anlama geliyor. . . ?” Uzun bir aradan sonra sordum, hâlâ uyuşmuş halde, hiçbirini gerçekten işleyemediğimden her şeyi algılıyordum.

"Üzgünüm Dr. Alexander, ama evet; bu onun iletişim isteğinizi reddettiği anlamına geliyor."

Eben arkamdaki koltukta kıpırdandı, az önce önemli bir şeyin olduğunun farkındaydı ama ne olduğunu anlayamamıştı.

"Ne var baba?" Ben kapattıktan sonra sordu.

"Hiçbir şey" dedim. “Ajans hâlâ pek bir şey bilmiyor ama üzerinde çalışıyorlar. Belki bir süre sonra. Belki . . .”

Ama sesim kısıldı. Dışarıda fırtına gerçekten şiddetleniyordu. Etrafımıza yayılan alçak beyaz ormanların sadece yüz metre kadarını görebiliyordum. Arabayı vitese taktım, dikiz aynasına dikkatlice baktım ve tekrar yola çıktım.

Bir anda kendime bakış açım tamamen değişti. O telefon görüşmesinden sonra elbette hâlâ daha önce olduğum gibiydim: hâlâ bir bilim adamı, hâlâ bir doktor, hâlâ bir baba, hâlâ bir koca. Ama aynı zamanda ilk kez kendimi yetim gibi hissettim. Başkasına verilmiş birisi. Birisi tam olarak yüzde 100'den daha azını istiyordu.

O telefon görüşmesinden önce kendimi hiç bu şekilde, kaynağımdan kopmuş biri olarak düşünmemiştim. Kendimi asla kaybettiğim ve asla geri kazanamayacağım bir şey bağlamında tanımlamadım. Ama aniden kendimle ilgili görebildiğim tek şey bu oldu.

Sonraki birkaç ay içinde içimde bir üzüntü okyanusu açıldı: o ana kadar yaratmak için çok çalıştığım hayatımdaki her şeyi batmakla ve batmakla tehdit eden bir üzüntü.

Bu durum, duruma neden olan şeyin temeline ulaşamamam nedeniyle daha da kötüleşti. Eksikliklerden önce kendi içimde sorunlarla karşılaşıyordum, onları görmüştüm ve onları düzeltmiştim. Örneğin tıp fakültesinde ve cerrah olarak ilk günlerimde, doğru koşullar altında aşırı içki içmenin hoş karşılandığı bir kültürün parçasıydım. Ancak 1991'de izin günümü ve onunla birlikte gelen içecekleri biraz fazla hevesle beklediğimi fark etmeye başladım. olduğuna karar verdim

alkol almayı tamamen bırakmanın zamanı geldi. Bu kesinlikle kolay değildi - boş saatlerin sağladığı rahatlamaya sandığımdan daha fazla güvenmeye başlamıştım - ve bunu ancak ailemin desteğiyle ayık olduğum ilk günleri atlatabildim. Yani burada başka bir sorun daha vardı ve bunun sorumlusunun yalnızca ben olduğu açıktı. Eğer sormayı seçersem, bununla başa çıkmak için yardım aldım. Neden onu daha tomurcukken kıstıramadım? Geçmişimle ilgili bir parça bilginin (hiçbir şekilde üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı bir parçanın) beni hem duygusal hem de mesleki açıdan bu kadar raydan çıkarabilmesi doğru görünmüyordu.

Bu yüzden mücadele ettim. Ve doktor, baba ve koca olarak rollerimin yerine getirilmesinin giderek zorlaştığını şaşkınlıkla izledim. Kendi halimin pek iyi olmadığını gören Holley, bizi çift danışmanlığı kursuna ayarladı. Buna neyin sebep olduğunu kısmen anlamış olsa da, bu umutsuzluk çukuruna düştüğüm için beni affetti ve beni bu durumdan kurtarmak için elinden geleni yaptı. Depresyonumun işimde sonuçları oldu. Annemle babam elbette bu değişikliğin farkındaydı ve onların da bunu affettiğini bilmeme rağmen, akademik nöroşirürjideki kariyerimin kötüye gidiyor olması beni öldürdü ve onların tek yapabildikleri kenardan izlemekti. Benim katılımım olmadan ailemin bana yardım etme gücü yoktu.

Ve sonunda, bu yeni hüznün başka bir şeyi açığa çıkarmasını, sonra süpürüp atmasını izledim: evrende bazı kişisel unsurların olduğuna dair son, yarı kabul edilmiş umudum - yıllar boyunca üzerinde çalıştığım bilimsel güçlerin ötesinde bir güç. Daha az klinik açıdan, beni gerçekten seven ve önemseyen bir tür Varlığın olabileceğine ve dualarımın duyulabileceğine ve hatta yanıtlanabileceğine dair son inancımı da silip süpürdü. Kar fırtınası sırasındaki o telefon görüşmesinden sonra, Tanrı'yı gerçek bir ciddiyetle ele alan bir kültürün kiliseye giden bir üyesi olarak, sevgi dolu, kişisel bir Tanrı'nın, bir dereceye kadar, doğuştan hakkım olduğu fikri tamamen ortadan kalktı.

Hepimizi kollayan bir güç ya da istihbarat var mıydı? Kim insanlara gerçekten sevgi dolu bir şekilde değer verdi? Tüm tıp eğitimime ve deneyimime rağmen, bu soruyla gizli de olsa hala istekli bir şekilde ilgilendiğimi, tıpkı biyolojik ailemin sorusuyla çok daha fazla ilgilendiğim gibi, sonunda itiraf etmek zorunda kalmak bir sürprizdi. hiç fark etmediğim kadar.

Ne yazık ki böyle bir varlığın var olup olmadığı sorusunun cevabı, biyolojik annem ve babamın bana bir kez daha hayatlarını ve kalplerini açıp açmayacakları sorusunun cevabıyla aynıydı.

Bu cevap hayırdı.

11.
Aşağıya Doğru Spiralin Sonu

Fveya sonraki yedi yılın büyük bölümünde kariyerim ve aile hayatım devam etti acı çekmek. Uzun bir süre çevremdeki insanlar, hatta en yakınımdakiler bile sorunun kaynağının ne olduğundan emin olamadılar. Ancak Holley ve kız kardeşlerim yavaş yavaş -neredeyse arada sırada yapacağım açıklamalarla- parçaları bir araya getirdiler.

Sonunda, Temmuz 2007'de bir aile tatili sırasında Güney Carolina sahilinde sabahın erken saatlerinde yaptıkları yürüyüşte Betsy ve Phyllis konuyu gündeme getirdiler. "Özden ailenize bir mektup daha yazmayı düşündünüz mü?" Phyllis sordu.

"Evet" dedi Betsy. “Şimdiye kadar bazı şeyler değişmiş olabilir, asla bilemezsiniz.” Betsy yakın zamanda bize kendisinin de bir çocuk evlat edinmeyi düşündüğünü söylemişti, bu yüzden bu konunun gündeme gelmesine pek şaşırmadım. Ama yine de, sözlü değil zihinsel olarak anında verdiğim yanıt şuydu:*Yo hayır, tekrar olmaz!*Yedi yıl önce karşılaştığım reddedilme sonrasında altımda açılan devasa uçurumu hatırladım. Ama Betsy ve Phyllis'in kalplerinin doğru yerde olduğunu biliyordum. Acı çektiğimi biliyorlardı, sonunda nedenini anladılar ve haklı olarak benim öne çıkıp sorunu çözmeye çalışmamı istediler. Bu yolu benimle birlikte gideceklerine, daha önce yaptığım gibi bu yolculuğa yalnız çıkmayacağıma dair bana güvence verdiler. Biz bir takımdık.

Böylece, 2007 yılının Ağustos ayı başlarında, konuyla ilgili olarak kapının bekçisi olan biyolojik kız kardeşime isimsiz bir mektup yazdım ve bunu, iletmesi için Kuzey Carolina Çocuk Evi Derneği'nden Betty'ye gönderdim:

Sevgili kızkardeşim,

Sizinle, kardeşimizle ve ebeveynlerimizle iletişim kurmakla ilgileniyorum. Evlat edinen ailemdeki kız kardeşlerim ve annemle bu konu hakkında uzun bir konuşma yaptıktan sonra onların desteği ve ilgisi, biyolojik ailem hakkında daha fazla bilgi edinme isteğimi yeniden alevlendirdi.

Yaşları 9 ve 19 olan iki oğlum miraslarıyla ilgileniyor. Üçümüz ve eşim, rahatça paylaşabileceğiniz arka plan bilgileri için size minnettar olacağız. Benim aklıma biyolojik anne ve babamın gençlik yıllarından bugüne kadarki hayatlarına dair sorular geliyor. Hepinizin ilgi alanları ve kişilikleri nelerdir?

Hepimiz yaşlandığımıza göre, onlarla yakında tanışmayı umuyorum. Düzenlemelerimiz karşılıklı anlaşmaya dayalı olabilir. Korumak istedikleri mahremiyet düzeyine son derece saygı duyduğumu lütfen bilin. Harika bir evlat edinen aileye sahibim ve biyolojik ebeveynlerimin gençliklerindeki kararlarını takdir ediyorum. Benim ilgim samimi ve onların gerekli olduğunu düşündükleri sınırlara açık.

Bu konudaki düşünceniz derinden takdir edilmektedir.

En içten dileklerimle,
Ağabeyin

Birkaç hafta sonra Çocuk Evi Derneği'nden bir mektup aldım. Öz kardeşimden geliyordu.

"Evet, sizinle tanışmayı çok isteriz" diye yazdı. Kuzey Carolina eyalet kanunları onun bana herhangi bir kimlik bilgisini açıklamasını yasaklıyordu ama bu parametreler üzerinde çalışarak bana daha önce hiç tanışmadığım biyolojik ailem hakkında ilk gerçek ipuçlarımı verdi.

Öz babamın Vietnam'da bir donanma havacısı olduğunu söylediğinde bu beni çok şaşırttı: Uçaklardan atlamayı ve planör uçurmayı her zaman sevmeme şaşmamak gerek. Biyolojik babamın da, 1960'ların ortasındaki Apollo misyonları sırasında NASA'da astronot stajyeri olduğunu öğrendiğimde daha da şaşırmıştım (ben de 1983'te uzay mekiğinde görev uzmanı olarak eğitim almayı düşünmüştüm). Biyolojik babam daha sonra Pan Am ve Delta'da havayolu pilotu olarak çalıştı.

Ekim 2007'de nihayet biyolojik ebeveynlerim Ann ve Richard ve biyolojik kardeşlerim Kathy ve David ile tanıştım. Ann bana 1953'te Charlotte Memorial Hastanesi'nin yanındaki Florence Crittenden Evlenmemiş Anneler Evi'nde nasıl üç ay geçirdiğinin tüm hikayesini anlattı. Oradaki kızların hepsinin kod isimleri vardı ve annem Amerikan tarihini sevdiği için Virginia Dare'i seçti; bu isim Yeni Dünya'daki İngiliz yerleşimcilerin doğan ilk bebeğinin adıydı. Kızların çoğu ona Cesaret diyordu. On altı yaşında, oradaki en genç kızdı.

Bana, babasının onun "durumunu" öğrendiğinde ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi. Gerekirse tüm aileyi alıp taşımaya hazırdı. Bir süredir işsizdi ve eve yeni bir bebek getirmek, diğer sorunların yanı sıra, büyük bir mali strese neden olacaktı.

Hatta yakın bir arkadaşı Dillon, Güney Carolina'da tanıdığı ve "sorunları düzeltebilecek" bir doktordan bahsetmişti. Ama annesinin haberi olmadı*O*.

Ann bana, 1953'ün o soğuk Aralık gecesinde, yeni gelen soğuk hava cephesinin şiddetli rüzgarlarında çılgınca parıldayan yıldızlara nasıl baktığını, dağınık, alçak, hızla ilerleyen bulutların altında boş sokaklarda nasıl yürüdüğünü anlattı. Bu sefer sadece ay, yıldızlar ve yakında doğacak çocuğuyla, yani benimle yalnız kalmak istemişti.

“Hilal şeklindeki ay batıda alçakta asılı duruyordu. Parlak Jüpiter bütün gece bizi gözetlemek için yeni yükseliyordu. Richard bilimi ve astronomiyi seviyordu ve daha sonra bana Jüpiter'in o gece karşı konumda olduğunu ve neredeyse dokuz yıl boyunca bir daha o kadar parlak olmayacağını söyledi. Bu süre zarfında hayatımızda iki çocuğumuzun daha doğması da dahil olmak üzere pek çok şey olacaktı.

“Fakat o zamanlar Gezegenlerin Kralının ne kadar güzel ve parlak göründüğünü, bizi yukarıdan izlediğini düşünmüştüm.”

Hastanenin girişine girdiğinde aklına büyülü bir düşünce geldi. Kızlar genellikle bebeklerini doğurduktan sonra iki hafta boyunca Crittenden Evi'nde kalıyor, sonra eve dönüyor ve hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Eğer gerçekten o gece teslimat yaptıysa, o ve ben Noel'de evde olabiliriz.
- eğer onu gerçekten iki hafta içinde serbest bırakırlarsa. Bu ne mükemmel bir mucize olurdu: Beni Noel günü eve getirmek.

“Dr. Crawford başka bir teslimattan yeni çıkmıştı ve çok yorgun görünüyordu," dedi Ann bana. Acıyı hafifletmek için yüzüne etere batırılmış bir gazlı bez koydu, bu yüzden nihayet 2:42'de yarı baygındı. sabah., son bir büyük çabayla ilk çocuğunu doğurdu.

Ann bana, beni kucaklamayı ve okşamayı çok istediğini, yorgunluğa ve anestezi etkisi geçene kadar çığlıklarımı asla unutmayacağını söyledi.

Sonraki dört saat içinde önce Mars, sonra Satürn, sonra Merkür ve son olarak parlak Venüs beni bu dünyaya selamlamak için doğu gökyüzünde yükseldi. Bu arada Ann aylardır olduğundan daha derin uyuyordu.

Hemşire güneş doğmadan onu uyandırdı.

Neşeli bir şekilde, "Tanışmanı istediğim biri var," dedi ve hayranlık duyması için gök mavisi bir battaniyeye sarılı halde beni tanıttı.

"Hemşirelerin hepsi senin çocuk odasındaki en güzel bebek olduğu konusunda hemfikirdi. Gururla patlıyordum."

Ann beni her ne kadar elinde tutmak istese de, kısa sürede kavrayamayacağı soğuk gerçek. Richard'ın üniversiteye gitme hayalleri vardı ama bu hayaller beni doyurmaya yetmiyordu. Belki de yemek yemeyi bıraktığım için Ann'in acısını hissettim. On bir gün sonra "gelişemediğim" teşhisiyle hastaneye kaldırıldım ve ilk Noel'imi ve sonraki dokuz günümü Charlotte'taki hastanede geçirdim.

Ben hastaneye kaldırıldıktan sonra Ann iki saatlik otobüs yolculuğuyla kuzeye, küçük memleketine doğru yola çıktı. O Noel'i üç aydır görmediği ebeveynleri, kız kardeşleri ve arkadaşlarıyla geçirdi. Hepsi bensiz.

Tekrar yemek yediğimde ayrı hayatım başlıyordu. Ann kontrolü kaybettiğini ve beni elinde tutmasına izin vermeyeceklerini hissetti. Yılbaşından hemen sonra hastaneyi aradığında, benim Greensboro'daki Çocuk Evi Derneği'ne gönderildiğim söylendi.

"Bir gönüllüyle mi gönderildin? Ne kadar adaletsiz! dedi.

Sonraki üç ayı, annelerinin bakamadığı diğer birkaç bebekle birlikte bir bebek yurdunda yaşayarak geçirdim. Beşiğim, derneğe bağışlanan mavimsi gri Viktorya döneminden kalma bir evin ikinci katındaydı. Ann bana gülerek, "İlk eviniz için çok hoş bir yerdi," dedi, "her ne kadar esas olarak bir bebek yurdu olsa da." Ann, önümüzdeki birkaç ay içinde beni yarım düzine kez ziyaret etmek için üç saatlik otobüs yolculuğuna çıktı ve umutsuzca beni yanında tutmayı başaracak bir plan bulmaya çalıştı. Bir kez annesiyle geldi, bir kez de Richard'la geldi (her ne kadar hemşireler onun beni pencereden görmesini sağlasa da - onu aynı odaya sokmadılar ve kesinlikle beni tutmasına da izin vermediler).

Ancak Mart 1954'ün sonlarına doğru işlerin istediği gibi gitmeyeceği açıktı. Benden vazgeçmesi gerekecekti. O ve annesi son kez Greensboro'ya giden otobüse bindiler.

Ann bana, "Seni tutmam, gözlerinin içine bakmam ve sana her şeyi açıklamaya çalışmam gerekiyordu" dedi. "Ne söylersem söyleyeyim sadece kıkırdayıp cıvıldayacağını, bebek baloncukları üfleyeceğini ve hoş sesler çıkaracağını biliyordum ama sana bir açıklama borçlu olduğumu hissettim. Seni son bir kez yakınıma tuttum, kulaklarını, göğsünü ve

yüzünüzü ve sizi nazikçe okşadı. Derin derin nefes aldığımı, yeni yıkanmış bebeğin o harika aromasını sanki dünmüş gibi sevdiğimi hatırlıyorum.

“Sana doğum adınla seslendim ve 'Seni o kadar çok seviyorum ki asla bilemeyeceğin kadar çok seviyorum' dedim. Ve seni öldüğüm güne kadar sonsuza dek seveceğim.'

“Dedim ki, 'Tanrım, lütfen ona ne kadar sevildiğini bildir. Onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi." Ama duamın kabul edilip edilmeyeceğini bilmemin hiçbir yolu yoktu. 1950'lerdeki evlat edinme düzenlemeleri nihaiydi ve çok gizliydi. Geri dönüş yok, açıklama yok. Bazen, bir bebeğin kökeni hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma çabalarını engellemek için kayıtlardaki doğum tarihleri değiştirildi. İzlenecek hiçbir şey bırakmayın. Anlaşmalar katı eyalet yasalarıyla korunuyordu. Kural, olanları unutmak ve hayatınızın geri kalanına devam etmekti. Ve umarım bundan ders çıkarırız.

"Seni son bir kez öptüm, sonra yavaşça beşiğine yatırdım. Seni küçük mavi battaniyene sardım, mavi gözlerine son bir kez baktım, sonra parmağımı öpüp alnına dokundurdum.

“'Güle güle, Richard Michael. Seni seviyorum', en azından yarım asırdır sana son sözlerimdi."

Ann bana, kendisi ve Richard evlendikten ve diğer çocukları da geldikten sonra, bana ne olduğunu öğrenmeye giderek daha fazla odaklandığını söyledi. Richard bir deniz havacısı ve havayolu pilotu olmanın yanı sıra bir avukattı ve Ann bunun ona benim evlat edinen kimliğimi ortaya çıkarma yetkisi verdiğini düşündü. Ancak Richard, 1954'te yapılan evlat edinme anlaşmasından geri dönmeyecek kadar centilmen olduğundan konunun dışında kaldı. 1970'lerin başında, Vietnam'daki savaş hâlâ devam ederken Ann doğum tarihimi aklından çıkaramıyordu. Aralık 1972'de on dokuz yaşına girecektim. Oraya gider miydim? Eğer öyleyse, orada bana ne olur? Başlangıçta planım denizcilere uçmak için kaydolmaktı. Görüşüm 20/100'dü ve Hava Kuvvetlerinin düzeltme olmadan 20/20'ye ihtiyacı vardı. Sokakta dolaşan söylentilere göre denizciler aramızdan 20/100 görüşe sahip olanları bile alıp bize uçmayı öğreteceklerdi. Ancak daha sonra Vietnam'daki savaş çabalarını yavaşlatmaya başladılar, bu yüzden hiç askere gitmedim. Onun yerine tıp fakültesine gittim. Ama Ann bunların hiçbirini bilmiyordu. 1973 baharında, "Hanoi Hilton"dan hayatta kalan savaş esirlerinin Kuzey Vietnam'dan dönen uçaklardan inişini izlediler. Richard'ın donanma sınıfının yarısından fazlasının tanıdıkları kayıp pilotları uçaklardan çıkmayı başaramaması nedeniyle kalpleri kırıldı ve Ann, benim de orada öldürülmüş olabileceğimi kafasına koydu.

Aklında bir kez bu görüntü kaybolmayı reddetti ve yıllar boyunca benim Vietnam'ın pirinç tarlalarında tüyler ürpertici bir şekilde öldüğüme ikna oldu. O sırada Chapel Hill'de ondan sadece birkaç mil uzakta olduğumu bilseydi kesinlikle şaşırırdı!

2008 yazında biyolojik babam, onun erkek kardeşi Bob ve onun da adı Bob olan kayınbiraderi ile Güney Carolina'daki Litchfield Plajı'nda buluştum. Kardeş Bob, Kore Savaşı sırasında donanmada madalyalı bir kahramandı ve China Lake'te (donanmanın Kaliforniya çölündeki silah test merkezi, burada Sidewinder füze sistemini mükemmelleştirdiği ve F-104 Starfighter'ları uçurduğu) bir test pilotuydu. Bu arada Richard'ın kayınbiraderi Bob, 1957'deki Güneş Koşusu Operasyonu sırasında bir hız rekoru kırdı; bu, F-101 Voodoo savaş uçaklarının saatte ortalama 1.600 kilometrenin üzerinde bir hızla dünyanın çevresinde dönerek "güneşi geride bırakarak" küresel çapta bir bayrak yarışı rekoruydu.

Benim için Eski Ev Haftası gibi geldi.

Biyolojik ailemle yaptığım bu toplantılar, Bilmediğim Yıllar olarak düşündüğüm şeyin sonunun habercisiydi. Sonunda öğrendiğime göre bu yıllar, benim için olduğu gibi, öz annem ve babam için de aynı korkunç acılarla karakterize edilmişti.

İyileşmeyen tek bir yara vardı: on yıl önce 1998'de biyolojik kız kardeşim Betsy'nin kaybı (evet, evlat edinen ailemdeki kız kardeşlerden biriyle aynı isim ve ikisi de Robs'la evlendi, ama bu başka bir şey) hikaye). Herkes bana onun çok büyük bir kalbi olduğunu söyledi ve zamanının çoğunu geçirdiği tecavüz kriz merkezinde çalışmadığı zamanlarda, genellikle başıboş köpek ve kedilerden oluşan bir hayvanat bahçesini beslerken ve onlara bakarken bulunabilirdi. Ann ona "Gerçek bir melek" dedi. Kathy bana bir resmini göndereceğine söz verdi. Betsy de benim gibi alkolle mücadele etmişti ve kısmen bu mücadelelerin de etkisiyle onu kaybettiğimi öğrenmek, kendi sorunumu çözme konusunda ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlamamı sağladı. Betsy'yle tanışmayı, onu rahatlatmayı, ona yaraların iyileşebileceğini ve her şeyin düzeleceğini söylemeyi çok istiyordum.

Çünkü tuhaf bir şekilde, öz ailemle tanışmak hayatımda ilk kez bazı şeylerin gerçekten de böyle olduğunu hissettim.*vardı,*bir şekilde, tamam. Aile önemliydi ve ben kendi ailemin çoğunu geri almıştım. Bu, kişinin kökenine dair derinlemesine bilginin bir kişinin hayatını beklenmedik şekillerde nasıl iyileştirebileceğine dair ilk gerçek eğitimimdi. Nereden geldiğimi ve biyolojik kökenlerimi bilmek, kendimde asla hayal edemeyeceğim şeyleri görmeme ve kabul etmeme olanak sağladı. Onlarla tanışarak, en sonunda, farkına bile varmadan etrafımda taşıdığım rahatsız edici şüpheyi bir kenara atmama izin verildi.

bunun farkındayım: nerede olursam olayım bir şüphe *vardı*. Biyolojik olarak konuşursak, sevilmediğim ya da önemsenmediğimden geliyorum. Bilinçaltımda buna inanmıştım *hak etmedi* sevilmek, hatta var olmak. En başından beri sevildiğimi keşfetmek beni hayal edilebilecek en derin şekilde iyileştirmeye başladı. Daha önce hiç tanımadığım bir bütünlük hissettim.

Ancak bu alanda yapacağım tek keşif bu değildi. O gün Eben'le arabada yanıtlandığını sandığım diğer soru, gerçekten seven bir Tanrı'nın var olup olmadığı sorusu hâlâ geçerliliğini koruyordu ve aklımdaki yanıt hâlâ hayırdı.

Yedi gün komada kalana kadar bu soruyu tekrar ele almadım. Orada da tamamen beklenmedik bir cevap keşfettim. . .

12.

Çekirdek

Sbir şey beni çekti. Birisinin kolumu tutması gibi değil ama daha incelikli, daha az fiziksel bir şey. Bu biraz güneşin bir bulutun arkasına batması ve tepki olarak ruh halinizin anında değiştiğini hissetmeniz gibiydi.

Çekirdekten uzağa, geri dönüyordum. Mürekkep parlaklığındaki karanlığı, tüm göz kamaştırıcı manzarasıyla birlikte Geçit'in yeşil manzarasında soldu. Aşağıya baktığımda yine köylüleri, ağaçları, ışıltılı dereleri ve şelaleleri, ayrıca yukarıda kavis çizen melek varlıklarını gördüm.

Yol arkadaşım da oradaydı. Tabii ki, Çekirdek'e olan yolculuğum boyunca o küre benzeri ışık topu biçiminde oradaydı. Ama şimdi bir kez daha insan formundaydı. Aynı güzel elbiseyi giyiyordu ve onu tekrar görmek bana, kocaman ve yabancı bir şehirde kaybolmuş, aniden tanıdık bir yüzle karşılaşan bir çocuk gibi hissettirdi. O ne büyük bir hediyeydi! “Sana birçok şey göstereceğiz ama geri döneceksin.” Çekirdeğin yolsuz karanlığının girişinde bana sözsüz olarak iletilen o mesaj şimdi aklıma geldi. Artık "geri"nin nerede olduğunu da anlıyordum.

Bu maceraya başladığım Yer Solucanın Gözü Diyarı.

Ama bu sefer farklıydı. Üstünde ne olduğuna dair tam bilgiyle karanlığa doğru ilerlerken, artık orada olduğum zamanki korkuyu hissetmiyordum. Geçidin muhteşem müziği sönüp alt alemin nabız gibi atışı geri geldiğinde, bunları bir yetişkinin bir zamanlar korktuğu ama artık korkmadığı bir yeri görmesi gibi duydum ve gördüm. Karanlık ve karanlık, köpüren ve solan yüzler, yukarıdan aşağıya inen atardamar benzeri kökler artık benim için hiçbir korku taşımıyordu çünkü artık her şeyi sözsüz bir şekilde anlamıştım.*ile ilgili*Burası, ama sadece ziyaret ediyorum.

Ancak*Neden*tekrar mı ziyaret ediyordum?

Yanıt bana, yukarıdaki parlak dünyada verilen yanıtlarla aynı anda, sözsüz olarak geldi. Tüm bu maceranın bir çeşit gezi olduğunu düşünmeye başladım; varoluşun görünmez, ruhsal yönüne dair bir tür büyük genel bakış. Ve tüm iyi turlar gibi, tüm katları ve tüm seviyeleri içeriyordu.

Alt aleme geri döndüğümde, bu dünya hakkında bildiklerimin ötesindeki bu dünyalardaki zamanın değişkenlikleri beni etkilemeye devam etti. Bunun nasıl bir his olduğuna dair çok az da olsa biraz fikir sahibi olmak için, zamanın rüyalarda nasıl yer aldığını düşünün. Bir rüyada "öncesi" ve "sonrası" yanıltıcı tanımlamalar haline gelir. Henüz deneyimlememiş olsanız bile rüyanın bir bölümünde olabilir ve ne olacağını bilebilirsiniz. Öteki "zamanım" buna benzer bir şeydi - yine de şunu da belirtmeliyim ki başıma gelenler, hâlâ yeraltı dünyasında olduğum ilk aşamalar dışında, dünyaya dair hayallerimizin karanlık karmaşasından hiçbirine sahip değildi.

Bu sefer ne kadar süre oradaydım? Yine hiçbir gerçek fikrim yok; bunu ölçmenin bir yolu yok. Ancak alt boyuta döndükten sonra, aslında rotam üzerinde bir miktar kontrole sahip olduğumu, artık bu alt dünyada sıkışıp kalmadığımı keşfetmemin uzun zaman aldığını biliyorum. Yoğun bir çabayla daha yüksek seviyelere çıkabildim. Karanlık derinliklerin belli bir noktasında kendimi Dönen Melodinin geri dönmesini dilerken buldum. Notaları hatırlamaya yönelik ilk çabanın ardından, muhteşem müzik ve onu yayan dönen ışık topu farkındalığımda çiçek açtı. Jöleli çamuru bir kez daha kestiler ve ben yükselmeye başladım.

Yukarıdaki dünyalarda, bir şeyi bilmenin ve düşünebilmenin, kişinin ona doğru ilerlemek için ihtiyaç duyduğu tek şey olduğunu yavaş yavaş keşfettim. Dönen Melodiyi düşünmek onu ortaya çıkarmaktı, yüksek dünyaları özlemek ise kendimi oraya getirmekti. Yukarıdaki dünyaya ne kadar aşina olursam, ona geri dönmek o kadar kolay oldu. Bedenimin dışında geçirdiğim süre boyunca, Solucan Gözü Diyarının çamurlu karanlığından Geçitin yeşil parlaklığına ve Çekirdeğin siyah ama kutsal karanlığına kadar bu ileri geri hareketi gerçekleştirdim. zamanlar. Kaç tane olduğunu tam olarak söyleyemem; çünkü oradaki zaman, bizim dünyadaki zaman anlayışımıza tekabül etmiyor. Ama Çekirdeğe her ulaştığımda, öncekinden daha derine indim ve bunun üzerindeki dünyalarda her şeyin iletildiği konusunda sözsüz, sözlü olmaktan çok daha fazlasını öğrendim.

Bu, Solucan Gözü'nden Çekirdeğe kadar olan ilk yolculuğumda ya da daha sonra gelen yolculuklarda tüm evrene benzer bir şey gördüğüm anlamına gelmiyor. Aslında, Merkez'e her döndüğümde bana ulaşan gerçeklerden biri, var olan her şeyi - ya onun fiziksel/görünür yanını ya da (çok, çok daha büyük) ruhsal/görünmez yanını) anlamanın ne kadar imkansız olacağıydı. , var olan veya şimdiye kadar var olmuş sayısız diğer evrenden bahsetmiyorum bile.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü bana son tahlilde gerçekten önemli olan tek şey, tek şey zaten öğretilmişti. Bu bilgiyi ilk olarak Kapı Geçidine ilk girdiğimde kelebek kanadındaki sevimli arkadaşımdan almıştım. Üç parça halinde geldi ve kelimelere dökmek için bir kez daha denemek gerekirse (tabii ki başlangıçta sözsüz olarak iletilmişti), şöyle bir şey olacaktı:

Seviliyorsun ve değer veriliyorsun.

Korkacak hiçbir şeyin yok. Yanlış

yapabileceğiniz hiçbir şey yok.

Bu mesajın tamamını tek bir cümleye indirgemek zorunda kalsaydım şu şekilde olurdu:

Seviliyorsun.

Ve eğer bunu daha da özetlemek zorunda kalsaydım, tek bir kelimeyle, (tabii ki) basitçe şöyle olurdu:

Aşk.

Sevgi şüphesiz her şeyin temelidir. Soyut, idrak edilmesi zor bir sevgi değil, herkesin bildiği gündelik bir sevgi; eşimize, çocuklarımıza, hatta hayvanlarımıza baktığımızda hissettiğimiz türden bir sevgi. En saf ve en güçlü haliyle bu aşk kıskanç ya da bencil değil,*şartsız*. Bu, gerçekliklerin gerçekliğidir, var olan ve var olacak her şeyin özünde yaşayan ve nefes alan gerçeklerin anlaşılmaz derecede görkemli gerçeğidir ve kim ve ne olduğumuza dair uzaktan doğru bir anlayışa, bunu bilmeyen hiç kimse tarafından ulaşılamaz. bunu tüm eylemlerine yansıtırlar.

Pek bilimsel bir anlayış yok mu? Ben farklı olmak için yalvarıyorum. Oradan döndüm ve hiçbir şey beni bunun yalnızca evrendeki en önemli duygusal gerçek değil, aynı zamanda en önemli tek duygusal gerçek olduğuna ikna edemedi. *ilmi*aynı zamanda gerçek.

Birkaç yıldır kendi deneyimlerimden bahsediyorum ve aynı zamanda eğitim almış veya ölüme yakın deneyimler yaşayan diğer insanlarla da tanışıyorum.

Terimin olduğunu biliyorum*koşulsuz sevgi*bu çevrelerde çokça tartışılıyor. Kaçımız bunun gerçekte ne anlama geldiğini kavrayabiliyor?

Bu terimin neden bu kadar gündeme geldiğini elbette biliyorum. Çünkü pek çok insan benim yaptıklarımı görmüş ve deneyimlemiştir. Ama benim gibi, bu insanlar dünyevi seviyeye geri döndüklerinde, kelimelerin gücünün tamamen ötesinde olan deneyimleri ve içgörüleri aktarmak için kelimelere ve yalnızca kelimelere takılıp kalıyorlar. Alfabenin yarısıyla roman yazmaya çalışmak gibi bir şey bu.

ÖYD deneklerinin çoğunun aşması gereken temel engel, dünyevi dünyanın sınırlamalarına nasıl yeniden alışılacağı değil - gerçi bu kesinlikle bir meydan okuma olabilir - orada deneyimledikleri sevgiyi nasıl aktaracaklarıdır.*aslında öyle hissettiriyor*.

Derinlerde zaten biliyoruz. Tıpkı Dorothy'nin olduğu gibi*Oz sihirbazı* Her zaman eve dönme yeteneğimiz vardı, o cennet gibi dünyayla bağımızı yeniden kurma yeteneğimiz var. Bunu unutuyoruz çünkü varoluşumuzun beyin temelli, fiziksel kısmı sırasında, tıpkı güneş ışığının her sabah yıldızları görmesini engellemesi gibi, beynimiz de bu daha büyük kozmik arka planı bloke ediyor veya perdeliyor. Geceleyin yıldızlarla süslü gökyüzünü hiç görmeseydik, evrene dair görüşümüzün ne kadar sınırlı olacağını hayal edin.

Biz sadece beynimizin filtresinin izin verdiği kadarını görebiliriz. Beyin, özellikle de rasyonellik duygumuzu ve keskin bir şekilde tanımlanmış bir ego veya benlik olma hissini üreten sol taraftaki dilsel/mantıksal kısmı, daha yüksek bilgi ve deneyimlerimizin önünde bir engeldir.

Şu anda varoluşumuzun çok önemli bir dönemiyle karşı karşıya olduğumuza inanıyorum. Bu daha büyük bilgiden daha fazlasını kurtarmamız gerekiyor*burada, dünyada yaşarken,* beynimiz (sol taraftaki analitik kısımlar dahil) tamamen çalışır durumdayken. Bilim – hayatımın çoğunu adadığım bilim - orada öğrendiklerimle çelişmiyor. Ancak çok fazla insan bunun böyle olduğuna inanıyor çünkü bilim camiasının materyalist dünya görüşüne bağlı bazı üyeleri, bilim ve maneviyatın bir arada var olamayacağı konusunda defalarca ısrar etti.

Yanılıyorlar. Bu kitabı yazmamın nedeni, bu kadim ama sonuçta temel gerçeğin daha geniş çapta bilinmesini sağlamak ve hikayemin tüm diğer yönlerini - hastalığıma nasıl yakalandığımın gizemini, başka bir boyutta bilinçli olmayı nasıl başardığımı - ortaya koyuyor. komada kaldığım haftayı ve bir şekilde nasıl bu kadar tamamen iyileştiğimi -tamamen ikincil derecede.

Yolculuğumda deneyimlediğim koşulsuz sevgi ve kabul, şimdiye kadar yaptığım veya yapacağım en önemli keşif ve oradayken öğrendiğim diğer dersleri açmanın ne kadar zor olacağını bilsem de biliyorum. Çoğu çocuğun hemen kabul edeceği kadar basit olan bu çok temel mesajı paylaşmanın benim için en önemli görev olduğunu düşünüyorum.

13.

Çarşamba

Fya da iki gündür "Çarşamba" moda sözcük olmuştu; sıra şansımı açıklamaya geldiğinde doktorların dudakları. Şu şekilde: "Çarşamba gününe kadar bir miktar iyileşme görmeyi umuyoruz." Ve şimdi Çarşamba günü durumumda en ufak bir değişiklik belirtisi bile yoktu.

"Babamı ne zaman görebilirim?"

Babası hastanede olan on yaşındaki bir çocuk için doğal olan bu soru, Pazartesi günü komaya girdiğimden beri Bond'dan düzenli olarak geliyordu. Holley iki gündür bu sorunu başarılı bir şekilde savuşturuyordu ama Çarşamba sabahı bu sorunu çözmenin zamanının geldiğine karar verdi.

Holley Pazartesi gecesi Bond'a "hasta" olduğum için henüz hastaneden eve dönmediğimi söylediğinde, bu kelimenin on yıllık hayatının bu noktasına kadar onun için her zaman ne anlama geldiğini aklına getirdi: öksürük, boğaz ağrısı, belki baş ağrısı. Doğrusu, bir baş ağrısının gerçekte ne kadar acı verebileceğine dair takdiri, Pazartesi sabahı gördükleriyle büyük ölçüde artmıştı. Ancak Holley nihayet Çarşamba günü öğleden sonra onu hastaneye getirdiğinde hâlâ benim hastane yatağımda gördüklerinden çok farklı bir şeyle karşılanmayı umuyordu.

Bond, babası olarak bildiği şeye uzaktan benzeyen bir vücut gördü. Birisi uyurken ona baktığınızda, vücutta hâlâ bir kişinin yaşadığını anlayabilirsiniz. Bir mevcudiyet var. Ancak çoğu doktor, bir kişinin komada olması durumunda durumun farklı olduğunu söyleyecektir (nedenini tam olarak söyleyemeseler bile). Beden oradadır, ancak kişinin kaybolduğuna dair garip, neredeyse fiziksel bir his vardır. Açıklanamayacak şekilde özleri başka bir yerdedir.

Eben IV ve Bond her zaman çok yakın olmuşlardı; Bond yeni kardeşine sarılmak için sadece birkaç dakika yaşındayken Eben doğum odasına girdiğinden beri. Eben, komamın üçüncü gününde Bond'la hastanede tanıştı ve durumu küçük kardeşi için olumlu bir çerçeveye oturtmak için elinden geleni yaptı. Kendisi de neredeyse bir çocuk olduğundan Bond'un takdir edebileceğini düşündüğü bir senaryo ortaya attı: bir savaş.

Bond'a, "Neler olup bittiğinin bir resmini çekelim ki babam iyileşince görebilsin," dedi.

Hastanenin yemek salonundaki bir masaya büyük bir turuncu kağıt serdiler ve komadaki bedenimin içinde olup bitenlerin bir resmini çizdiler. Beyaz kan hücrelerimi çektiler, pelerin giydiler ve kılıçlarla donanmış olarak beynimin kuşatılmış bölgesini savundular. Ve kendi kılıçları ve biraz farklı üniformalarıyla, işgalcileri çektiler.*E. coli*. Göğüs göğüse çatışma yaşandı ve her iki tarafta da öldürülenlerin cesetleri etrafa dağıldı.

Kendi tarzında yeterince doğru bir temsildi. Vücudumun içinde olup biten açıkça daha karmaşık olan olayın basitleştirilmesi dikkate alındığında hatalı olan tek şey, savaşın gidişatıydı. Eben ve Bond'un yorumunda, savaş hararetli ve hararetli bir şekilde sürüyordu; her iki taraf da mücadele ediyordu ve sonuç belirsizdi; ancak elbette beyaz kan hücreleri eninde sonunda kazanacaktı. Ancak masanın üzerine renkli kalemler yayılmış halde Bond'la otururken, olayların bu naif versiyonunu paylaşmaya çalışırken Eben, gerçekte savaşın artık zorlu veya o kadar da belirsiz olmadığını biliyordu.

Ve hangi tarafın kazandığını biliyordu.

14.

ÖYD'nin Özel Bir Türü

Bir insanın gerçek değeri öncelikle benliğinden özgürleşmeyi başardığı ölçü ve anlamla belirlenir.

- Albert Einstein (1879–1955)

Başlangıçta Solucanın Gözü Alemindeyken hiçbir fikrim yoktu. gerçek bilinç merkezi. Kim ya da ne olduğumu bilmiyordum, hatta *eğer* Ben ... idim. Ben sadece öyleydim. . . *Orası* başlangıcı ve görünüşte sonu olmayan, çorba gibi, karanlık, çamurlu bir hiçliğin ortasında tekil bir farkındalık.

Ancak artık biliyordum. İlahi Olan'ın bir parçası olduğumu ve hiçbir şeyin -kesinlikle hiçbir şeyin- bunu benden alamayacağını anladım. Tanrı'dan bir şekilde ayrılabileceğimize dair (yanlış) şüphe, evrendeki her türlü kaygının köküdür ve bunun çaresi de -ki bunu kısmen Kapıda ve tamamen Çekirdekte aldım- hiçbir şeyin bunu başaramayacağı bilgisiydi. bizi Tanrı'dan sonsuza kadar ayır. Bu bilgi -ve şimdiye kadar öğrendiğim en önemli şey olmaya devam ediyor- Solucan Gözü Diyarı'nın dehşetini yok etti ve onu gerçekte olduğu gibi görmemi sağladı: pek hoş olmasa da şüphesiz gerekli bir şeydi bu. , evrenin bir parçası.

Benim gittiğim diyarlara pek çok insan seyahat etti ama tuhaf bir şekilde çoğu, dünyevi formlarından uzaktayken dünyevi kimliklerini hatırladı. Kendilerinin John Smith, George Johnson veya Sarah Brown olduklarını biliyorlardı. Yeryüzünde yaşadıkları gerçeğini hiçbir zaman gözden kaçırmadılar. Hayatta olan akrabalarının hâlâ orada olduklarının ve geri dönmelerini beklediklerinin farkındaydılar. Ayrıca çoğu durumda kendilerinden önce ölen arkadaşları ve akrabalarıyla da tanışmışlar ve bu durumlarda da bu kişileri anında tanımışlardır.

ÖYD deneklerinin çoğu, çeşitli insanlarla etkileşimlerini ve iyi ya da kötü yönlerini gördükleri yaşam incelemelerine katıldıklarını bildirdi.

yaşamları boyunca yaptıkları eylemler.

Bu olayların hiçbirini deneyimlemedim ve hepsi bir arada ele alındığında ÖYD'min en sıra dışı yönünü ortaya koyuyor. Bütün bunlara rağmen bedensel kimliğimden tamamen kurtulmuştum, dolayısıyla dünyada kim olduğumu hatırlamamı içerebilecek herhangi bir klasik ÖYD olayı kesinlikle eksikti.

Duruşmanın o noktasında hâlâ kim olduğuma ya da nereden geldiğime dair hiçbir fikrimin olmadığını söylemenin biraz kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Sonuçta, tüm bu şaşırtıcı derecede karmaşık ve güzel şeyleri nasıl öğrenebiliyordum, nasıl yanımdaki kızı, çiçek açan ağaçları, şelaleleri ve köylüleri görebiliyordum ve hala bu şeyin ben, Eben Alexander olduğunu bilmiyordum. bunları yaşayan var mı? Bütün bu yaptıklarımı nasıl anlayabilirdim ama bir doktor, bir eş ve bir baba olduğumun farkına varmaz mıydım? Geçit'e girdiğimde ilk kez ağaçları, nehirleri ve bulutları görmeyen, ancak Winston-Salem, Kuzey'in çok somut ve dünyevi bölgesinde büyüyen bir çocuk olarak bunlardan payına düşenden fazlasını görmüş olan bir kişi. Karolina mı?

Bir cevaba ulaşmak için yapabileceğim en iyi şey, kısmi ama faydalı bir hafıza kaybı yaşayan birininkine benzer bir konumda olduğumu öne sürmektir. Yani bir kişi*Kendisiyle ilgili bazı önemli hususları unutmuş olan,* Ancak*onu unutmaktan fayda sağlayan,*kısa bir süreliğine de olsa.

Dünyevi halimi hatırlamamaktan nasıl bir kazanç elde ettim? Ardımda ne bıraktığım konusunda endişelenmeme gerek kalmadan dünyeviliğin ötesindeki alemlerin derinliklerine inmemi sağladı. O dünyalarda geçirdiğim süre boyunca kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir ruhtum. Kaçırılacak yer yok, yas tutulacak insan yok. Hiçbir yerden gelmemiştim ve hiçbir geçmişim yoktu, bu yüzden koşullarımı - Solucan Gözü Diyarı'nın ilk karanlığını ve karmaşasını bile - soğukkanlılıkla tamamen kabul ettim.

Ve ölümlü kimliğimi tamamen unuttuğum için, gerçekte olduğum gerçek kozmik varlığa tam erişim hakkı kazandım (ve*Biz*hepsi). Bir kez daha, deneyimim bazı yönlerden, kendinizle ilgili bazı şeyleri hatırlarken diğer şeyleri tamamen unuttuğunuz bir rüyaya benziyordu. Ancak yine de bu yalnızca kısmen faydalı bir benzetmedir, çünkü sürekli vurguladığım gibi, Geçit ve Çekirdek uzaktan rüya gibi değil, ultra gerçekti; yanıltıcı olmaktan olabildiğince uzaktı. Kelimeyi kullanmak için *kaldırıldı* Solucanın Gözü, Geçit ve Çekirdek Alemindeyken dünyevi anılarımın yokluğu sanki bazı şeylerdeymiş gibi geliyor.

kasıtlı bir şekilde. Artık durumun böyle olduğundan şüpheleniyorum. Aşırı basitleştirme riskini göze alarak, benden önceki ÖYD deneklerinin neredeyse hepsinden daha sert ölmeme ve daha derinlere seyahat etmeme izin verildi.

Kulağa ne kadar kibirli gelse de niyetim öyle değil. ÖYD'lere ilişkin zengin literatür, komadaki kendi yolculuğumu anlamam açısından çok önemli olduğunu kanıtladı. Sahip olduğum deneyimi neden yaşadığımı bildiğimi iddia edemem ama şimdi (üç yıl sonra), diğer ÖYD literatürünü okuduğumdan biliyorum ki, yüksek dünyalara nüfuz etme eğilimi aşamalı bir süreç olma eğilimindedir ve bireyin Daha yükseğe ya da daha derine gitmeden önce, takıntılarını bulunduğu seviyeye bırakın.

Bu benim için sorun değildi, çünkü deneyimlerim boyunca dünyevi hiçbir anım yoktu ve hissettiğim tek acı ve gönül yarası, başladığım yere, dünyaya dönmek zorunda kaldığım zamandı.

15.

Unutmanın Hediyesi

Özgür iradeye inanmalıyız. Başka çaremiz yok.

- BEN SAAC B.S. İNGER (1902–1991)

Bugün çoğu bilim adamının insan bilincine ilişkin görüşü şudur: dijital bilgilerden oluşur; yani esasen bilgisayarlar tarafından kullanılanla aynı türden veriler. Bu verilerin bazı parçaları - muhteşem bir gün batımı görmek, güzel bir senfoniyi ilk kez duymak, hatta aşık olmak bile - Beynimizde yaratılan ve depolanan diğer sayısız bilgiden daha derin ve özel gelebilir bize, bu aslında sadece bir yanılsamadır. Aslında tüm parçalar niteliksel olarak aynıdır. Beynimiz, duyularımız aracılığıyla gelen bilgileri alıp onu zengin bir dijital dokuya dönüştürerek gerçekliğin dışını modellemektedir. Ancak algılarımız yalnızca bir modeldir; gerçekliğin kendisi değildir. Bir *yanılsama*.

Tabii benim de görüşüm buydu. Tıp fakültesinde olduğumu ve ara sıra bilincin çok karmaşık bir bilgisayar programından başka bir şey olmadığı yönündeki argümanları duyduğumu hatırlıyorum. Bu iddialar, beynimizde sürekli olarak çalışan on milyar kadar nöronun, ömür boyu bilinç ve hafıza üretme kapasitesine sahip olduğunu ileri sürüyordu.

Beynin yüksek dünyalara ilişkin bilgiye erişimimizi gerçekte nasıl engellediğini anlamak için, beynin kendisinin bilinç üretmediğini (en azından varsayımsal olarak ve şimdilik) kabul etmemiz gerekir. Bunun yerine, fiziksel olmayan dünyalarda sahip olduğumuz daha geniş, fiziksel olmayan bilinci, ölümlü yaşamlarımız boyunca daha sınırlı bir kapasiteye kaydıran bir tür azaltıcı valf veya filtredir. Dünyevi açıdan bakıldığında bunun çok kesin bir avantajı var. Nasıl ki beynimiz uyanıkken hayatımızın her anında, fiziksel çevremizden bize gelen duyusal bilgi barajını filtrelemek ve hayatta kalmak için gerçekten ihtiyaç duyduğumuz malzemeleri seçmek için çok çalışıyorsa, aynı şekilde dünya ötesi kimliklerimizi de unutuyoruz. “burada ve şimdi” olmamızı sağlar

çok daha etkili bir şekilde. Tıpkı sıradan yaşamın büyük bir kısmının, bir anda alıp bir şeyler yapmamıza izin vermeyecek kadar çok bilgi içermesi gibi, burasının ve şimdinin ötesindeki dünyalar hakkında aşırı bilinçli olmak da ilerlememizi daha da yavaşlatır. Eğer şu anda manevi alem hakkında çok fazla şey biliyor olsaydık, o zaman dünyadaki hayatlarımızı yönlendirmek, halihazırda olduğundan çok daha büyük bir zorluk olurdu. (Bu, şu an ötesindeki dünyaların bilincinde olmamamız gerektiği anlamına gelmiyor; sadece onların büyüklüğü ve büyüklüğünün ekstra bilincinde olursak, hâlâ burada, dünyadayken eylemleri engelleyebilirler.) Daha amaç odaklı bir perspektiften (ve artık evrenin bir amacı olmadığı sürece hiçbir şey olmadığına inanıyorum), dünyadaki kötülük ve adaletsizlik karşısında özgür irademizle doğru kararları vermenin, burada bizi bekleyenlerin tüm güzelliğini ve parlaklığını hatırlasaydık çok daha az anlamı olurdu. biz.

Bütün bunlardan neden bu kadar eminim? İki nedenden dolayı. Birincisi, bunu bana göstermiş olmamdır (Geçit ve Çekirdekteyken bana öğreten varlıklar tarafından), ikincisi ise bunu gerçekten deneyimlemiş olmamdır. Bedenimin ötesindeyken, evrenin doğası ve yapısı hakkında kavrayışımın çok ötesinde bilgiler edindim. Ama yine de bunu kabul ettim, çünkü büyük ölçüde dünyevi meşguliyetlerim bir kenara bırakıldığında, bunu yapacak yerim vardı. Artık dünyaya geri döndüğüm ve bedensel kimliğimi hatırladığım için, o dünya ötesi bilginin tohumu bir kez daha örtülmüştür. Ve yine de hala orada. Bunu her an hissedebiliyorum. Bu dünyevi ortamda meyve vermesi yıllar alacak. Yani öte dünyanın beyinsiz alemlerinde bu kadar anında ve kolaylıkla anladığım şeyi, ölümlü, maddi beynimi kullanarak anlamam yıllarımı alacak. Yine de benim açımdan sıkı çalışmayla bu bilginin çoğunun gelişmeye devam edeceğinden eminim.

Evrene dair mevcut bilimsel anlayışımız ile benim gördüğüm gerçek arasında hala bir uçurum olduğunu söylemek oldukça yetersiz bir ifadedir. Hala fiziği ve kozmolojiyi seviyorum, hâlâ geniş ve harika evrenimizi incelemeyi seviyorum. Artık "engin" ve "harika"nın gerçekte ne anlama geldiğine dair çok daha geniş bir anlayışa sahibim. Evrenin maddi tarafı, görünmeyen ve manevi tarafının yanında bir toz zerresi gibidir. Geçmiş görüşüme göre,*manevi*bilimsel bir konuşma sırasında kullanacağım bir kelime değildi. Artık bunun, dışarıda bırakmayı göze alamayacağımız bir kelime olduğuna inanıyorum.

Çekirdekten bakıldığında, "karanlık enerji" ve "karanlık madde" dediğimiz şeylere ilişkin anlayışım, çok daha ileri düzeylerde olduğu gibi, açık açıklamalara sahip gibi görünüyordu.

Evrenimizin yapısının, insanların yüzyıllardır ele alamayacağı bileşenleri.

Ancak bu, bunları size açıklayabileceğim anlamına gelmiyor. Bunun nedeni, paradoksal olarak, onları hâlâ kendim anlama sürecinde olmamdır. Belki de deneyimin bu kısmını aktarmanın en iyi yolu, başka, daha geniş bir bilgi türünü önceden tattığımı söylemektir: İnsanların gelecekte çok daha fazla sayıda insana erişebileceğine inanıyorum. Ancak bu bilgiyi aktarmak artık bir şempanze olmaya, tek bir gün için insan olup insan bilgisinin tüm harikalarını deneyimlemeye ve sonra şempanze arkadaşlarının yanına dönüp onlara birkaç farklı Roman dili bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışmaya benziyor. , hesap ve evrenin muazzam ölçeği.

Yukarıda kafamda bir soru belirecek, cevabı da aynı anda ortaya çıkacaktı, tıpkı yanıbaşında bir çiçeğin açması gibi. Sanki evrendeki hiçbir fiziksel parçacık diğerinden ayrı olmadığı gibi, cevabı olmayan soru diye bir şey de yoktu. Bu cevaplar da basit bir “evet” ya da “hayır” cevabı değildi. Bunlar, şehirler kadar karmaşık, yaşayan düşüncenin şaşırtıcı yapıları olan devasa kavramsal yapılardı. Fikirler o kadar geniş ki, eğer dünyevi düşüncelerle sınırlı olsaydım, yolumu bulmam ömürlerimi alırdı. Ama değildim. O dünyevi düşünce tarzını, kozadan kopan bir kelebeğin yaptığı gibi atıp atmıştım.

Dünyayı, fiziksel uzayın uçsuz bucaksız karanlığında soluk mavi bir nokta olarak gördüm. Dünyanın iyiyle kötünün karıştığı bir yer olduğunu ve bunun da onun eşsiz özelliklerinden biri olduğunu görebiliyordum. Dünyada bile kötülükten çok daha fazla iyilik vardır, ancak dünya, kötülüğün, varoluşun daha yüksek seviyelerinde tamamen imkansız olacak bir şekilde etki kazanmasına izin verilen bir yerdir. Kötülüğün zaman zaman üstünlük sağlayabildiği, bizim gibi varlıklara özgür irade armağanının gerekli bir sonucu olarak Yaratıcı tarafından biliniyordu ve buna izin veriliyordu.

Küçük kötülük parçacıkları evrene dağılmıştı, ancak tüm bu kötülüklerin toplamı, evrenin kelimenin tam anlamıyla içinde yüzdüğü iyilik, bolluk, umut ve koşulsuz sevgiyle karşılaştırıldığında uçsuz bucaksız bir kumsaldaki bir kum tanesi kadardı. Alternatif boyutun dokusu sevgi ve kabullenmedir ve bu niteliklere sahip olmayan her şey anında ve açıkça orada yersiz görünür.

Ancak özgür irade, bu sevgi ve kabulden bir kayıp veya uzaklaşma pahasına gelir. Özgürüz; ama biz özgür olmadığımızı hissettirmek için komplo kuran bir çevre tarafından çevrelenmiş özgür varlıklarız. Özgür irade, dünyevi alemdeki işlevimiz için merkezi bir öneme sahiptir: bir gün hepimizin keşfedeceği bir işlev, zamansız alternatif boyutta yükselişimize izin verme konusunda çok daha yüksek bir role hizmet eder. Buradaki hayatımız önemsiz görünebilir, çünkü diğer yaşamlara ve görünmez ve görünür evrenleri dolduran diğer dünyalara göre çok küçüktür. Ama aynı zamanda son derece önemlidir, çünkü buradaki rolümüz İlahi Olan'a doğru büyümek ve bu büyüme yukarıdaki dünyalardaki varlıklar tarafından yakından izleniyor - ruhlar ve şeffaf küreler (ilk olarak Geçit'te benden çok yukarıda gördüğüm varlıklar, ve kültürümüzün melek kavramının kökeni olduğuna inanıyorum).

Bizler, yani evrimsel olarak gelişmiş ölümlü beyinlerimizde ve bedenlerimizde şu anda ikamet eden, dünyanın ve dünyanın gerekliliklerinin ürünü olan ruhsal varlıklar, gerçek seçimleri yaparız. Gerçek düşünce beynin işi değildir. Ama kısmen beynimiz tarafından, beynimizi ne düşündüğümüzle ve kim olduğumuzla ilişkilendirmek konusunda o kadar eğitildik ki, her zaman fiziksel beyinlerden ve bedenlerden çok daha fazlası olduğumuzun farkına varma yeteneğimizi kaybettik. ya da bizim emirlerimizi yerine getirmeliyiz.

Gerçek düşünce fiziksellik öncesidir. Bu, dünyada yaptığımız gerçekten önemli seçimlerin tümünün sorumlusu, düşünmenin arkasında düşünendir. Doğrusal çıkarımlara bağlı olmayan, yıldırım hızıyla hareket eden, farklı düzeylerde bağlantılar kuran, onları bir araya getiren bir düşünce. Bu özgür, içsel zeka karşısında sıradan düşüncemiz umutsuzca yavaş ve beceriksizdir. Futbolu son bölgede yakalayan, ilham veren bilimsel içgörüyü ortaya çıkaran veya ilham veren şarkıyı yazan da bu düşüncedir. Gerçekten ihtiyaç duyduğumuzda her zaman orada olan, ancak hem erişme hem de inanma yeteneğimizi çoğu zaman kaybettiğimiz bilinçaltı düşünce. Söylemeye gerek yok, Chuck'ın o paraşütle atladığı akşam eyleme geçen düşünceydi. Altımda aniden paraşüt açıldı.

Beynin dışında düşünmeyi deneyimlemek, sıradan düşünmeyi (yani fiziksel beyin ve ışık hızıyla sınırlanan yönleri) umutsuzca uykulu ve ağır bir olay gibi gösteren anlık bağlantılardan oluşan bir dünyaya girmek demektir. En gerçek, en derin benliğimiz tamamen özgürdür. Geçmişteki eylemler nedeniyle sakatlanmaz veya tehlikeye atılmaz veya kimlik veya statüyle ilgilenmez. Dünyevi şeylerden korkmasına gerek olmadığını anlar.

Bu nedenle şöhret, zenginlik veya fetih yoluyla kendini geliştirmeye ihtiyacı yoktur.

Bu, hepimizin bir gün iyileşmeye mahkum olduğu gerçek manevi benliktir. Ama o gün gelene kadar, içimizdeki bu mucizevi yönle temasa geçmek, onu geliştirmek ve gün ışığına çıkarmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu, şu anda hepimizin içinde yaşayan ve aslında Tanrı'nın bizim olmamızı istediği varlıktır.

Bu gerçek manevi benliğe nasıl yaklaşabiliriz? Sevgi ve şefkati tezahür ettirerek. Neden? Çünkü sevgi ve şefkat çoğumuzun inandığı soyutlamalardan çok daha fazlasıdır. Onlar gerçek. Bunlar somuttur. Ve onlar manevi alemin dokusunu oluştururlar.

O aleme geri dönmek için bir kez daha*beğenmek*biz bu alemde sıkışıp kalırken ve zorlukla ilerlerken bile o alem.

İnsanların Tanrı hakkında düşünürken yaptıkları en büyük hatalardan biri, Tanrı'yı kişiliksiz olarak hayal etmektir. Evet, bilimin ölçtüğü ve anlamaya çalıştığı evrenin kusursuzluğunun, sayıların arkasında Allah vardır. Ama yine de paradoksal olarak -Om aynı zamanda "insandır"- hatta*Daha*senden ve benden daha insan. Om, insani durumumuzu hayal edebileceğimizden çok daha derinden ve kişisel olarak anlıyor ve ona sempati duyuyor çünkü Om neyi unuttuğumuzu biliyor ve bir an için bile olsa İlahi Olan'ın hafıza kaybıyla yaşamanın ne kadar korkunç bir yük olduğunu anlıyor.

16.
Kuyu

Holley arkadaşımız Sylvia ile ilk kez 1980'lerde tanıştı. Raleigh, Kuzey Carolina'daki Ravenscroft Okulu'nda. Holley oradayken Susan Reintjes'in de yakın arkadaşıydı. Susan sezgisel bir insandır; bu gerçek, ona dair hislerimin önüne hiçbir zaman engel olmadı. Yaptığı şey, en azından benim düz ve dar nöroşirurji bakış açımın dışında olsa bile, bana göre çok özel bir insandı. Aynı zamanda bir kanaldı ve adında bir kitap yazmıştı.*Üçüncü Göz Açık,*Holley'nin büyük bir hayranıydı. Susan'ın düzenli olarak gerçekleştirdiği ruhsal şifa faaliyetlerinden biri, koma hastalarıyla psişik olarak temas kurarak iyileşmelerine yardımcı olmayı içeriyordu. Perşembe günü, komadaki dördüncü günüm, Sylvia'nın aklına Susan'ın benimle iletişime geçmesi gerektiği fikri geldi.

Sylvia onu Chapel Hill'deki evinden aradı ve bana neler olduğunu anlattı. Onun bana "uyum sağlaması" mümkün olabilir mi? Susan evet dedi ve hastalığımla ilgili birkaç ayrıntı istedi. Sylvia ona temelleri anlattı: Dört gündür komadaydım ve durumum kritikti.

Susan, "Bilmem gereken tek şey bu," dedi. "Bu gece onunla iletişime geçmeye çalışacağım." Susan'ın görüşüne göre komadaki hasta bir tür arada kalmışlıktı. Ne tamamen burada (dünyevi alem) ne de tamamen orada (ruhsal alem), bu hastalar genellikle kendilerine özgü gizemli bir atmosfere sahiptir. Bu, daha önce de belirttiğim gibi, benim de birçok kez fark ettiğim bir olguydu, ancak elbette buna hiçbir zaman Susan'ın sahip olduğu doğaüstü inanca sahip olmamıştım.

Susan'ın deneyimine göre koma hastalarını diğerlerinden ayıran özelliklerden biri telepatik iletişime açık olmalarıydı. Kendini meditasyon durumuna soktuktan sonra benimle kısa sürede iletişim kuracağından emindi.

Daha sonra bana "Komadaki bir hastayla iletişim kurmak" dedi, "derin bir kuyuya ip atmaya benziyor. İpin ne kadar derine inmesi gerektiği koma durumunun derinliğine bağlıdır. Seninle iletişime geçmeye çalıştığımda beni şaşırtan ilk şey ipin ne kadar derine indiğiydi. Ne kadar aşağıda olursa,

Senin çok uzakta olduğunu, geri dönmediğin için sana ulaşamayacağımı düşünerek daha da korktum.”

Telepatik "ip" aracılığıyla zihinsel olarak beş dakika boyunca indikten sonra, suyun derinliklerinde küçük ama kesin bir çekişe sahip olan bir olta gibi hafif bir kayma hissetti.

Daha sonra bana, "Sen olduğundan emindim" dedi, "ve ben de bunu Holley'e söyledim. Ona henüz senin zamanının gelmediğini ve vücudunun ne yapacağını bildiğini söyledim. Holley'e bu iki düşünceyi aklında tutmasını ve bunları başucunda sana tekrarlamasını önerdim."

17.
1/N

BEN Doktorlarımın benim özel türümün bu olduğunu belirlediği perşembe günüydü. *E. coli* Benim oraya gittiğim sırada İsrail'de açıklanamaz bir şekilde ortaya çıkan aşırı dirençli türle eşleşmedi. Ancak eşleşmemesi durumumu daha da kafa karıştırıcı hale getirdi. Bireysel iyileşmem açısından ülkenin üçte birini yok edebilecek bir bakteri türünü barındırmamam kesinlikle iyi bir haber olsa da, doktorlarımın zaten çok açık bir şekilde şüphelendiği şeyin altını çizdi: benim durumum aslında emsali yoktu.

Aynı zamanda hızla umutsuzluktan umutsuzluğa doğru ilerliyordu. Doktorların hastalığıma nasıl yakalandığıma ya da komadan nasıl geri getirilebileceğime dair bir cevabı yoktu. Tek bir şeyden emindiler: Birkaç günden fazla komada kaldıktan sonra bakteriyel menenjitten tamamen iyileşen birini bilmiyorlardı. Artık dördüncü güne girmiştik.

Stres herkesi etkiledi. Phyllis ve Betsy Salı günü, bir yanımın bu tartışmadan haberdar olabileceği varsayımıyla, benim huzurumda ölme ihtimalim hakkında herhangi bir konuşmanın yasaklanmasına karar vermişlerdi. Perşembe sabahı erken saatlerde Jean yoğun bakım odasındaki hemşirelerden birine hayatta kalma şansımı sordu. Yatağımın diğer tarafındaki Betsy onu duydu ve şöyle dedi: "*Lütfen* Bu konuşmayı bu odada yapmayın."

Jean ve ben her zaman son derece yakın olmuştuk. Tıpkı “evde büyüyen” kardeşlerimiz gibi ailenin bir parçasıydık ama anne ve babanın deyimiyle “seçilmiş” olmamız, ister istemez aramızda özel bir bağ oluşturdu. Her zaman beni kollamıştı ve mevcut durum karşısındaki güçsüzlüğünden duyduğu hayal kırıklığı onu bir kırılma noktasına yaklaştırmıştı.

Jean'in gözlerine yaşlar geldi. "Bir süreliğine eve gitmem gerekiyor." dedi. Başucu nöbetimi sürdürecek çok sayıda insan olduğunu belirledikten sonra herkes, bakım personelinin odamda bir kişinin daha az olmasından muhtemelen memnun olacağı konusunda hemfikirdi.

Jean evimize döndü, çantalarını topladı ve o öğleden sonra Delaware'e doğru yola çıktı. Ayrılarak, tüm ailenin hissetmeye başladığı duygunun ilk gerçek dış ifadesini verdi: güçsüzlük. Sevilen birini komada görmekten daha sinir bozucu çok az deneyim vardır. Yardım etmek istiyorsun ama yapamıyorsun. Kişinin gözlerini açmasını istiyorsunuz ama açmıyor. Komadaki hastaların aileleri sıklıkla hastanın gözlerini kendileri açma yoluna başvuruyor. Bu, konuyu zorlamanın, hastaya uyanmasını emretmenin bir yoludur. Tabii ki işe yaramıyor ve morali daha da bozabilir. Derin komadaki hastalar göz ve gözbebeklerinin koordinasyonunu kaybederler. Derin komadaki bir hastanın göz kapaklarını açtığınızda, muhtemelen bir gözün bir yöne, diğer gözün ise tam tersi yöne baktığını göreceksiniz. Sinir bozucu bir görüntüydü ve Holley'nin o hafta birkaç kez göz kapaklarımı açıp aslında bir cesedin çarpık gözbebeklerini görmesi onun acısını daha da artırdı.

Jean'in gitmesiyle işler gerçekten yıpranmaya başladı. Phyllis artık kendi muayenehanemde hastaların aile üyeleri arasında da sayısız kez gördüğüm bir davranışı sergilemeye başladı. Doktorlarıma sinirlenmeye başladı.

“Neden bize daha fazla bilgi vermiyorlar?” diye sordu Betsy'ye öfkeyle. “Yemin ederim, eğer Eben burada olsaydı,*O*bize gerçekte neler olduğunu anlatırdı.”

Gerçek şu ki doktorlarım benim için yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı. Phyllis elbette bunu biliyordu. Ancak durumun acısı ve hayal kırıklığı sevdiklerimi yıpratıyordu.

Salı günü Holley, Boston'daki Brigham & Kadın Hastanesi'nde stereotaktik radyocerrahi programının geliştirilmesinde eski ortağım olan Dr. Jay Loeffler'ı aramıştı. Jay o zamanlar Massachusetts Genel Hastanesi'nde radyasyon onkolojisi bölümünün başkanıydı ve Holley ona bazı cevaplar verebilecek herkes kadar iyi bir konumda olacağını düşünüyordu.

Holley durumumu anlatırken Jay, durumumun ayrıntılarını yanlış anladığını varsaydı. Ona anlattığı şeyin aslında imkansız olduğunu biliyordu. Ama Holley sonunda onu benim gerçekten nadir görülen bir hastalık nedeniyle komada olduğuma ikna ettiğinde*E. coli*Kimsenin kökenini açıklayamadığı bakteriyel menenjit nedeniyle ülke çapındaki bulaşıcı hastalık uzmanlarını aramaya başladı. Konuştuğu hiç kimse benimkine benzer bir vakayı duymamıştı. 1991 yılına kadar olan tıbbi literatürü gözden geçirdiğinde tek bir vaka bile bulamadı.*E. coli*Yakın zamanda beyin cerrahisi işlemi geçirmemiş bir yetişkinde menenjit.

Salı gününden itibaren Jay, Phyllis veya Holley'den güncel bilgiler almak ve araştırmalarının ortaya çıkardığı şeyler hakkında onlara geri bildirim vermek için günde en az bir kez aradı. Başka bir iyi arkadaş ve beyin cerrahı olan Steve Tatter da aynı şekilde günlük telefon görüşmeleri yaparak tavsiye ve rahatlık sağladı. Ancak her geçen gün ortaya çıkan tek şey, benim durumumun tıp tarihinde türünün ilk örneği olduğuydu. Doğal*E. coli*Erişkinlerde bakteriyel menenjit nadirdir. Her yıl dünya nüfusunun 10 milyonda 1'inden azı bu hastalığa yakalanıyor. Ve gram-negatif bakteriyel menenjitin tüm çeşitleri gibi oldukça agresiftir. Saldırdığı insanlar o kadar saldırgan ki, başlangıçta benim gibi hızlı bir nörolojik gerileme yaşayanların yüzde 90'ından fazlası ölüyor. Acil servise ilk girdiğimde ölüm oranı bu kadardı. Bu kasvetli yüzde 90, hafta ilerledikçe ve vücudum antibiyotiklere yanıt veremeyince yüzde 100'e doğru ilerledi. Benimki gibi ciddi bir vakadan sağ kurtulan az sayıda kişi genellikle hayatlarının geri kalanında 24 saat bakıma ihtiyaç duyar. Resmi olarak durumum, tek bir hastanın tüm deneme boyunca yer aldığı tıbbi çalışmaları ifade eden bir terim olan "N/1" idi. Doktorların benim durumumu karşılaştırabileceği başka kimse yok.

Çarşamba gününden itibaren Holley, Bond'u her öğleden sonra okuldan sonra ziyarete getirdi. Ancak Cuma günü bu ziyaretlerin yarardan çok zarar getirip getirmediğini merak etmeye başlamıştı. Bazen haftanın başlarında hareket ederdim. Vücudum çılgınca çırpınıyordu. Bir hemşire başımı ovuşturup bana biraz daha sakinleştirici verirdi ve sonunda yeniden sessizleşirdim. Bunu izlemek on yaşındaki oğlum için kafa karıştırıcı ve acı vericiydi. Artık babasına benzemeyen bir vücuda bakıyor olması yeterince kötüydü, ama aynı zamanda bu bedenin benimki olduğunu fark etmediği mekanik hareketler yaptığını görmek özellikle zorlayıcıydı. Gün geçtikçe onun tanıdığı kişi olmaktan çıkıp yatakta tanınmaz bir bedene dönüştüm: Bir zamanlar tanıdığı babasının zalim ve uzaylı ikizi.

Hafta sonuna gelindiğinde motor aktivitedeki bu ara sıra patlamalar neredeyse tamamen kesilmişti. Daha fazla sedasyona ihtiyacım yoktu çünkü hareketler (beyin sapımın ve omuriliğimin en ilkel refleks döngülerinin başlattığı ölü, otomatik hareketler bile) neredeyse sıfıra inmişti.

Daha fazla aile üyesi ve arkadaş arayıp gelmeleri gerekip gerekmediğini soruyordu. Perşembe gününe kadar bunu yapmamalarına karar verilmişti. Yoğun bakım odamda zaten çok fazla kargaşa vardı. Hemşireler beynimin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu güçlü bir şekilde önerdiler; ne kadar sessiz olursa o kadar iyi.

Bu telefon görüşmelerinin ses tonunda da gözle görülür bir değişiklik oldu. Onlar da umutlu olandan umutsuz olana doğru ustaca geçiş yapıyorlardı. Holley bazen etrafına bakarken beni çoktan kaybetmiş gibi hissediyordu.

Perşembe günü öğleden sonra Michael Sullivan'ın kapısı çalındı. St. John Piskoposluk Kilisesi'ndeki sekreteriydi.

"Hastane tehlikede" dedi. "Eben'le ilgilenen hemşirelerden birinin seninle konuşması gerekiyor. Acil olduğunu söylüyor."

Michael telefonu aldı.

Hemşire ona, "Michael," dedi, "hemen gelmen gerek. Eben ölüyor."

Bir papaz olarak Michael daha önce de bu durumla karşılaşmıştı. Papazlar ölümü ve onun geride bıraktığı enkazı neredeyse doktorlar kadar sık görüyor. Yine de Michael benim adıma "ölmek" kelimesinin söylendiğini duyunca şok oldu. Karısı Page'i aradı ve ondan dua etmesini istedi: hem benim için, hem de bu duruma ayak uydurabilecek güç için. Daha sonra, gözlerinden dolan yaşları görmeye çabalayarak, sürekli soğuk yağmur altında hastaneye gitti.

Odama geldiğinde karşılaştığı manzara en son ziyaret ettiği zamankiyle hemen hemen aynıydı. Phyllis yanımda oturuyordu ve pazartesi gecesi gelişinden bu yana aralıksız devam eden elimi tutma nöbetini tutuyordu. Solunum cihazıyla birlikte göğsüm dakikada on iki kez inip kalkıyordu ve yoğun bakım hemşiresi sessizce rutinini sürdürüyor, yatağımı çevreleyen makinelerin arasında yörüngede dönüyor ve bunların sonuçlarını not ediyordu.

Başka bir hemşire içeri girdi ve Michael asistanını arayan kişinin kendisi olup olmadığını sordu.

"Hayır" diye yanıtladı. "Bütün sabah buradaydım ve durumu dün geceden bu yana pek değişmedi. Seni kimin aradığını bilmiyorum."

Saat on birde Holley, annem, Phyllis ve Betsy odamdaydı. Michael bir dua önerdi. İki hemşire de dahil olmak üzere herkes yatağın etrafında el ele tutuştu ve Michael sağlığıma dönmem için bir kez daha yürekten bir ricada bulundu.

"Tanrım, Eben'i bize geri getir. Bunun senin elinde olduğunu biliyorum."

Yine de Michael'ı kimin aradığını kimse bilmiyordu. Ama her kim olursa olsun, yaptıkları iyi bir şeydi. Çünkü aşağıdaki dünyadan, yani yola çıktığım dünyadan bana gelen dualar nihayet etkisini göstermeye başlıyordu.

18.
Unutmak ve Hatırlamak

Farkındalığınız artık daha büyüktü. O kadar büyüktü ki sanki her şeyi kaplıyordu Evren. Statik dolu bir radyo istasyonunda hiç şarkı dinlediniz mi? Alışıyorsun. Sonra birisi kadranı ayarlıyor ve aynı şarkıyı tüm netliğiyle duyuyorsunuz. Daha önceki orijinaline ne kadar sönük, ne kadar uzak, ne kadar gerçek dışı olduğunu nasıl fark edemedin?

Elbette zihin böyle çalışır. İnsanlar uyum sağlamak için yaratılmıştır. Hastalarıma, bedenleri ve beyinleri yeni duruma uyum sağladıkça şu ya da bu rahatsızlığın azalacağını ya da en azından azalıyor gibi görüneceğini defalarca açıklamıştım. Bir şeyler yeterince uzun sürer ve beyniniz onu görmezden gelmeyi, bunun etrafından dolaşmayı ya da sadece normalmiş gibi davranmayı öğrenir.

Ancak sınırlı dünyevi bilincimiz normal olmaktan çok uzaktır ve bunun ilk örneğini, Çekirdeğin tam kalbine, daha da derinlere yolculuk ederken elde ediyordum. Dünyevi geçmişime dair hâlâ hiçbir şey hatırlamıyordum, ama yine de buna hiç de azımsanmıyordu. Buradaki hayatımı unutmuş olsam da, orada gerçekte kim olduğumu hatırlamıştım. Enginliği ve karmaşıklığıyla baş döndüren ve tamamen sevginin yönettiği bir evrenin vatandaşıydım.

Vücudun ötesindeki keşiflerim, neredeyse ürkütücü bir şekilde, sadece bir yıl önce öz ailemle yeniden bağlantı kurarak öğrendiğim dersleri yansıtıyordu. Sonuçta hiçbirimiz yetim değiliz. Hepimiz benim olduğum konumdayız, yani *diğer aile:* bizi izleyen ve kollayan varlıklar; bir an için unuttuğumuz, ancak kendimizi onların varlığına açarsak, dünyadaki zamanımızı yönlendirmemize yardım etmek için bekleyen varlıklar. Hiçbirimiz asla sevilmiyoruz. Her birimiz, bize anlama yeteneğimizin ötesinde değer veren bir Yaratıcı tarafından derinden tanınıyor ve önemsiyoruz. Bu bilgi artık bir sır olarak kalmamalı.

19.

Saklanacak hiçbiryer

BCuma günü vücudum tam dört gün boyunca üçlü intravenöz antibiyotik kullanıyordu. gün oldu ama hâlâ yanıt vermiyordu. Her yerden aileleri ve arkadaşları gelmişti, gelmeyenler ise kiliselerinde dua grupları kurmuştu. O öğleden sonra yengem Peggy ve Holley'in yakın arkadaşı Sylvia geldiler. Holley onları olabildiğince neşeli bir yüzle karşıladı. Betsy ve Phyllis şampiyonluğa devam etti*o iyi olacak* Görünüm: Her ne pahasına olursa olsun pozitif kalmak. Ama her geçen gün buna inanmak daha da zorlaşıyordu. Betsy bile onun olup olmadığını merak etmeye başladı.*odada olumsuzluk yok*sipariş gerçekten daha çok şuna benzer bir şey ifade ediyordu*odada gerçeklik yok*.

"Sizce roller tersine dönseydi Eben bunu bizim için yapar mıydı?" Phyllis, büyük ölçüde uykusuz bir gecenin ardından o sabah Betsy'ye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Betsy.

"Yani sen onun her dakikasını bizimle, yoğun bakım ünitesinde kamp yaparak geçireceğini mi düşünüyorsun?"

Betsy, soru olarak verilen en güzel, basit cevabı verdi: "Dünyada olmayı hayal edebileceğiniz başka bir yer var mı?"

Her ikisi de ihtiyaç halinde bir saniye içinde orada olabileceğimi kabul etse de, saatlerce tek bir yerde oturduğumu hayal etmenin çok ama çok zor olduğu konusunda hemfikirdi. Phyllis daha sonra bana "Hiçbir zaman bir angarya ya da yapılması gereken bir şey gibi gelmedi; ait olduğumuz yer orasıydı" dedi.

Sylvia'yı en çok üzen şey, susuz kalan bir bitkinin yaprakları gibi kıvrılmaya başlayan ellerim ve ayaklarımdı. Kol ve bacaklardaki baskın kaslar kasılmaya başladığından felç ve koma mağdurlarında bu normaldir. Ancak ailenin ve sevdiklerinin bunu görmesi asla kolay değildir. Bana bakan Sylvia kendi kendine orijinal içgüdüsüne sadık kalması gerektiğini söyleyip duruyordu. Ama onun için bile bu çok ama çok zorlaşmaya başlamıştı.

Holley kendini gittikçe daha fazla suçlamaya başlamıştı (keşke merdivenleri daha önce çıksaydı, keşke şu, keşke bu...) ve herkes onu konudan uzak tutmak için özellikle çok çalıştı.

Artık herkes biliyordu ki, iyileşsem bile, *iyileşmek* bunun ne anlama geldiğine dair pek bir kelime değildi. En az üç aylık yoğun bir rehabilitasyona ihtiyacım olacak, kronik konuşma sorunlarım olacak (eğer konuşabilecek kadar beyin kapasitem olsaydı) ve hayatımın geri kalanında kronik hemşirelik bakımına ihtiyacım olacaktı. Bu en iyi senaryoydu ve kulağa ne kadar alçak ve acımasız gelse de aslında bir şekilde fantezi dünyasındaydı. O kadar iyi durumda olma ihtimalim bile yok denecek kadar azalıyordu.

Bond'un durumumun tüm ayrıntılarını duyması engellenmişti. Ancak cuma günü okuldan sonra hastanede doktorlarımdan birinin Holley'e zaten bildiklerini anlattığını duydu.

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Umut için çok az yer vardı.

O akşam eve gitme zamanı geldiğinde Bond odamdan çıkmayı reddetti. Düzenli tatbikat, doktorların ve hemşirelerin çalışabilmesi için odamda aynı anda yalnızca iki kişinin bulunmasına izin vermekti. Saat altı civarında Holley nazikçe akşam eve gitme zamanının geldiğini önerdi. Ancak Bond, beyaz kan hücresi askerleri ile işgalci güçler arasındaki savaşı gösteren çiziminin hemen altında sandalyesinden kalkmıyordu. *E. coli* birlikler.

Bond, yarı acı, yarı yalvaran bir ses tonuyla, "Zaten burada olduğumu bilmiyor," dedi. “Neden kalamıyorum?”

Böylece akşamın geri kalanında Bond'un olduğu yerde kalabilmesi için herkes sırayla içeri girdi.

Ancak ertesi sabah (Cumartesi) Bond tutumunu tersine çevirdi. Holley o hafta ilk kez kendisini uyandırmak için başını odasına uzattığında ona hastaneye gitmek istemediğini söyledi.

"Neden?" Holley sordu. "Çünkü"

dedi Bond, "korkuyorum."

Bu herkesin adına konuşan bir itiraftı.

Holley birkaç dakikalığına mutfağa geri döndü. Sonra tekrar denedi ve babasını görmeye gitmek istemediğinden emin olup olmadığını sordu.

Ona bakarken uzun bir duraklama oldu.

"Tamam," diye kabul etti sonunda.

Cumartesi günü yatağımın etrafında devam eden nöbetlerle, ailem ve doktorlar arasındaki umut dolu sohbetlerle geçti. Bütün bunlar umudu canlı tutmaya yönelik gönülsüz bir girişim gibi görünüyordu. Herkesin rezervleri bir önceki güne göre daha boştu.

Cumartesi gecesi annemiz Betty'yi otel odasına götürdükten sonra Phyllis evimize uğradı. Zifiri karanlıktı, pencerede ışık yoktu ve sırılsıklam çamurun içinde zorlukla yürürken kaldırım taşlarına tutunmak onun için zordu. Yoğun bakım ünitesine girdiğim öğleden sonradan bu yana beş gün boyunca aralıksız yağmur yağıyordu. Bunun gibi aralıksız yağmur, Virginia'nın dağlık bölgeleri için çok alışılmadık bir durumdu; Kasım ayında hava genellikle, saldırımdan önceki son gün olan önceki Pazar gibi berrak, açık ve güneşliydi. Artık o gün çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ve sanki gökyüzü *Her zaman*yağmur yağıyordu. Ne zaman duracaktı?

Phyllis kapının kilidini açtı ve ışıkları açtı. Haftanın başından bu yana insanlar gelip yiyecek bırakıyorlardı ve yiyecekler hâlâ gelse de, geçici bir acil durum için toplanan yarı umutlu/yarı endişeli atmosfer daha da karanlık ve umutsuz bir hal almıştı. Ailemiz gibi arkadaşlarımız da benim için herhangi bir umudun sonuna yaklaştığını biliyorlardı.

Phyllis bir an için ateş yakmayı düşündü ama bu düşüncenin hemen ardından başka, hoş karşılanmayan bir fikir geldi.*Neden zahmet edeyim ki?* Aniden hissettiğini hatırlayamayacağı kadar bitkin ve depresif hissetti. Ahşap panelli çalışma odasındaki kanepeye uzandı ve derin bir uykuya daldı.

Yarım saat sonra Sylvia ve Peggy çalışma odasına döndüler ve Phyllis'in orada yere yığıldığını gördüler. Sylvia bodruma indiğinde birisinin dondurucu kapısını açık bıraktığını gördü. Yerde su bir su birikintisi oluşturuyordu ve aralarında birkaç güzel biftek de bulunan yiyecekler çözülmeye başlıyordu.

Sylvia bodrumdaki su baskını durumunu Peggy'ye bildirdiğinde, onlar da bundan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdiler. Ailenin geri kalanına ve birkaç arkadaşına telefon edip işe koyuldular. Peggy dışarı çıkıp biraz daha garnitür aldı ve hazırlıksız bir ziyafet hazırladılar. Kısa süre sonra Bond'la birlikte Betsy, kızı Kate ve kocası Robbie de onlara katıldı. Herkesin aklında bir sürü gergin gevezelik ve konu etrafında danslar vardı: Benim -burada bulunmayan onur konuğu- büyük olasılıkla bir daha bu eve geri dönmeyeceğim.

Holley bitmek bilmeyen nöbeti sürdürmek için hastaneye dönmüştü. Yatağımın yanında oturdu, elimi tuttu ve Susan Reintjes'in önerdiği mantraları tekrarlamaya devam etti, kendini söylediği kelimelerin anlamlarına sadık kalmaya ve bunların doğru olduğuna kalbiyle inanmaya zorladı.

“Duaları kabul et.

“Başkalarını iyileştirdin. Artık iyileşme zamanınız geldi. "Birçok kişi tarafından seviliyorsun.
“Vücudunuz ne yapacağını biliyor. Henüz ölme zamanın gelmedi."

20.

Kapanış

eHer seferinde kendimi yine kaba Solucan Gözü'nde sıkışıp kalmış buldum. Bakın, Geçide ve Çekirdeğe giden geçidi açan muhteşem Dönen Melodiyi hatırlayabildim. Çok uzun zaman geçirdim - paradoksal olarak sanki hiç zaman yokmuş gibi geldi - kelebeğin kanadındaki koruyucu meleğimin varlığında ve Yaratıcı'dan ve Çekirdeğin derinliklerindeki ışık Küresinden sonsuza dek öğrenilen dersler.

Bir noktada Geçidin kenarına geldim ve oraya tekrar giremeyeceğimi fark ettim. Dönen Melodi - o zamana kadar o yüksek bölgelere biletim - artık beni oraya götürmeyecekti. Cennetin kapıları kapatıldı.

Bir kez daha, burada, dünyada her şeyi zorlamak zorunda kaldığımız doğrusal dilin darboğazı ve bedende olduğumuzda deneyimin genel olarak düzleşmesi nedeniyle, bunun nasıl bir his olduğunu anlatmak son derece zorlayıcıdır. Hayal kırıklığı yaşadığınız her anı düşünün. Burada, dünyada maruz kaldığımız tüm kayıpların gerçekte kesinlikle merkezi bir kaybın varyasyonları olduğu bir anlamda var: Cennetin kaybı. Cennetin kapılarının bana kapatıldığı gün, daha önce hiç hissetmediğim bir üzüntü hissettim. Oradaki duygular farklı. Tüm insani duygular mevcuttur, ancak bunlar daha derindir, daha geniştir; sadece içeride değil dışarıda da vardırlar. Dünyada ruh haliniz her değiştiğinde, havanın da onunla birlikte anında değiştiğini hayal edin. Gözyaşlarınızın sağanak bir sağanak yağışa neden olacağını ve sevincinizin bulutları anında yok edeceğini. Bu, orada ne kadar büyük ve önemli ruh hali değişimlerinin hissedildiğine, "içeride" ve "dışarıda" olarak düşündüğümüz şeylerin aslında ne kadar tuhaf ve güçlü bir şekilde var olmadığına dair bir ipucu veriyor.

Böylece, kalbim kırık bir halde, giderek artan bir üzüntünün, aynı zamanda bir kasvetin olduğu bir dünyaya gömüldüm.*gerçek*batıyor.

Büyük bulut duvarlarının arasından aşağıya doğru ilerledim. Etrafımda mırıltılar vardı ama sözlerini anlayamıyordum. Sonra şunu fark ettim

Sayısız varlık etrafımdaydı, mesafeye yayılan yaylar halinde diz çökmüştü. Şimdi geriye dönüp baktığımda, yukarıda ve aşağıda karanlığa uzanan bu yarı görülen, yarı hissedilen varlık hiyerarşilerinin ne yaptığını anlıyorum.

Benim için dua ediyorlardı.

Daha sonra hatırladığım yüzlerden ikisi Michael Sullivan ve eşi Page'e aitti. Onları yalnızca profilden gördüğümü hatırlıyorum ama geri döndüğümde dil geri geldiğinde onları net bir şekilde tanımladım. Michael fiziksel olarak yoğun bakım odasında birçok kez dua etmişti, ancak Page hiçbir zaman fiziksel olarak orada değildi (gerçi benim için de dua etmişti).

Bu dualar bana enerji verdi. Muhtemelen bu yüzden, ne kadar üzgün olsam da, içimde bir şeyler her şeyin yoluna gireceğine dair garip bir güven duyuyordu. Bu varlıklar benim bir geçiş geçirdiğimi biliyorlardı ve moralimi yüksek tutmama yardım etmek için şarkı söyleyip dua ediyorlardı. Bilinmeyene doğru gidiyordum ama o noktada kelebek kanadındaki yoldaşımın ve sonsuz sevgi dolu Tanrı'nın söz verdiği gibi benimle ilgilenileceğine dair tam bir inanç ve güvene sahiptim; nereye gidersem gideyim Cennet benimle gelecekti. . Yaratıcının, Om'un formunda gelecekti ve melek -benim meleğim- Kelebek Kanadındaki Kız formunda gelecekti.

Dönüş yolundaydım ama yalnız değildim ve bir daha asla yalnız hissetmeyeceğimi biliyordum.

21.
Gökkuşağı

TDaha sonra bu konuyu düşünen Phyllis hatırladığı tek şeyin O hafta her şeyin ötesinde yağmur vardı. Alçak bulutlardan gelen, asla dinmeyen ve güneşin içeri bakmasına izin vermeyen soğuk, şiddetli bir yağmur. Ancak o Pazar sabahı arabasını hastanenin otoparkına çekerken tuhaf bir şey oldu. Phyllis az önce Boston'daki dua gruplarından birinden gelen, "Bir mucize bekleyin" yazan bir kısa mesaj okumuştu. Ne kadar büyük bir mucize beklemesi gerektiğini düşünürken annesinin arabadan inmesine yardım etti ve ikisi de yağmurun durduğunu söyledi. Doğuda güneş, bulut örtüsündeki bir yarıktan ışınlarını gönderiyor, batıdaki güzel antik dağları ve yukarıdaki bulut katmanını aydınlatıyor, gri bulutlara altın rengi bir renk veriyordu.

Sonra, kasım ortası güneşinin yükselmeye başladığı yerin karşısındaki uzak zirvelere bakarken, işte oradaydı.

Mükemmel bir gökkuşağı.

Sylvia, asıl doktorum Scott Wade ile önceden ayarlanmış bir toplantı için Holley ve Bond'la birlikte hastaneye gitti. Dr. Wade aynı zamanda bir arkadaş ve komşuydu ve hayatı tehdit eden hastalıklarla uğraşan doktorların şimdiye kadar karşılaştıkları en kötü kararla boğuşuyordu. Komada ne kadar uzun kalırsam, hayatımın geri kalanını "kalıcı bitkisel hayatta" geçirme ihtimalim o kadar arttı. Antibiyotikleri bırakırlarsa hâlâ menenjite yenik düşme ihtimalimin yüksek olduğu göz önüne alındığında, neredeyse ömür boyu koma halindeyken tedaviye devam etmektense antibiyotik kullanmayı bırakmak daha mantıklı olabilir. Menenjitimin tedaviye hiç de iyi yanıt vermediği göz önüne alındığında, menenjitimi sonunda yok etme riskiyle karşı karşıyaydılar, bu da benim bir zamanlar hayati olan, şimdi tepkisiz, sıfır kaliteyle aylarca veya yıllarca yaşamamı sağlayacaktı. hayatın.

Dr. Wade, Sylvia ve Holley'e nazik ama aynı zamanda şüphe götürmez derecede sert bir ses tonuyla, "Oturun," dedi.

“Dr. Brennan ve ben Duke, Virginia Üniversitesi ve Bowman Gray tıp fakültelerindeki uzmanlarla konferans görüşmeleri yaptık ve ben de

herkesin işlerin iyi görünmediği konusunda hemfikir olduğunu söylemek. Eğer Eben önümüzdeki on iki saat içinde gerçek bir iyileşme göstermezse muhtemelen antibiyotiklerin sonlandırılmasını tartışmayı önereceğiz. Şiddetli bakteriyel menenjit nedeniyle komada geçen bir hafta, herhangi bir makul iyileşme beklentisinin sınırlarını çoktan aştı. Bu olasılıklar göz önüne alındığında, doğanın kendi yoluna gitmesine izin vermek daha iyi olabilir.”

Holley, "Ama dün göz kapaklarının hareket ettiğini gördüm," diye itiraz etti. “Gerçekten taşındılar. Neredeyse onları açmaya çalışıyormuş gibi. Ne gördüğümden eminim."

"Bunu yaptığınızdan hiç şüphem yok" dedi Dr. Wade. "Beyaz kan hücresi sayımı da düştü. Bunların hepsi iyi haber ve bir an bile öyle olmadığını söylemek istemiyorum. Ancak duruma bağlam içinde bakmanız gerekir. Eben'in sedasyonunu önemli ölçüde hafiflettik ve bu noktada nörolojik muayenesi olduğundan daha fazla nörolojik aktivite gösteriyor olmalı. Alt beyni kısmen çalışıyor ama bizim ihtiyacımız olan şey onun üst düzey işlevleri ve bunların hepsi hâlâ tamamen yok. Çoğu koma hastasında zamanla görünür uyanıklıkta belirli bir miktar iyileşme meydana gelir. Vücutları geri dönüyormuş gibi görünmelerini sağlayacak şeyler yapıyor. Ama değiller. Bu sadece beyin sapının şu duruma geçmesidir:*koma nöbeti,* aylarca, hatta yıllarca kalabilecekleri bir tür tutma düzeni. Çırpınan göz kapakları büyük olasılıkla budur. Ve size bir kez daha söylemeliyim ki, bakteriyel menenjit nedeniyle komada kalmak için yedi gün çok uzun bir süre."

Dr. Wade, tek bir cümleyle söylenebilecek bir haberin etkisini yumuşatmak amacıyla birçok kelime kullanıyordu.

Vücudumun ölmesine izin vermenin zamanı gelmişti.

22.
Altı Yüz

AAşağıya indiğimde çamurun içinden daha fazla yüz çıktı, tıpkı her zaman olduğu gibi Solucan Gözüyle Görüş Diyarına doğru ilerlerken bunu yaptım. Ama bu sefer yüzlerde farklı bir şeyler vardı. Artık onlar insandı, hayvan değil.

Ve çok açık bir şekilde bir şeyler söylüyorlardı.

Ne dediklerini anlayabildiğimden değil. Yetişkinlerin konuştuğu ve tek duyduğunuz anlaşılmaz seslerin olduğu eski Charlie Brown çizgi filmlerine benziyordu biraz. Daha sonra geriye dönüp baktığımda gördüğüm yüzlerden altısını gerçekten tanımlayabildiğimi fark ettim. Sylvia vardı, Holley vardı ve kız kardeşi Peggy vardı. Scott Wade vardı ve Susan Reintjes vardı. Bunlardan son saatlerde fiziksel olarak yatağımın yanında bulunmayan tek kişi Susan'dı. Ama o da kendince tabii ki yatağımın yanındaydı, çünkü o gece de önceki gece olduğu gibi Chapel Hill'deki evinde oturmuş ve benim huzuruma çıkmayı dilemişti.

Daha sonra bunu öğrendiğimde, bütün hafta boyunca orada olan ve sonsuz saatlerce sevgiyle elimi tutan annem Betty ve kız kardeşlerimin, gördüğüm bu yüzler arasında yer almamasına şaşırdım. Annem, yürümek için yürüteç kullandığı için ayağında stres kırığı yaşıyordu ama nöbet sırasında sadakatle sırasını almıştı. Phyllis, Betsy ve Jean hepsi oradaydı. Daha sonra son gece orada olmadıklarını öğrendim. Hatırladığım yüzler, komamın yedinci sabahı veya bir önceki akşam fiziksel olarak orada olan yüzlerdi.

Ancak yine de indiğim sırada bu yüzlerin hiçbirine bağlayacak bir ismim veya kimliğim yoktu. Yalnızca onların benim için bir şekilde önemli olduklarını biliyordum ya da hissettim.

Özellikle bir tanesi daha beni özel bir güçle ona doğru çekti. Beni çekiştirmeye başladı. İçinden indiğim bulutların ve dua eden meleksi varlıkların oluşturduğu uçsuz bucaksız kuyuda yukarı ve aşağı yankılanıyormuş gibi görünen bir sarsıntıyla, birdenbire Geçitteki ve Çekirdekteki varlıkların -benim yaşadığım varlıkların- farkına vardım.

Görünüşe göre sonsuza kadar tanıdığım ve sevdiğim varlıklar tanıdığım tek varlıklar değildi. Altımdaki varlıkları da tanıyordum ve seviyordum; hızla yaklaşmakta olduğum alemde. Şu ana kadar sahip olduğum varlıklar tamamen unutuldu.

Bu bilgi altı yüzün tamamına, özellikle de altıncı yüze odaklandı. Çok tanıdıktı. Mutlak korkuya varan bir şok duygusuyla, bu her kimse, bana ihtiyacı olan birinin yüzü olduğunu fark ettim. Ben gidersem asla iyileşemeyecek biri. Eğer bundan vazgeçersem, kayıp dayanılmaz olurdu; tıpkı Cennetin kapıları kapandığında hissettiğim duygu gibi. Bu benim yapamayacağım bir ihanet olurdu.

O ana kadar özgürdüm. Maceracıların en etkili şekilde yapabileceği şekilde, kaderleri hakkında gerçek bir endişe duymadan, dünyalar arasında yolculuk yapmıştım. Sonuç sonuçta önemli değildi, çünkü Çekirdek'teyken bile kimseyi hayal kırıklığına uğratma konusunda hiçbir endişe ya da suçluluk duygusu yoktu. Elbette bu, Kelebek Kanadındaki Kız'la birlikteyken öğrendiğim ilk şeylerden biriydi ve o bana şöyle demişti: "Yanlış olan hiçbir şey yapamazsın."

Ama şimdi durum farklıydı. O kadar farklıydı ki, tüm yolculuğum boyunca ilk kez olağanüstü bir dehşet hissettim. Bu benim için değil ama bu yüzler için, özellikle de altıncı yüz için dehşet vericiydi. Hâlâ tanımlayamadığım ama benim için çok önemli olduğunu bildiğim bir yüz.

Bu yüz giderek daha fazla ayrıntıya büründü, ta ki sonunda onu görene kadar...*O*- aslında geri dönmem için bana yalvarıyordu: tekrar onunla birlikte olabilmek için aşağıdaki dünyaya korkunç iniş riskini göze almam için. Hâlâ sözlerini anlayamıyordum ama bir şekilde bu aşağıdaki dünyada benim de bir payım olduğunu, dedikleri gibi "oyunda bir payım olduğunu" aktarıyorlardı.

Geri dönmem önemliydi. Burada bağlarım vardı; saygı duymam gereken bağlar. Yüz netleştikçe bunu daha iyi anladım. Ve yüzü tanımaya yaklaştım.

Genç bir çocuğun yüzü.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

23.
Son Gece, İlk Sabah

BHolley, Dr. Wade'in yanına oturmadan önce Bond'a dışarıda beklemesini söyledi. çünkü çok kötü bir haber olmasından korktuğu şeyi onun duymasını istemiyordu. Ancak bunu hisseden Bond kapının dışında oyalanmış ve Dr. Wade'in bazı sözlerini yakalamıştı. Gerçek durumu anlamaya yetecek kadarı var. Babasının aslında geri dönmeyeceğini anlamak için. Durmadan.

Bond odaya girip yatağıma doğru koştu. Ağlayarak alnımı öptü ve omuzlarımı ovuşturdu. Sonra göz kapaklarımı kaldırdı ve doğrudan boş, odaklanmamış gözlerime şöyle dedi: "İyi olacaksın baba. Sen iyi olacaksın." Bunu defalarca tekrarlamaya devam etti, çocuğunun yaptığı gibi, eğer yeterince söylerse kesinlikle gerçekleşeceğine inanıyordu.

Bu sırada koridorun aşağısındaki bir odada Holley boşluğa baktı ve Dr. Wade'in sözlerini elinden geldiğince özümsedi.

Sonunda şöyle dedi: "Sanırım bu, üniversiteden Eben'i arayıp geri getirmesini sağlamam gerektiği anlamına geliyor."

Dr. Wade bu soru üzerinde fazla düşünmedi.

"Evet, sanırım yapılacak en doğru şey bu."

Holley, konferans odasının fırtınayla ıslanmış ama aydınlanan Virginia dağlarına bakan geniş penceresine doğru yürüdü, cep telefonunu çıkardı ve Eben'in numarasını çevirdi.

Bunu yaparken Sylvia sandalyesinden kalktı.

Holley, bekle bir dakika, dedi. "İzin ver oraya bir kez daha gireyim."

Sylvia yoğun bakım odasına gitti ve yatağın yanında Bond'un yanında durdu, o da sessizce elimi ovuşturdu. Sylvia elini koluma koydu ve yavaşça okşadı. Bütün hafta olduğu gibi başım hafifçe yana dönüktü. Bir haftadır herkes arıyordu*en*yüzüme değil, içine. Gözlerimin açıldığı tek an, doktorların ışığa tepki olarak gözbebeklerinde genişleme olup olmadığını kontrol ettiği zamandı (beyin sapı fonksiyonunu kontrol etmenin en basit ama en etkili yollarından biri) ya da doktorların tekrarlanan tavsiyelerine rağmen Holley ya da Bond'un açıldığı zamandı.

talimatlara göre bunu yapmakta ısrar etmiş ve kırık bir oyuncak bebek gibi çarpık, ölü ve demirlenmemiş iki gözle karşılaşmıştı.

Ama şimdi Sylvia ve Bond, doktordan duyduklarını kabul etmeyi kararlı bir şekilde reddederek gevşek yüzüme bakarken bir şey oldu.

Gözlerim açıldı.

Sylvia çığlık attı. Daha sonra bana, neredeyse gözlerimin açılması kadar şok edici olan bir sonraki en büyük şokun, onların hemen etrafa bakmaya başlama şekli olduğunu anlatacaktı. Yukarı, aşağı, burada, orada. . . Ona yedi günlük komadan çıkan bir yetişkini değil, dünyaya yeni doğmuş, etrafına bakan, onu ilk kez algılayan bir bebeği hatırlatıyorlardı.

Bir bakıma haklıydı.

Sylvia ilk şokunu atlattı ve bir şeyin beni tedirgin ettiğini fark etti. Odadan koşarak Holley'nin hâlâ büyük pencerenin önünde durup Eben IV'le konuştuğu yere gitti.

“Holley. . . Holley! Sylvia bağırdı. “Uyandı. Uyanmak! Eben'e babasının geri geleceğini söyle."

Holley Sylvia'ya baktı. “Eben,” dedi telefona, “seni geri aramam lazım. O . . . baban geri dönüyor. . . hayata."

Holley yürüdü ve hemen arkasında Dr. Wade ile yoğun bakım ünitesine koştu. Tabii ki yatakta debeleniyordum. Mekanik olarak değil, bilincim yerinde olduğu ve bir şeyin beni açıkça rahatsız ettiği için. Dr. Wade bunun ne olduğunu hemen anladı: hâlâ boğazımda olan solunum tüpü. Artık tüpe ihtiyacım yoktu çünkü vücudumun geri kalanıyla birlikte beynim de yeni hayata dönmüştü. Uzandı, emniyet bandını kesti ve dikkatlice çıkardı.

Biraz boğuldum, yedi gün sonra ilk kez tamamen yardımsız ciğerlerime hava doldurdum ve bir haftadır söylediğim ilk kelimeleri de söyledim:

"Teşekkür ederim."

Phyllis hâlâ asansörden çıktığında gördüğü gökkuşağını düşünüyordu. Tekerlekli sandalyedeki annemi itiyordu. Odaya girdiler ve Phyllis inanamayarak neredeyse sırt üstü düşüyordu. Yatağımda doğrulup onların bakışlarını benimkilerle buluşturdum. Betsy zıplıyordu. Phyllis'e sarıldı. İkisi de gözyaşları içindeydi. Phyllis yaklaştı ve gözlerimin derinliklerine baktı.

Önce ona, sonra etrafımdaki herkese baktım.

Sevgi dolu ailem ve bakıcılarım yatağımın etrafında toplanırken, hala açıklanamaz geçişin şaşkınlığı içindeyken, huzurlu, neşeli bir gülümsemeye sahiptim.

"Her şey yolunda," dedim, sözcükleri söylediğim kadar o mutlu mesajı da yayarak. Varlığımızın ilahi mucizesini kabul ederek her birine derinlemesine baktım.

"Merak etme . . . her şey yolunda," diye tekrarladım şüpheyi gidermek için. Phyllis daha sonra bana, sanki dünyanın olması gerektiği gibi olduğu ve korkacak hiçbir şeyin olmadığı yönünde çok önemli bir mesaj veriyormuşum gibi davrandığını söyledi. Hiçbir zaman yalnız olmadığımızı bilmenin tesellisini bulmak için dünyevi bir kaygıdan dolayı canının sıkıldığı o anı sık sık hatırladığını söyledi.

Çevremin değerlendirmesini yaparken dünyevi varlığıma geri dönüyor gibiydim.

Toplananlara "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum. Phyllis buna şöyle yanıt verdi: "Nedir?*Sen*burada ne işin var?"

24.

Geri dönüş

Baynı yaşlı babasının uyanıp etrafına bakacağını hayal etmişti ve onun her zaman tanıdığı baba rolüme devam etmeden önce olup bitenleri biraz öğrenmem gerekiyor.

Ancak çok geçmeden bunun o kadar da kolay olmayacağını anladı. Dr. Wade Bond'u iki konuda uyardı: Birincisi, komadan çıkarken söylediğim hiçbir şeyi hatırlayacağıma güvenmemeli. Hafıza sürecinin muazzam bir beyin gücü gerektirdiğini ve beynimin bu karmaşık seviyede performans gösterecek kadar yeterince iyileşmediğini açıkladı. İkincisi, bu ilk günlerde söylediklerim hakkında fazla endişelenmemeliydi çünkü söylediklerimin çoğu kulağa oldukça çılgınca gelecekti.

Her iki konuda da haklı olduğunu kanıtladı.

Geri döndüğümüz ilk sabah Bond, kendisinin ve IV. Eben'in beyaz kan hücrelerimin beyine saldırdığını gösteren çizimi bana gururla gösterdi. *E. coli* bakteriler.

"Vay canına, harika" dedim.

Bond gurur ve heyecanla parlıyordu.

Sonra devam ettim: “Dışarıda koşullar nasıl? Bilgisayar okuması ne diyor? Hareket etmelisin, atlamaya hazırlanıyorum!”

Bond'un yüzü düştü. Söylemeye gerek yok, bu onun umduğu tam geri dönüş değildi.

Vahşi sanrılar yaşıyordum, hayatımın en heyecan verici anlarından bazılarını en canlı şekilde yeniden yaşıyordum.

Aklımda, yerden üç mil yüksekte bir DC3'ten paraşütle atlamaya hazır bir şekilde atlama koşusundaydım. . . Dışarı çıkan son adam olacağım, en sevdiğim pozisyon. Vücudumun maksimum uçmasıydı bu.

Uçağın kapısının dışında parlak güneş ışığına çıkınca, kollarımı arkamda (zihnimde) sıkıştırarak hemen kafamı salladım, pervane patlamasının altına düştüğümde tanıdık sarsıntıyı hissettim, devasa gümüşi uçağın göbeğinin nasıl hareket ettiğini baş aşağı izledim. Uçak gökyüzüne doğru fırlamaya başladı, devasa pervaneleri ağır çekimde dönüyordu, aşağıdaki toprak ve bulutlar karnının altına yansıyordu. Kanatların tuhaf görünümü üzerine düşünüyordum ve

yerden kilometrelerce yüksekteyken tekerlekler aşağı iner (iniş gibi) (hepsi yavaşlamak ve çıkıştaki atlama tellerine gelen rüzgar şokunu en aza indirmek için).

Baş aşağı bir dalışta kollarımı ekstra sıkı bir şekilde sıkıştırarak saatte 220 milin üzerine çıktım; benekli mavi miğferimden ve aşağıdan daha fazla hareket eden aşağıdaki devasa gezegenin çekişine direnmek için ince üst havaya dayalı omuzlarımdan başka bir şey değildi. Her saniye bir futbol sahası uzunluğunda, rüzgâr kasırga hızının üç katı hızla, şimdiye kadarki her şeyden daha yüksek sesle esiyor.

İki devasa kabarık beyaz bulutun arasından geçerek, aralarındaki açık uçuruma, yeşil toprağa ve çok aşağılardaki pırıl pırıl masmavi denize, renkli kar tanesinde zorlukla görülebilen arkadaşlarıma katılmak için vahşi, heyecan verici koşumla roketledim. çok çok aşağıda diğer atlayıcıların da katılmasıyla her geçen saniye daha da büyüyen formasyon. . .

Orada, yoğun bakım ünitesinde bulunmakla muhteşem bir paraşütle atlamanın adrenalin dolu yanılsamalarında aklımı kaçırmak arasında gidip geliyordum.

Çılgınlıkla onu almak arasında kaldım.

İki gün boyunca dinleyen herkese paraşütle atlama, uçaklar ve internet hakkında gevezelik ettim. Fiziksel beynim yavaş yavaş yönünü toparlarken tuhaf ve yorucu bir paranoyak evrene girdim. Gözlerimi her kapattığımda ortaya çıkan ve bazen gözlerimi açtığımda tavanda beliren çirkin "İnternet mesajları" arka planına takıntılı hale geldim. Gözlerimi kapattığımda, genellikle onları tekrar açtığımda kaybolan gıcırtılı, monoton, melodik olmayan ilahi sesleri duydum. Parmağımı havaya kaldırıp tıpkı ET gibi işaret etmeye devam ettim, yanımdan akan İnternet şeridini Rusça, Çince yönlendirmeye çalıştım.

Kısacası biraz deliydim.

Her şey biraz Solucanın Gözü Diyarı'na benziyordu, sadece daha kabus gibiydi, çünkü duyduklarım ve gördüklerim insan geçmişimin süsleriyle bağlantılıydı (Aile üyelerimi tanıdım, hatta Holley'nin durumunda olduğu gibi, isimlerini hatırlayamadım).

Ama aynı zamanda Geçidin ve Çekirdeğin şaşırtıcı netliğinden ve canlı zenginliğinden -ultra-gerçekliğinden- tamamen yoksundu. Kesinlikle beynime geri dönmüştüm.

Gözlerimin ilk açıldığı andaki görünüşte tam bir berraklığa sahip olduğum o ilk ana rağmen, çok geçmeden bir kez daha komadan önceki insan hayatıma dair hiçbir anım yoktu. Tek anım, az önce bulunduğum yerdi: Solucanın Gözü Görünümünün kaba, çirkin Diyarı, cennet gibi Geçit ve muhteşem cennet

Çekirdek. Zihnim -gerçek benliğim- uzay-zamansal sınırları, doğrusal düşüncesi ve sözlü iletişimle sınırlılığıyla birlikte fiziksel varoluşun fazlasıyla dar ve sınırlayıcı ortamına geri dönüyordu. Bir hafta öncesine kadar etraftaki tek varoluş biçimi olduğunu düşündüğüm şeyler, şimdi kendilerini olağanüstü derecede hantal sınırlamalar olarak gösteriyorlardı.

Fiziksel yaşam savunmayla karakterize edilirken ruhsal yaşam bunun tam tersidir. Yeniden girişimin neden bu kadar güçlü bir paranoyak yönü olduğunu açıklamak için bulabildiğim tek açıklama bu. Bir süre Holley'in (adını hâlâ bilmediğim ama bir şekilde eşim olarak tanıdığım kişi) ve doktorlarımın beni öldürmeye çalıştıklarına ikna oldum. Uçuş ve paraşütle atlamayla ilgili başka hayallerim ve fantezilerim de vardı; bunlardan bazıları son derece uzun ve kapsamlıydı. Bunların en uzun, en yoğun ve neredeyse gülünç derecede ayrıntılı olanında kendimi, açık havada yürüyen merdivenlerin bulunduğu bir Güney Florida kanser kliniğinde buldum; burada Holley, iki Güney Florida polis memuru ve kablo makaralarındaki bir çift Asyalı ninja fotoğrafçı tarafından takip ediliyordum.

Aslında "YBÜ psikozu" denen bir şeyden geçiyordum. Beyinleri uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra tekrar çevrimiçi hale gelen hastalar için bu normal, hatta beklenen bir durumdur. Onu pek çok kez görmüştüm ama içeriden hiç görmemiştim. Ve içeriden bakıldığında durum gerçekten çok ama çok farklıydı.

Geriye dönüp bakıldığında, bu kabuslar ve paranoyak fanteziler seansının en ilginç yanı, bunların hepsinin gerçekten de bir fantezi olmasıdır. Bazı kısımları, özellikle de genişleyen Güney Florida ninja kabusu, son derece yoğundu ve hatta gerçekleşirken tamamen dehşet vericiydi. Ancak geriye dönüp bakıldığında -aslında bu dönemin sona ermesinden hemen sonra- her şeyin ne olduğu açıkça fark edilebilir hale geldi: kuşatılmış beynimin yönünü toparlamaya çalışırken hazırladığı bir şey. Bu dönemde gördüğüm rüyalardan bazıları şaşırtıcı ve korkutucu derecede canlıydı. Ama sonuçta bunlar yalnızca rüya durumumun derin komadaki ultra gerçeklikle karşılaştırıldığında ne kadar farklı olduğunun altını çizmeye hizmet etti.

Sürekli olarak hayal ettiğim roketler, uçaklar ve paraşütle atlama temalarına gelince, bunların sembolik açıdan oldukça doğru olduğunu sonradan fark ettim. Çünkü gerçek şu ki ben *öyleydi*. Uzak bir yerden, beynimin terk edilmiş ama artık yeniden işlevsel olan uzay istasyonuna tehlikeli bir yeniden giriş yapıyorum. Bedenimin dışında geçirdiğim hafta boyunca başıma gelenler için roket fırlatmasından daha iyi bir dünyevi benzetme isteyemezdim.

25.

Henüz Orada Değil

BKesinlikle tuhaf olanı kabul etmekte zorluk çeken tek kişi Ond değildi. geri döndüğüm ilk günlerde olduğum kişi. Bilincime kavuştuğum günün ertesi günü (Pazartesi) Phyllis Skype kullanarak Eben IV'ü bilgisayarından aradı.

Video kamerayı bana doğru çevirerek, "Eben, işte baban," dedi.

"Merhaba baba! Nasıl gidiyor?" dedi neşeyle.

Bir dakika boyunca sadece sırıttım ve bilgisayar ekranına baktım. Sonunda konuştuğumda Eben ezilmişti. Konuşmam acı verici derecede yavaştı ve kelimelerin kendisi pek bir anlam ifade etmiyordu. Eben daha sonra bana şöyle dedi: "Senin sesin bir zombiye benziyordu; kötü asit krizine girmiş birine benziyordu." Ne yazık ki yoğun bakımda psikoz olasılığı konusunda önceden uyarılmamıştı.

Yavaş yavaş paranoyam azaldı ve düşüncelerim ve konuşmalarım daha berrak hale geldi. Uyandıktan iki gün sonra Nörobilim Aşamalı Birim'e transfer edildim. Oradaki hemşireler Phyllis ve Betsy'ye yanımda uyuyabilmeleri için karyola verdiler. İkisi dışında kimseye güvenmedim. Beni güvende, yeni gerçekliğime bağlı hissetmemi sağladılar.

Tek sorun uyuyamamamdı. Onları bütün gece ayakta tuttum; internetten, uzay istasyonlarından, Rus ikili ajanlarından ve bunlarla ilgili her türlü saçmalıktan bahsedip durdum. Phyllis biraz öksürük şurubunun bir saat kadar kesintisiz uyku getireceğini umarak hemşireleri öksürüğüm olduğuna ikna etmeye çalıştı. Uyku düzenine uymayan yeni doğmuş bir bebek gibiydim.

Daha sessiz anlarımda Phyllis ve Betsy beni yavaşça dünyaya geri çekmeme yardımcı oldular. Çocukluğumuzdan kalma her türlü hikayeyi hatırlatıyorlardı ve genel olarak onları ilk kez duyuyormuş gibi dinlesem de yine de büyülenmiştim. Onlar konuştukça içimde daha önemli bir şey parıldamaya başladı; aslında benim de bu olaylar için orada olduğumun farkına varmam.

Her iki kız kardeş de daha sonra bana, tanıdıkları erkek kardeşlerinin paranoyak sohbetlerin yoğun sisi arasında yeniden görünür hale geldiğini söyledi.

Betsy daha sonra bana "Muhteşemdi" dedi. “Komadan yeni çıkıyordunuz, nerede olduğunuzun ya da neler olup bittiğinin tam olarak farkında değildiniz, zamanınızın yarısında bir sürü çılgın şey hakkında konuşuyordunuz ama yine de mizah anlayışınız gayet iyiydi. Açıkçası öyleydi*Sen*. Geri dönmüştün!

Phyllis daha sonra "Yaptığın ilk şeylerden biri kendini beslemekle ilgili bir şaka yapmaktı" dedi. “Ne kadar sürerse sürsün seni kaşık kaşık beslemeye hazırdık. Ama bunların hiçbirine sahip olamazsın. O portakallı jeli kendi başına ağzına sokmaya kararlıydın.”

Beynimin geçici olarak sersemlemiş motorları daha da fazla çalışmaya başladıkça, kendimi bir şeyler söylerken veya yaparken izler ve hayrete düşerdim: Nerede oldu?*O* dan geliyorum? İlk zamanlarda Lynchburg'lu Jackie adında bir arkadaş ziyarete geldi. Holley ve ben Jackie ve kocası Ron'u tanıyorduk, evimizi onlardan satın almıştık. Ben onların bunu yapmasını istemesem de, derinlere kök salmış güneyli sosyal nezaketim devreye girdi. Jackie'yi görünce hemen "Ron nasıl?" diye sordum.

Birkaç gün sonra, ziyaretçilerimle ara sıra gerçekten anlaşılır konuşmalar yapmaya başladım ve bu bağlantıların ne kadarının otomatik olduğunu ve benim açımdan fazla çaba gerektirmediğini görmek bir kez daha büyüleyici oldu. Otomatik pilottaki bir jet gibi, beynim bir şekilde insan deneyiminin giderek aşina hale gelen bu manzaralarını müzakere ediyordu. Bir beyin cerrahı olarak çok iyi bildiğim bir gerçeğin ilk elden gösterimini alıyordum: Beyin gerçekten harika bir mekanizmadır.

Elbette herkesin aklındaki söylenmemiş soru (daha bilinçli anlarımda benimki de dahil) şuydu: Ne kadar iyi olurum? Gerçekten tam olarak geri mi dönüyordum, yoksa*E. coli*En azından tüm doktorların yapacağından emin olduğu hasarın bir kısmını mı yaptı? Bu günlük bekleyiş herkesi yıpratıyordu, özellikle de mucizevi ilerlemenin aniden duracağından ve tanıdığı "ben"in yalnızca bir kısmıyla kalacağından korkan Holley.

Ancak her geçen gün o “ben”in daha fazlası geri dönüyordu. Dil. Hatıralar. Tanıma. Her zaman tanıdığım muzip bir çizgi de geri döndü. Mizah anlayışımın geri geldiğini görmekten memnun olsalar da, iki kız kardeşim onu nasıl kullanmayı seçtiğim konusunda her zaman heyecanlanmadı. Pazartesi öğleden sonra Phyllis alnıma dokundu ve ben geri çekildim.

"Ah," diye bağırdım. "Bu acıttı!"

Sonra herkesin dehşete düşmüş ifadesinin tadını çıkardıktan sonra, "Şaka yapıyorum" dedim.

Ben hariç herkes iyileşme hızıma şaşırdı. Henüz ölüme ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşlarım ve ailem birer birer hayatlarına geri dönerken, onlara iyi dileklerde bulundum ve kıl payı önlenen trajediden büyük bir mutlulukla habersiz kaldım. O kadar coşkuluydum ki, rehabilitasyona kabul edilmem için beni değerlendiren nöroloğlardan biri "fazla coşkulu" olduğum ve muhtemelen beyin hasarından muzdarip olduğum konusunda ısrar etti. Bu doktor da benim gibi düzenli bir papyon takan biriydi ve ben de onun teşhisine karşılık, o gittikten sonra kız kardeşlerime onun "bir papyon meraklısı için tuhaf derecede duygusuz" olduğunu söyledim.

O zaman bile, çevremdeki insanların giderek daha fazlasının da kabul edeceği bir şeyi biliyordum. Doktorların görüşü olsun ya da olmasın, hasta değildim ya da beynimde hasar yoktu. Tamamen iyiydim.

Aslında -her ne kadar bu noktada bunu yalnızca ben bilsem de- hayatım boyunca ilk kez tamamen ve gerçek anlamda "iyiydim".

26.

Haberin Yayılması

"Tidare ederim" - hâlâ yapmam gereken bazı işler olsa bile işlerin donanım tarafı gitti. Ayakta tedavi gören rehabilitasyona taşındıktan birkaç gün sonra okulda Eben IV'ü aradım. Sinirbilim derslerinden birinde bir makale üzerinde çalıştığını söyledi. Yardım etmeye gönüllü oldum ama çok geçmeden pişman oldum. Konuya odaklanmak benim için beklediğimden çok daha zor oldu ve tamamen geri döndüğümü düşündüğüm terminoloji bir anda aklıma gelmeyi reddetti. Şok içinde daha ne kadar ileri gitmem gerektiğini fark ettim.

Ama yavaş yavaş o kısım da geri geldi. Bir gün uyanırdım ve kendimi önceki gün sahip olmadığım kıtalarca bilimsel ve tıbbi bilgiye sahip olarak bulurdum. Bu, deneyimimin en tuhaf yönlerinden biriydi: Sabahları, tüm yaşam boyu eğitim ve işteki deneyimin daha da fazla somun ve cıvatasıyla gözlerimi yeniden açıyorum.

Sinir bilimcimin bilgisi yavaşça ve çekinerek geri dönerken, o hafta boyunca bedenimden olup bitenlere dair anılarım şaşırtıcı bir cesaret ve netlikle hafızamda belirdi. Dünyevi alemin dışında olup bitenlerin tamamıyla uyandığım vahşi mutlulukla ve üzerime yapışan mutlulukla ilgisi vardı. Delicesine mutluydum çünkü sevdiğim insanlarla geri dönmüştüm. Ama aynı zamanda mutluydum çünkü -olayları olabildiğince açık bir şekilde ifade edersem- ilk kez gerçekte kim olduğumu ve nasıl bir dünyada yaşadığımızı anladım.

Bu deneyimleri özellikle doktor arkadaşlarımla paylaşma konusunda çılgınca ve safça istekliydim. Sonuçta yaşadıklarım, beynin ne olduğuna, bilincin ne olduğuna, hatta hayatın kendisinin ne anlama geldiğine ve ne anlama gelmediğine dair uzun zamandır sahip olduğum inançlarımı değiştirdi. Keşiflerimi duymayı kim sabırsızlıkla beklemez ki?

Oldukça az sayıda insan olduğu ortaya çıktı. Özellikle tıp diplomasına sahip kişiler.

Kusura bakmayın doktorlarım benim adıma çok sevindiler. Sayısız kişiye verdiğim yanıtı tekrarlayarak, "Bu harika, Eben" derlerdi.

Geçmişte bana ameliyat sırasında yaşadıkları uhrevi deneyimleri anlatmaya çalışan hastalarım. "Çok hastaydın. Beyniniz irin içindeydi. Bunun hakkında konuşmak için burada olduğunuza bile inanamıyoruz. Beynin bu kadar ileri gittiğinde neler ortaya çıkarabileceğini kendin biliyorsun."

Kısacası, umutsuzca paylaşmaya çalıştığım şeyi akıllarına getiremediler.

Ama o zaman onları nasıl suçlayabilirdim? Sonuçta ben de kesinlikle anlamazdım...*önce*.

27.

Eve Dönüş

BEN25 Kasım 2008'de, Şükran Günü'nden iki gün önce eve geldi. ev şükranla dolu. Eben IV ertesi sabah bana sürpriz yapmak için gece boyunca arabayı sürdü. En son benimle birlikte olduğunda tam komadaydım ve o hâlâ benim hayatta olduğum gerçeğini işliyordu. O kadar heyecanlıydı ki Lynchburg'un hemen kuzeyindeki Nelson County'den aşırı hız cezası aldı.

Ahşap panelli rahat çalışma odamızda, ateşin yanındaki rahat koltuğumda saatlerce oturmuş, yaşadığım her şeyi düşünüyordum. Eben saat 6'dan hemen sonra kapıdan içeri girdisabah. Ayağa kalkıp ona uzun uzun sarıldım. Sersemlemişti. Beni hastanede en son Skype'ta gördüğünde zar zor bir cümle kurmuştum. Artık -hala zayıf olmam ve kolumda serum bağı olması dışında- hayattaki en sevdiğim role, Eben ve Bond'un babası olmaya geri dönmüştüm.

Neredeyse aynı. Eben*öyleydi*Bende farklı olan bir şeyin daha farkındaydım. Daha sonra Eben, o gün beni ilk gördüğünde ne kadar "orada" olduğumdan hemen etkilendiğini söyleyecekti.

“Çok nettin, çok odaklanmıştın” dedi. "Sanki içinizde bir çeşit ışık parlıyordu."

Düşüncelerimi paylaşmak için vakit kaybetmedim.

"Bu konuda okuyabildiğim her şeyi okumaya o kadar hevesliyim ki" dedim ona. "Her şey o kadar gerçekti ki Eben, neredeyse*fazla*gerçek olmak kadar gerçek, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bu konuda diğer sinirbilimciler için yazmak istiyorum. ÖYD'leri ve diğer insanların deneyimlerini okumak istiyorum. Hiçbirini ciddiye almadığıma, kendi hastalarımın bana söylediklerini hiç dinlemediğime inanamıyorum. Hiçbir zaman literatüre bakacak kadar meraklı olmadım.”

Eben ilk başta hiçbir şey söylemedi ama babasına en iyi tavsiyeyi nasıl verebileceğini düşündüğü açıktı. Karşıma oturdu ve neyin bariz olması gerektiğini görmemi istedi.

"Sana inanıyorum baba" dedi. “Ama bir düşün. Bunun başkaları için değerli olmasını istiyorsanız yapmanız gereken son şey başkalarının yazdıklarını okumaktır.

dedi."

"Peki ne yapmalıyım?" Diye sordum.

"Bir yere yaz. Hepsini, tüm anılarınızı, hatırlayabildiğiniz kadar doğru bir şekilde yazın. Ancak diğer insanların ölüme yakın deneyimleri, fizik veya kozmoloji hakkında kitap veya makale okumayın. Başına gelenleri yazana kadar olmaz. Komadayken olanlar hakkında da annenizle veya başkasıyla konuşmayın; en azından bundan uzak durabildiğiniz ölçüde. Bunu daha sonra istediğin kadar yapabilirsin, değil mi? Bana her zaman gözlemin önce geldiğini söylediğini düşün.*Daha sonra* tercüme. Başınıza gelen şeyin bilimsel açıdan değerli olmasını istiyorsanız, onu olabildiğince saf ve doğru bir şekilde kaydetmeniz gerekir.*önce* Başkalarının başına gelenlerle karşılaştırma yapmaya başlıyorsunuz."

Bu belki de birinin bana verdiği en akıllıca tavsiyeydi ve ben de ona uydum. Eben, her şeyden çok istediğim şeyin, deneyimlerimi umarım başkalarına yardım etmek için kullanmak olduğu konusunda da oldukça haklıydı. Bilimsel zihnim geri döndükçe, onlarca yıllık eğitim ve tıp uygulamaları sırasında öğrendiklerimin deneyimlediklerimle ne kadar radikal biçimde çeliştiğini daha net bir şekilde gördüm, zihnin ve kişiliğin (bazılarının adlandırdığı gibi) o kadar çok şey olduğunu anladım. , ruhumuz veya ruhumuz) bedenin ötesinde var olmaya devam ediyor. Hikayemi dünyaya anlatmam gerekiyordu.

Sonraki altı hafta boyunca çoğu gün aynı geçti. 2 ya da 2:30 civarında uyanırdımsabah., sadece hayatta kalmanın verdiği heyecan ve enerjiyle kendimi yataktan fırlayacak kadar mutlu hissediyordum. Çalışma odasında ateş yakar, eski deri koltuğuma oturur ve yazardım. Çekirdeğe girip çıkan yolculuklarımın her ayrıntısını ve bundan hayat değiştiren birçok dersi öğrenirken neler hissettiğimi hatırlamaya çalıştım.

Yine de*sınanmış*aslında doğru kelime değil. Anılar net ve netti, tam orada, bıraktığım yerdeydi.

28.
Ultra Gerçek

Kandırılmanın iki yolu vardır. Birincisi, doğru olmayana inanmaktır; diğeri doğru olana inanmayı reddetmektir.

- Søren Kierkegaard (1813–1855)

BEN Bütün bu yazılar boyunca tek bir kelime tekrar tekrar ortaya çıkıyor gibiydi.

Gerçek.

Komadan önce bir kelimenin bu kadar aldatıcı olabileceğini asla fark etmemiştim. Hem tıp fakültesinde hem de hayat denilen sağduyu okulunda bana bu konu hakkında düşünmem öğretildi; bir şey ya gerçektir (bir araba kazası, bir futbol maçı, önünüzdeki masanın üzerindeki bir sandviç) ya da değil. Beyin cerrahı olarak çalıştığım yıllarda pek çok insanın halüsinasyon gördüğünü gördüm. Gerçek olmayan olayların onları deneyimleyenler için ne kadar korkutucu olabileceğini bildiğimi sanıyordum. Yoğun bakımdaki birkaç günlük psikozum sırasında, etkileyici derecede gerçekçi bazı kabusları da deneyimleme şansım olmuştu. Ancak geçtikten sonra, bu kabusların yanılsama olduklarını hemen fark ettim: yeniden çalışmaya çabalayan beyin devreleri tarafından harekete geçirilen nöronal fantazmagori.

Ama komadayken beynim düzgün çalışmıyordu. *Hiç çalışmıyordu.* Yıllar süren tıp fakültesinin bana öğrettiği beynimin bir kısmı, yaşadığım ve taşındığım dünyayı yaratmaktan ve duyularımdan gelen ham verileri alıp anlamlı bir evrene dönüştürmekten sorumluydu: Beynimin o kısmı, aşağı ve dışarı. Ve yine de tüm bunlara rağmen hayattaydım ve farkındaydım. *gerçekten farkında,* her şeyden önce sevgi, bilinç ve gerçeklikle karakterize edilen bir evrende. (Yine o kelime vardı.) Bana göre bu gerçeği tartışmanın hiçbir yolu yoktu. Bunu o kadar iyi biliyordum ki canım yanıyordu.

Yaşadığım şey oturduğum evden, şöminede yanan odunlardan daha gerçekti. Ancak edinmeye yıllarımı harcadığım tıp eğitimi almış bilimsel dünya görüşünde bu gerçekliğe yer yoktu.

Bu iki gerçekliğin bir arada var olması için nasıl yer yaratacaktım?

29.
Ortak Bir Deneyim

Fsonunda yazabildiğim her şeyi yazdığım gün geldi
Solucan Gözü Aleminin, Geçidin ve Çekirdeğin son anısı.

Sonra sıra okumaya geldi. ÖYD edebiyatı okyanusuna daldım; daha önce hiç ayak parmağımı bile sokmadığım bir okyanusa. Hem son yıllarda hem de geçmiş yüzyıllarda benim yaşadıklarımı sayısız insanın da yaşadığını fark etmem çok uzun sürmedi. ÖYD'lerin hepsi aynı değildir, her biri benzersizdir; ancak aynı unsurlar tekrar tekrar ortaya çıkar ve çoğunu kendi deneyimlerimden tanıdım. Karanlık bir tünelden ya da vadiden geçerek parlak ve canlı bir manzaraya (ultra gerçek) geçmenin anlatıları antik Yunan ve Mısır kadar eskiydi. Bazen kanatlı, bazen kanatsız olan meleksel varlıklar, en azından eski Yakın Doğu'ya kadar uzanıyordu; tıpkı bu tür varlıkların, dünyadaki insanların faaliyetlerini izleyen ve onları geride bıraktıklarında onları selamlayan koruyucular olduğu inancı gibi. Her yöne aynı anda görebilme hissi; doğrusal zamanın üstünde olma hissi - yukarıda olma hissi*her şey* esasen, daha önce insan yaşamının manzarasını tanımladığını düşünmüştüm; kişinin sadece kulaklarından ziyade tüm varlığına giren marş benzeri müziği duymak; normalde anlaşılması çok uzun zaman alacak ve çok fazla çalışma gerektirecek kavramların hiçbir mücadele olmaksızın doğrudan ve anında algılanması. . . Koşulsuz sevginin yoğunluğunu hissetmek.

Modern ÖYD anlatımlarında ve daha önceki zamanların ruhani yazılarında, anlatıcının dünyevi dilin sınırlamalarıyla mücadele ettiğini, taktıkları balığın tamamını insan dili teknesine bindirmeye çalıştığını hissettim. fikirler. . . ve her zaman, şu ya da bu ölçüde başarısız oluyor.

Ve yine de, amacına hayal kırıklığı yaratacak kadar geri kalan her girişimde, her bir kişi bu canavarlığı kamuoyuna duyurmak için dil ve fikir üzerinde çaba harcıyor.

okuyucu, hikaye anlatıcının amacını ve sınırsız görkemiyle neyi aktarmayı umduğunu anlayabilirdim ama başaramadım.

Evet evet evet! Okurken kendi kendime şunu söyleyebilirim. *Anladım*.

Bu kitaplar, bu materyaller elbette benim deneyimimden önce de oradaydı. Ama asla *baktı*ışte. Sadece okuma açısından değil, başka bir açıdan da. Basitçe söylemek gerekirse, içimizden bir şeyin bedenin ölümünden sonra da hayatta kalacağı fikrinin gerçek bir yanı olabileceği fikrine kendimi hiçbir zaman açık tutmamıştım. Her ne kadar şüpheci olsam da, tam anlamıyla iyi huylu bir doktordum. Ve bu nedenle size çoğu şüphecinin gerçekte şüpheci olmadığını söyleyebilirim. Gerçekten şüpheci olmak için kişinin bir şeyi gerçekten incelemesi ve onu ciddiye alması gerekir. Ve birçok doktor gibi ben de ÖYD'leri araştırmaya hiç zaman ayırmamıştım. Sadece bunların imkansız olduğunu "biliyordum".

Ayrıca komada kaldığım sürenin tıbbi kayıtlarını da inceledim; bu, neredeyse en başından beri titizlikle kaydedilen bir dönemdi. Kendi hastam için yaptığım gibi taramalarımı gözden geçirdiğimde, sonunda ne kadar fevkalade hasta olduğumu açıkça anladım.

Bakteriyel menenjit, beynin dış yüzeyine saldırarak daha derindeki yapılara zarar vermemesi nedeniyle hastalıklar arasında benzersizdir. Bakteriler önce beynimizin insan kısmını etkili bir şekilde harap eder ve sonunda insan kısmının çok altında, diğer hayvanlarda yaygın olan daha derindeki “temizlik” yapılarına saldırarak ölümcül olduğunu kanıtlar. Neokortekse zarar verebilecek ve bilinç kaybına, kafa travmasına, felce, beyin kanamalarına veya beyin tümörlerine neden olabilecek diğer koşullar, neokorteksin tüm yüzeyine tamamen zarar verme konusunda neredeyse aynı derecede etkili değildir. Bunlar neokorteksin yalnızca bir kısmını etkileme eğiliminde olup, diğer kısımlar zarar görmeden çalışabilir durumda kalır. Sadece bu da değil, sadece neokorteksi ortadan kaldırmak yerine beynin daha derin ve daha ilkel kısımlarına da zarar verme eğilimindeler. Bütün bunlar göz önüne alındığında, bakteriyel menenjit, insan ölümünü gerçekten meydana getirmeden taklit etmeye çalışıldığında muhtemelen bulunabilecek en iyi hastalıktır. (Gerçi elbette genellikle öyledir. Acı gerçek şu ki, benim gibi bakteriyel menenjit hastası olan hemen hemen herkes hikayeyi anlatmak için geri dönmüyor.) (Bkz. Ek A.)

Her ne kadar deneyim tarih kadar eski olsa da, “ölüme yakın deneyim” (gerçek bir şey mi yoksa temelsiz bir fantezi olarak mı görüldüğüne bakılmaksızın) oldukça yakın zamanda günlük bir terim haline geldi. 1960'larda doktorların kalp krizi geçiren hastaları hayata döndürmesine olanak tanıyan yeni teknikler geliştirildi. Eski zamanlarda basitçe sahip olan hastalar

ölenler artık yaşayanlar diyarına geri çekildi. Bu doktorlar, onların haberi olmadan, kurtarma çabaları aracılığıyla, bir tür dünya ötesi gezgin yetiştiriyorlardı: perdenin ötesini gören ve bunu anlatmak için geri dönen insanlar. Bugün sayıları milyonları buluyor. Daha sonra 1975 yılında Raymond Moody adında bir tıp öğrencisi, adlı bir kitap yayınladı. *Hayattan Sonra Hayat,*George Ritchie adında bir adamın deneyimini anlattı. Ritchie, zatürre komplikasyonu olarak kalp krizi sonucu "ölmüştü" ve dokuz dakika boyunca vücudunun dışında kalmıştı. Bir tünelden aşağı indi, cennet ve cehennem bölgelerini gezdi, İsa olarak tanımladığı bir ışık varlığıyla tanıştı ve o kadar yoğun bir huzur ve esenlik duygusu yaşadı ki, bunları kelimelere dökmekte zorlandı. Modern ölüme yakın deneyimlerin çağı doğdu.

Moody's'in kitabı hakkında tamamen bilgisiz olduğumu iddia edemem ama kesinlikle onu hiç okumamıştım. Buna gerek yoktu çünkü her şeyden önce kalp durmasının bir tür ölüme yakın durumu temsil ettiği fikrinin saçmalık olduğunu biliyordum. Ölüme yakın deneyimlerle ilgili literatürün çoğu, genellikle bir kazadan sonra veya ameliyat masasındayken kalpleri birkaç dakikalığına duran hastalarla ilgilidir. Kalp durmasının ölüm anlamına geldiği düşüncesi yaklaşık elli yıldır geçerliliğini yitirmiştir. Meslekten olmayan pek çok insan hâlâ birisinin kalp krizinden geri dönmesi durumunda "öldüğüne" ve hayata döndüğüne inanıyor, ancak tıp camiası uzun zaman önce ölüm tanımlarını kalbe değil beyne odaklanacak şekilde revize etti (beyin ölümü kriterlerinden bu yana) Hastanın nörolojik muayenesindeki önemli bulgulara dayanan 1968'de kuruldu. Kalp durması sadece beyin üzerindeki etkisi açısından ölümle ilgilidir. Kalp durmasından birkaç saniye sonra beyne giden kan akışının kesilmesi, ortak sinirsel aktivitenin yaygın şekilde bozulmasına ve bilinç kaybına yol açar.

Yarım yüzyıl boyunca, cerrahlar kalp cerrahisinde ve ara sıra beyin cerrahisinde, kardiyopulmoner baypas pompaları kullanarak ve bazen de bu tür stresler altında yaşayabilirliğini arttırmak için beyni soğutarak kalbi rutin olarak dakikalarca hatta saatlerce durdurdular. Beyin ölümü gerçekleşmez. Sokakta kalbi duran bir kişi bile, birisinin dört dakika içinde kardiyopulmoner canlandırma yapmaya başlaması ve kalbin sonunda yeniden çalıştırılabilmesi koşuluyla, beyin hasarından kurtulabilir. Oksijenli kan beyne, beyne ve dolayısıyla kişiye gittiği sürece - geçici olarak bilinçsiz de olsa hayatta kalacak.

Bu bilgi, Moody's'in kitabını hiç açmadan dikkate almamam için ihtiyacım olan tek şeydi. Ama şimdi açtım ve Moody'nin benim yaşadıklarımdan yola çıkarak aktardığı hikayeleri okumak bakış açımı tamamen değiştirmemi sağladı. Bu hikayelerdeki insanların en azından bazılarının gerçekten fiziksel bedenlerini terk ettiklerine dair çok az şüphem vardı. Bedenin ötesinde deneyimlediğim şeylerle olan benzerlikler fazlasıyla karşı konulmazdı.

Beynimin daha ilkel kısımları, yani temizlik kısımları, komada kaldığım sürenin tamamında veya büyük bir kısmında işlev gördü. Ama konu beynimin, her beyin bilimcinin size benim insan tarafımdan sorumlu olduğunu söyleyeceği kısmına gelince: o kısım gitmişti. Bunu taramalarda, laboratuvar sayılarında, nörolojik muayenelerimde, hastanede geçirdiğim çok yakından kaydedilen haftaya ait tüm verilerde görebiliyordum. Kısa sürede benimkinin teknik olarak kusursuza yakın bir ölüme yakın deneyim olduğunu, belki de modern tarihteki en inandırıcı bu tür vakalardan biri olduğunu fark etmeye başladım. Benim durumumda asıl önemli olan kişisel olarak başıma gelenler değil, tıbbi açıdan bakıldığında bunların tamamen bir fantezi olduğunu tartışmanın tamamen imkansızlığıydı.

ÖYD'nin ne olduğunu açıklamak en iyi ihtimalle zordur, ancak bunun mümkün olduğuna inanmayı reddeden bir tıp mesleği karşısında bunu yapmak işi daha da zorlaştırır. Sinirbilimdeki kariyerim ve kendi ÖYD'm sayesinde artık onu daha lezzetli hale getirmek için eşsiz bir fırsata sahip oldum.

30.
Ölümden döndü

Ve herkesi aynı seviyeye getiren Ölüm'ün yaklaşması, yalnızca ölülerden gelen bir yazarın yeterince anlatabileceği son bir açıklamayla herkesi etkiliyor.

- HermanMelville(1819–1891)

eİlk birkaç hafta gittiğim her yerde insanlar bana sanki benmişim gibi baktılar. mezardan kalktı. Geldiğim gün hastanede bulunan bir doktorla karşılaştım. Benim bakımımla doğrudan ilgilenmemişti ama ilk sabah acil servise götürüldüğümde iyice dikkat çekmişti.

"Nasıl olur da*olmak*Burada?" Tıp camiasının benimle ilgili temel sorusunu özetleyerek sordu. "Sen Eben'in ikiz kardeşi misin yoksa ne?"

Gülümsedim, uzandım ve onun gerçekten ben olduğumu anlamasını sağlamak için elini sertçe sıktım.

Her ne kadar ikiz kardeşimin olup olmadığı konusunda elbette şaka yapıyor olsa da bu doktor aslında önemli bir noktaya değiniyordu. Tüm niyet ve amaçlar için hala*öyleydi*iki kişi ve eğer Eben IV'e yapmak istediğimi söylediğim şeyi yapacaksam -deneyimlerimi başkalarına yardım etmek için kullanacaksam- ÖYD'mi bilimsel anlayışımla uzlaştırmam ve bu iki insanı bir araya getirmem gerekirdi.

Hafızam, birkaç yıl önce bir sabah, o gün daha sonra çıkaracağım bir tümörün dijital haritasını incelerken arayan bir hastanın annesinden aldığım bir telefon görüşmesine gitti. Kadına Susanna diyeceğim. Susanna'nın George diyeceğim merhum kocası, beyin tümörü olan bir hastamdı. Yaptığımız her şeye rağmen tanı konulduktan bir buçuk yıl sonra vefat etti. Şimdi Susanna'nın kızı, meme kanserinden kaynaklanan birçok beyin metastazı nedeniyle hastaydı. Birkaç aydan sonra hayatta kalma şansı uzaktı. Bir telefon açmak için iyi bir zaman değildi; benim

Zihnim tamamen önümdeki dijital görüntüye kapılmıştı ve stratejimin tam olarak ne olacağını planlayarak içeri girip etrafındaki beyin dokusuna zarar vermeden onu ortadan kaldırdım. Ama Susanna'nın yanında kaldım çünkü onun bir şeyler düşünmeye çalıştığını biliyordum. - her şey - başa çıkmasına izin vermek için.

Potansiyel olarak ölümcül bir hastalığın yükü altında olduğunuzda gerçeği yumuşatmanın iyi bir şey olduğuna her zaman inandım. Ölümcül bir hastanın, ölüm olasılığıyla başa çıkmasına yardımcı olacak küçük bir fanteziye tutunmaya çalışmasını engellemek, ağrı kesici ilacı vermemek gibidir. Taşıması olağanüstü ağır bir yüktü ve Susanna'ya gösterdiği ilginin her saniyesine borçluydum.

“Dr. A,” dedi Susanna, “kızım çok inanılmaz bir rüya gördü. Babası onun yanına geldi. Ona her şeyin yoluna gireceğini, ölüm konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söyledi."

Bu, hastalardan defalarca duyduğum türden bir şeydi; zihin, dayanılmaz derecede acı verici bir durumda kendini sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor. Ona harika bir rüyaya benzediğini söyledim.

“Ama en inanılmaz şey Dr. A, giydiği şeydi. Sarı bir gömlek ve bir fötr şapka!”

"Eh, Susanna," dedim iyi huylu bir tavırla, "sanırım Cennet'te kıyafet kuralları yoktur."

"Hayır" dedi Susanna. "Bu değil. İlişkimizin başlarında, ilk çıktığımızda George'a sarı bir gömlek verdim. Ona da verdiğim fötr şapkayla giymeyi severdi. Ancak balayında valizlerimiz gelmeyince gömlek ve şapka kayboldu. O zaman o gömlek ve şapkayla onu ne kadar sevdiğimi zaten biliyordu ama onları asla değiştirmedik.

"Eminim Christina o gömlek ve şapka hakkında pek çok harika hikaye duymuştur Susanna," dedim. “Ve birlikte geçirdiğiniz ilk zamanlar hakkında. . .”

Hayır, diye güldü. “Harika olan da bu. Bu bizim küçük sırrımızdı. Bunun başka birine ne kadar saçma geleceğini biliyorduk. Kaybolduktan sonra o gömlek ve fötr şapka hakkında hiç konuşmadık. Christina bizden onlar hakkında tek bir ses bile duymadı. Christina ölmekten çok korkuyordu ve artık korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyor, hiçbir şeyden.

Okuduklarımda Susanna'nın bana anlattığının, oldukça sık görülen çeşitli rüya teyitleri olduğunu keşfettim. Ancak o çağrıyı aldığımda ÖYD'mi henüz yaşamamıştım ve o sırada Susanna'nın bana anlattığı şeyin acıdan kaynaklanan bir fantezi olduğunu çok iyi biliyordum. Benim sürecim boyunca

Kariyerim boyunca komadayken veya ameliyat sırasında alışılmadık deneyimler yaşayan birçok hastayı tedavi ettim. Bu insanlardan biri Susanna'nınki gibi olağandışı bir deneyimi anlattığında, her zaman tamamen anlayışlı davranırdım. Ve bu deneyimlerin gerçekten de onların zihinlerinde yaşandığından oldukça emindim. Beyin sahip olduğumuz en karmaşık ve değişken organdır. Onu kurcalayın, aldığı oksijenin derecesini birkaç torr (basınç birimi) kadar azaltın ve o beynin sahibi, kendi gerçekliğinde bir değişiklik deneyimleyecektir. Veya daha doğrusu, onların kişisel gerçeklik deneyimleri. Tüm fiziksel travmayı ve beyin hastalığı olan birinin kullanması muhtemel tüm ilaçları hesaba katarsanız, bir hastanın geri döndüğünde herhangi bir anıya sahip olması durumunda, bu anıların oldukça sıra dışı olacağına dair sanal bir garantiye sahip olursunuz. . Ölümcül bir bakteriyel enfeksiyondan ve zihin değiştirici ilaçlardan etkilenen bir beyinle, *herhangi bir şey*olabilir. Herhangi bir şey yani...*hariç*komada yaşadığım ultra gerçek deneyim.

Susanna'nın, bariz olması gereken bir şeyi gördüğünde hissettiğin sarsıntıyla, o gün beni teselli etmek için aramadığını fark ettim. Gerçekten ve gerçekten beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama bunu görmem mümkün değildi. Kendimce, dikkati dağılmış bir şekilde onun hikayesine inanıyormuş gibi davranarak Susanna'ya iyilik yaptığımı düşünmüştüm. Ama değildim. Geriye dönüp o konuşmaya ve buna benzer düzinelerce konuşmaya baktığımda, eğer doktor arkadaşlarımı yaşadıklarımın gerçek olduğuna ikna edeceksem önümde ne kadar uzun bir yol olduğunu fark ettim.

31.
Üç Kamp

İnsanlığın gizeminin, sonunda tüm manevi dünyayı nöronal aktivite kalıpları açısından açıklamayı vaat eden materyalizm iddiasıyla bilimsel indirgemecilik tarafından inanılmaz derecede alçaltıldığını iddia ediyorum. Bu inancın batıl inanç olarak sınıflandırılması gerekir. . . . Ruhları manevi bir dünyada var olan manevi varlıklar olduğumuz kadar, maddi bir dünyada var olan bedenleri ve beyinleri olan maddi varlıklar olduğumuzun farkına varmalıyız.

- Sir John C. Eccles (1903–1997)

KÖYD'lere gelindiğinde üç temel kamp vardı. şunlar vardı inananlar: ya kendileri bir ÖYD geçirmiş olanlar ya da bu tür deneyimleri kabul etmeyi kolay bulan kişiler. Bir de tabii ki (eski ben gibi) inançsızlar vardı. Ancak bu insanlar genellikle kendilerini inançsız olarak sınıflandırmazlardı. Onlar sadece beynin bilinci ürettiğini ve bedenin ötesindeki çılgın zihin fikirlerine (o gün Susanna'ya yaptığımı düşündüğüm gibi iyi huylu bir şekilde birisini rahatlatmadığı sürece) hareketsiz durmayacağını "biliyordu".

Daha sonra orta grup vardı. Burada ÖYD'leri ya okuyarak ya da (olağanüstü yaygın oldukları için) bu deneyimi yaşamış bir arkadaşı ya da akrabası aracılığıyla duymuş olan her türden insan vardı. Ortadaki bu insanlar hikayemin gerçekten yardımcı olabileceği kişilerdi. ÖYD'lerin getirdiği haberler yaşamı değiştiriyor. Ancak ÖYD hakkında bilgi almaya potansiyel olarak açık olan bir kişi, bir doktora veya bilim adamına (toplumumuzda neyin gerçek neyin gerçek olmadığı konusunda resmi bekçilere) sorduğunda, onlara sıklıkla nazikçe ama kesin bir şekilde şunu söylerler: ÖYD'ler fantezilerdir: hayata tutunma mücadelesi veren bir beynin ürünleridir, başka bir şey değildir.

Benim yaşadıklarımı yaşamış bir doktor olarak farklı bir hikaye anlatabilirdim. Ve bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, bunu yapma görevim olduğunu o kadar çok hissettim.

Meslektaşlarımın ve benim eski günlerde bana ne olduğunu "açıklamayı" teklif edeceklerini bildiğim önerileri birer birer sıraladım. (Daha fazla ayrıntı için sinirbilimsel hipotezler özetim olan Ek B'ye bakın.)

Benim deneyimim, ölümcül acı ve ıstırabı hafifletmek için evrimleşen ilkel bir beyin sapı programı mıydı - muhtemelen alt memeliler tarafından kullanılan "sahte ölüm" stratejilerinin bir kalıntısı mıydı? Bunu kapının hemen dışında indirdim. Oldukça karmaşık görsel ve işitsel düzeyleri ve yüksek düzeyde algılanan anlamları ile deneyimlerimin beynimin sürüngen kısmının ürünü olmasının hiçbir yolu yoktu.

Beynin duygusal algıyı besleyen kısmı olan limbik sistemimin daha derin kısımlarından gelen anıların çarpık bir şekilde hatırlanması mıydı? Tekrar ediyorum, işleyen bir neokorteks olmadan, limbik sistem benim deneyimlediğim netlik ve mantıkta görüntüler üretemezdi.

Deneyimim, kullandığım (birçok) uyuşturucunun bazılarının ürettiği bir tür psychedelic vizyon olabilir mi? Yine tüm bu ilaçlar neokorteksteki reseptörlerle çalışır. Neokorteks işleyişi olmadığından bu ilaçların üzerinde çalışabileceği bir tuval de yoktu.

REM ihlaline ne dersiniz? Bu, serotonin gibi doğal nörotransmiterlerin neokorteksteki reseptörlerle etkileşime girdiği bir sendromun (“hızlı göz hareketi” veya REM uykusu, rüyaların meydana geldiği aşama ile ilgili) adıdır. Tekrar özür dilerim. REM müdahalesinin gerçekleşebilmesi için işleyen bir neokortekse ihtiyacı var ve bende böyle bir şey yoktu.

Daha sonra “DMT dökümü” olarak bilinen varsayımsal bir olgu ortaya çıktı. Bu durumda epifiz bezi, beyne yönelik algılanan bir tehdidin yarattığı strese tepki vererek DMT (veya N,Ndimetiltriptamin) adı verilen bir madde üretir. DMT yapısal olarak serotonine benzer ve son derece yoğun bir psikedelik durum ortaya çıkarabilir. DMT ile hiçbir kişisel deneyimim olmadı ve hala da olmadı ama bunun çok güçlü bir psikedelik deneyim yaratabileceğini söyleyenlerle hiçbir tartışmam yok; belki de bilincin ve gerçekliğin aslında ne olduğuna dair anlayışımız için gerçek çıkarımları olan bir şey.

Ancak, benim durumumda beynin DMT'nin etkilediği kısmının (neokorteks) etkilenmeyecek olduğu bir gerçektir. Dolayısıyla, başıma gelenleri "açıklamak" açısından, DMT çöplüğü hipotezi, benim durumuma ilişkin açıklamalar için diğer başlıca adaylar kadar kökten kısa geldi.

deneyim ve aynı temel nedenden dolayı. Halüsinojenler neokorteksi etkiliyor ve benim neokorteksim etkilenmeye hazır değildi.

Baktığım son hipotez "yeniden başlatma fenomeni" idi. Bu, korteksim tamamen çökmeden önce kalan, temelde ayrık anılar ve düşüncelerin bir araya gelmesiyle ilgili deneyimimi açıklayabilir. Sistem genelindeki bir arızadan sonra yeniden başlatılan ve elinden geleni yapan bir bilgisayar gibi, beynim de deneyimlerimi bu kalan parçalardan elinden geldiğince bir araya getirirdi. Bu, yaygın menenjitimde olduğu gibi, sistem çapında uzun süreli bir başarısızlıktan sonra korteksin bilince yeniden başlatılması sırasında ortaya çıkabilir. Ancak ayrıntılı anılarımın karmaşıklığı ve etkileşimi göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyor. Manevi dünyada zamanın doğrusal olmayan doğasını o kadar yoğun bir şekilde deneyimlediğim için, manevi boyut üzerine bu kadar çok yazmanın neden dünyevi bakış açımızdan çarpık veya saçma görünebileceğini artık anlayabiliyorum. Bunun üzerindeki dünyalarda zaman burada olduğu gibi davranmıyor. Bu dünyalarda mutlaka birbiri ardına gelen şeyler olması gerekmez. Bir an bir ömre benzeyebileceği gibi, bir veya birkaç ömür de bir an gibi görünebilir. Ancak zamanın ötesindeki dünyalarda (bizim şartlarımıza göre) normal şekilde davranmamasına rağmen, bu onun karışık olduğu anlamına gelmez ve komada olduğum zamana dair anılarım da bundan başka bir şey değildi. Geçici olarak konuşursak, deneyimlerimdeki en dünyevi dayanak noktalarım, dördüncü ve beşinci gecelerimde benimle iletişime geçen Susan Reintjes ile olan etkileşimlerim ve yolculuğumun sonuna doğru bu altı yüzün ortaya çıkmasıydı. Dünyadaki olaylarla benim onun ötesindeki yolculuğum arasındaki zamansal eşzamanlılığın diğer herhangi bir görünümünün tamamen varsayımsal olduğunu söyleyebilirsiniz!

Durumum hakkında daha fazla bilgi edindikçe ve mevcut bilimsel literatürü kullanarak olanları açıklamaya çalıştıkça, daha da şaşırtıcı derecede yetersiz kaldım. Her şey -görüşümün esrarengiz netliği, saf kavramsal akış olarak düşüncelerimin netliği- beynimin daha düşük değil, daha yüksek düzeyde çalıştığını gösteriyordu. Ancak yüksek beynim bu işi yapacak durumda değildi.

ÖYD'lerin ne olduğuna dair "bilimsel" açıklamaları okudukça, bunların şeffaf dayanıksızlığı beni daha çok şaşırttı. Ve yine de üzüntüyle biliyordum ki, biri benden ÖYD'nin ne olduğunu "açıklamamı" isteseydi, eski "ben"in belli belirsiz işaret edeceği kişiler bunlardı.

Ancak doktor olmayan insanların bunu bilmesi beklenemezdi. Eğer yaşadıklarım birinin -herhangi birinin- başına gelseydi, bu olurdu.

yeterince dikkat çekiciydi. Ama bu benim başıma gelmişti. . . Tabi bunun "bir sebepten dolayı" olduğunu söylemek beni biraz tedirgin etti. İçimde bunun ne kadar tuhaf, aslında ne kadar görkemli olduğunu bilecek kadar yaşlı doktor vardı. Ancak tüm detayların tamamen olasılık dışı olduğunu eklediğimde ve özellikle de bir hastalığın ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğümde*E. coli*menenjit korteksimi çökertmek ve neredeyse kesin bir yıkımdan hızla ve tamamen iyileşmemi sağlamak içindi

— Sadece bunun gerçekten ve gerçekten mümkün olduğu ihtimalini ciddiye almam gerekiyordu.*vardı* bir nedenden dolayı oldu.

Bu sadece hikayemi doğru anlatma konusunda daha büyük bir sorumluluk duygusu hissetmemi sağladı.

Alanımdaki en son tıp literatürünü takip etmeyi ve katacak değerli bir şeyim olduğunda katkıda bulunmayı her zaman gurur kaynağım haline getirmiştim. Bu dünyadan roketle gönderilip başka bir dünyaya gönderilmiş olmam bir haberdi -gerçek tıbbi haberler- ve artık geri döndüğüme göre, bunu yarım bırakmayacaktım. Tıbbi olarak konuşursak, tamamen iyileşmem kesinlikle imkansızdı, tıbbi bir mucizeydi. Ama asıl hikaye benim bulunduğum yerde yatıyordu ve sadece bir bilim adamı ve bilimsel yönteme derin bir saygı duyan biri olarak değil, aynı zamanda bir şifacı olarak da bu hikayeyi anlatmak gibi bir görevim vardı. Bir hikaye -gerçek bir hikaye- tıbbın yapabileceği kadar iyileştirebilir. Susanna o gün beni ofisime aradığında bunu biliyordu. Ve öz ailemden haber aldığımda ben de aynısını yaşamıştım. Başıma gelenler de şifa verici bir haberdi. Paylaşmasaydım nasıl bir şifacı olurdum?

Komadan döndükten iki yıldan biraz fazla bir süre sonra, dünyanın önde gelen akademik sinir bilimi bölümlerinden birine başkanlık eden yakın bir arkadaşımı ve meslektaşımı ziyaret ettim. John'u (gerçek adı değil) onlarca yıldır tanıyorum ve onun harika bir insan ve birinci sınıf bir bilim insanı olduğunu düşünüyorum.

John'a komadaki ruhsal yolculuğumun bazı hikayelerini anlattım ve o oldukça şaşırmış görünüyordu. Şu an ne kadar deli olduğuma şaşırmıyordum ama sanki uzun zamandır onu şaşırtan bir şeyi sonunda anlamlandırıyormuş gibiydi.

Yaklaşık bir yıl önce John'un babasının beş yıllık hastalığının sonuna yaklaştığı ortaya çıktı. İş göremez durumdaydı, bunaktı, acı çekiyordu ve ölmek istiyordu.

Babası John'a ölüm döşeğindeyken "Lütfen," diye yalvarmıştı. "Bana biraz hap falan ver. Bu şekilde devam edemem."

Sonra aniden babası, hayatı ve ailesiyle ilgili bazı derin gözlemlerini anlatırken iki yıldır olduğundan daha ikna edici olmaya başladı. Daha sonra bakışlarını kaydırdı ve yatağının ayak ucundaki havayla konuşmaya başladı. Dinleyen John, babasının, altmış beş yıl önce, John'un babası henüz ergenlik çağındayken ölen merhum annesiyle konuştuğunu fark etti. John'un hayatı boyunca ondan pek bahsetmemişti ama şimdi onunla neşeli ve hararetli bir tartışma yapıyordu. John onu göremiyordu ama onun ruhunun orada olduğuna ve babasının ruhunu evinde karşıladığına kesinlikle ikna olmuştu.

Birkaç dakika böyle konuştuktan sonra John'un babası, gözlerinde tamamen farklı bir bakışla ona döndü. Gülümsüyordu ve John'un daha önce onda gördüğünü hatırlayamayacağı kadar huzur içinde olduğu belliydi.

John, "Git uyu baba," derken buldu kendini. "Sadece gidelim. Sorun değil." Babası tam da bunu yaptı. Gözlerini kapatarak yüzünde tam bir huzur ifadesiyle sürüklendi. Kısa bir süre sonra vefat etti.

John, babasıyla vefat etmiş büyükannesi arasındaki karşılaşmanın çok gerçek olduğunu düşünüyordu ama bununla ne yapacağını bilmiyordu çünkü bir doktor olarak bu tür şeylerin "imkansız" olduğunu biliyordu. Pek çok kişi, tıpkı John'un babasında gördüğü gibi, bunak yaşlı insanlara ölmeden hemen önce gelen şaşırtıcı zihin berraklığını gördü ("son berraklık" olarak bilinen bir olgu). Nörobilimsel bir açıklama yoktu *O*. Hikayemi duymak ona, birisinin ona vermesini beklediği bir yetki vermiş gibiydi: kendi gözleriyle gördüklerine inanma iznini - kendi gözleriyle gördüklerine inanma iznini.*Bilmek*Bu derin ve rahatlatıcı gerçek: Ebedi manevi benliğimizin, bu fiziksel alemde algıladığımız her şeyden daha gerçek olduğu ve Yaratıcının sonsuz sevgisiyle ilahi bir bağlantısı olduğu.

32.
Kilise Ziyareti

Hayatınızı yaşamanın yalnızca iki yolu vardır. Biri sanki hiçbir şey değilmiş gibi mucize. Diğeri sanki her şeymiş gibi.

- Albert Einstein (1879–1955)

BEN Holley'nin ikna ettiği Aralık 2008'e kadar kiliseye dönemediler. Advent'in ikinci Pazar günü ayinlere gidiyorum. Hâlâ zayıftım, hâlâ biraz dengesizdim, hâlâ zayıftım. Holley ve ben ön sırada oturduk. O gün törene Michael Sullivan başkanlık ediyordu ve gelip Noel çelenginin ikinci mumunu yakmak isteyip istemediğimi sordu. Bunu istemiyordum ama içimden bir ses yine de bunu yapmamı söylüyordu. Ayağa kalktım, elimi pirinç direğe koydum ve beklenmedik bir rahatlıkla kilisenin önüne doğru yürüdüm.

Bedenin dışında geçirdiğim zamana dair anılarım hâlâ çıplak ve hamdı ve daha önce beni pek etkilemeyen bu yere döndüğümde her şeyi geri getiren sanat görüyor ve müzik duyuyordum. Bir ilahinin nabız gibi atan bas notası, Solucan Gözüyle Görüş Diyarı'nın kaba sefaletini yansıtıyordu. Bulutlu ve melekli vitray pencereler, Kapının göksel güzelliğini akla getiriyordu. İsa'nın öğrencileriyle ekmek kırışını gösteren bir tablo, Öz'ün birliğini çağrıştırıyordu. Orada tanıdığım sonsuz, koşulsuz sevginin mutluluğunu hatırladığımda ürperdim.

Sonunda dinin aslında neyle ilgili olduğunu anladım. Ya da en azından yaklaşık olması gerekiyordu. Ben sadece Tanrı'ya inanmadım; Tanrıyı tanıyordum. Komünyona katılmak için topallayarak mihraba gittiğimde yanaklarımdan gözyaşları aktı.

33.

Bilincin Gizemi

Gerçeği gerçekten arayan biriyseniz, en azından bir kez

Hayatınızda her şeyden mümkün olduğu kadar şüphe duyuyorsunuz.

- RenéDescartes(1596–1650)

BENNöroşirürji konusundaki tüm bilgi birikimimin tam olarak ortaya çıkması yaklaşık iki ayımı aldı. Bana geri gel. Esas itibariyle mucizevi olan gerçeğini şimdilik bir kenara bırakalım*yaptı*geri dön (benim durumum için, bir beynin uzun süreli, gram-negatif bakteriler tarafından bu kadar şiddetli bir saldırıya maruz kaldığı tıbbi bir emsal hala yok)*E. coli*Tüm yeteneklerine benzer herhangi bir şeyi geri kazanırsa), bir kez geri geldikten sonra, insan beyni, evren ve gerçekliği neyin oluşturduğuna dair kırk yıllık çalışma ve çalışmam boyunca öğrendiğim her şeyin, bildiklerimle çeliştiği gerçeğiyle boğuşmaya devam ettim. Komada kaldığım o yedi gün boyunca neler yaşadım? Komaya girdiğimde, tüm kariyerini dünyanın en prestijli araştırma kurumlarından bazılarında insan beyni ile bilinç arasındaki bağlantıları anlamaya çalışarak geçirmiş laik bir doktordum. Bilince inanmadığımdan değildi. Ben onun bağımsız olarak var olabileceğine dair şaşırtıcı mekanik olasılık dışılığın çoğu insandan daha fazla farkındaydım - hatta!

1920'lerde fizikçi Werner Heisenberg (ve kuantum mekaniği biliminin diğer kurucuları) o kadar tuhaf bir keşif yaptılar ki, dünya bunu henüz tam anlamıyla kabullenemedi. Atom altı olayları gözlemlerken, gözlemciyi (yani deneyi yapan bilim adamını) gözlemlenenden tamamen ayırmak mümkün değildir. Günlük dünyamızda bu gerçeği gözden kaçırmak kolaydır. Evreni, ara sıra birbirleriyle etkileşime giren, ancak yine de özünde ayrı kalan ayrı nesnelerle (masalar ve sandalyeler, insanlar ve gezegenler) dolu bir yer olarak görüyoruz. Ancak atom altı düzeyde, ayrı nesnelerden oluşan bu evrenin tamamen bir yanılsama olduğu ortaya çıkıyor. Süper-süper-küçük dünyasında her nesne

Fiziksel evrendeki her şey diğer nesnelerle yakından bağlantılıdır. Aslında dünyada aslında hiçbir "nesne" yoktur, yalnızca enerji titreşimleri ve ilişkiler vardır.

Çoğu kişi için olmasa da bunun ne anlama geldiği açık olmalıydı. Bilinci kullanmadan evrenin temel gerçekliğini takip etmek imkansızdı. Bilinç, fiziksel süreçlerin önemsiz bir yan ürünü olmaktan çok uzaktır (deneyimlerimden önce düşündüğüm gibi), yalnızca çok gerçek değil, aslında*daha gerçek*fiziksel varoluşun geri kalanından daha büyük ve büyük olasılıkla hepsinin temeli. Ancak bu görüşlerin hiçbiri henüz bilimin gerçeklik resmine gerçek anlamda dahil edilmedi. Pek çok bilim adamı bunu yapmaya çalışıyor, ancak henüz kuantum mekaniğinin yasalarını görelilik teorisinin yasalarıyla bilinci birleştirmeye başlayacak şekilde birleştirebilecek birleşik bir "her şeyin teorisi" yok.

Fiziksel evrendeki tüm nesneler atomlardan oluşur. Atomlar da protonlardan, elektronlardan ve nötronlardan oluşur. Bunların da (yirminci yüzyılın başlarında fizikçilerin de keşfettiği gibi) tamamı parçacıklardır. Ve parçacıklar oluşur. . . Açıkçası fizikçiler gerçekten bilmiyorlar. Ancak parçacıklar hakkında bildiğimiz bir şey var ki, her biri evrendeki birbirine bağlı. Hepsi en derin düzeyde birbiriyle bağlantılıdır.

Ötedeki deneyimimden önce genel olarak tüm bu modern bilimsel fikirlerin farkındaydım, ancak bunlar uzak ve uzaktı. Yaşadığım ve taşındığım dünyada -arabaların, evlerin, ameliyathanelerin ve kısmen onları başarılı bir şekilde ameliyat edip etmeme bağlı olarak iyileşen ya da kötüleşen hastaların dünyasında- atom altı fiziğin bu gerçekleri azaldı ve ortadan kaldırıldı. Doğru olabilirler ama benim günlük gerçekliğimi ilgilendirmiyorlardı.

Ama fiziksel bedenimi arkamda bıraktığımda bu gerçekleri doğrudan deneyimledim. Aslında, o zamanlar bu terimi bile bilmiyor olsam da, Geçitte ve Merkezdeyken aslında "bilim yaptığımı" rahatlıkla söyleyebilirim. Sahip olduğumuz bilimsel araştırma için en doğru ve en gelişmiş araca dayanan bilim:

Bilincin kendisi.

Daha derine indikçe, keşfimin sadece ilginç ya da dramatik olmadığına daha çok ikna oldum. Oldu*ilmi*. Kiminle konuştuğunuza bağlı olarak, bilinç ya bilimsel araştırmanın karşı karşıya olduğu en büyük gizemdir ya da tamamen problemsizdir. Şaşırtıcı olan ise daha fazla bilim insanının bunun ikincisi olduğunu düşünmesi. Pek çok -belki de çoğu- bilim insanına göre bilinç,

gerçekten endişelenmeye değer çünkü bu sadece fiziksel süreçlerin bir yan ürünü. Pek çok bilim adamı daha da ileri giderek bilincin yalnızca ikincil bir olgu olmadığını, ayrıca bilincin ikincil bir olgu olduğunu da söylüyor.*gerçek*.

Ancak bilincin sinir bilimi ve zihin felsefesi alanındaki birçok lider farklı görüşte olmak ister. Son birkaç on yılda, "bilinçle ilgili zor bir sorun"un farkına varmaya başladılar. Her ne kadar bu fikir onlarca yıldır bir araya gelmiş olsa da, bunu 1996 yılında yazdığı harika kitabında tanımlayan kişi David Chalmers'tı:*Bilinçli Zihin*. Zor sorun bilinçli deneyimin varlığıyla ilgilidir ve şu sorulara ayrıştırılabilir:

İnsan beyninin işleyişinden bilinç nasıl ortaya çıkıyor? Eşlik ettiği davranışla nasıl bir ilişkisi var?

Algılanan dünya gerçek dünyayla nasıl ilişkilidir?

Bu zor sorunun çözülmesi o kadar zordur ki, bazı düşünürler cevabın tamamen "bilim"in dışında olduğunu söylemişlerdir. Ancak mevcut bilimin sınırlarının dışında yer alması, bilinç olgusunu hiçbir şekilde küçümsemez; aslında bu, onun evrendeki akıl almaz derecede derin rolüne dair bir ipucudur.

Son dört yüz yılda yalnızca fiziksel alana dayalı bilimsel yöntemin yükselişi büyük bir sorunu ortaya çıkarıyor: Varoluşun merkezindeki derin gizemle, yani bilincimizle bağlantımızı kaybettik. Bu, (farklı isimler altında ve farklı dünya görüşleri aracılığıyla ifade edilen) modern öncesi dinler tarafından iyi bilinen ve yakın tutulan bir şeydi, ancak modern bilim ve teknolojinin gücüne giderek daha fazla aşık olmaya başladıkça, seküler Batı kültürümüz tarafından kaybedildi.

Batı medeniyetinin tüm başarılarına rağmen dünya, varoluşun en önemli bileşeni olan insan ruhu açısından çok ağır bir bedel ödedi. Yüksek teknolojinin gölge tarafı (modern savaşlar, düşüncesizce cinayetler ve intiharlar, kentsel yıkım, ekolojik kargaşa, felaket niteliğindeki iklim değişikliği, ekonomik kaynakların kutuplaşması) yeterince kötü. Daha da kötüsü, bilim ve teknolojideki hızlı ilerlemeye odaklanmamız çoğumuzu anlam ve neşe alanından ve yaşamlarımızın sonsuza kadar varoluşun büyük planına nasıl uyduğunu bilmekten nispeten mahrum bıraktı.

Ruh ve ölümden sonraki yaşam, reenkarnasyon, Tanrı ve Cennet ile ilgili soruların geleneksel bilimsel yöntemlerle cevaplanmasının zor olduğu ortaya çıktı ve bu da bunların var olmayabileceğini ima etti. Aynı şekilde genişletilmiş bilinç

Uzaktan izleme, duyu dışı algılama, psikokinezi, basiret, telepati ve önsezi gibi fenomenlerin "standart" bilimsel araştırmalar yoluyla anlaşılması inatla dirençli görünmektedir. Komadan önce, bunların gerçekliğinden şüphe duyuyordum; bunun temel nedeni, onları hiçbir zaman derinlemesine deneyimlememiş olmam ve dünyaya ilişkin basit bilimsel bakış açımla kolaylıkla açıklanamayacak olmalarıydı.

Diğer birçok bilimsel şüpheci gibi ben de bu fenomenle ilgili sorularla ilgili verileri incelemeyi bile reddettim. Verilere ve onu sağlayanlara önyargıyla yaklaştım çünkü sınırlı bakış açım bu tür şeylerin gerçekte nasıl olabileceğine dair en belirsiz fikri sağlayamadı. Aksi yöndeki çok kuvvetli delillere rağmen, genişlemiş bilince işaret eden fenomenlere dair hiçbir delil bulunmadığını ileri sürenler, kasıtlı olarak cahildirler. Gerçeklere bakmaya ihtiyaç duymadan gerçeği bildiklerini sanıyorlar.

Hala bilimsel şüpheciliğin tuzağına düşmüş olanlara bu kitabı tavsiye ediyorum.*İndirgenemez Zihin: 21. Yüzyıl Psikolojisine Doğru,* 2007'de yayınlandı. Beden dışı bilince dair kanıtlar bu titiz bilimsel analizde iyi bir şekilde sunulmaktadır.*İndirgenemez Zihin*Virginia Üniversitesi merkezli son derece saygın bir grup olan Algısal Araştırmalar Bölümü'nün dönüm noktası niteliğindeki bir eseridir. Yazarlar ilgili verilerin kapsamlı bir incelemesini sunuyorlar ve sonuç kaçınılmaz: bu fenomenler gerçek ve varoluşumuzun gerçekliğini kavramak istiyorsak doğalarını anlamaya çalışmalıyız.

Bilimsel dünya görüşünün hızla Her Şeyin Teorisi'ne (veya TOE) yaklaştığını düşünmeye ayartıldık; bu da ruhumuza, ruhumuza veya Cennete ve Tanrı'ya fazla yer bırakmıyor gibi görünüyor. Bu aşağılık fiziksel alemin dışına ve Yüce Yaratıcı'nın en yüce meskenine doğru komanın derinliklerine yaptığım yolculuk, insani bilgimiz ile Tanrı'nın hayranlık uyandıran alemi arasındaki tarif edilemeyecek kadar büyük uçurumu ortaya çıkardı.

Her birimiz bilince başka herhangi bir şeyden daha aşinayız ama yine de evrenin geri kalanı hakkında, bilincin mekanizması hakkında anladığımızdan çok daha fazlasını anlıyoruz. Bu*Bu yüzden*evimize yakın olduğu için neredeyse sonsuza dek kavrayışımızın ötesinde kalır. Maddi dünyanın fiziği (kuarklar, elektronlar, fotonlar, atomlar vb.) ve özellikle beynin karmaşık yapısı hakkında, bilincin mekanizması hakkında en ufak bir ipucu verecek hiçbir şey yoktur.

Aslında manevi âlemin gerçekliğine dair en büyük ipucu da budur. *derin gizem*bilinçli varoluşumuzun Bu, fizikçilerin veya sinir bilimcilerin baş edebilecek kapasitede olduklarını göstermiş olduklarından çok daha gizemli bir açıklamadır ve onların bunu başaramamaları, bilinç ile kuantum mekaniği ve dolayısıyla fiziksel gerçeklik arasındaki yakın ilişkiyi terk etmiştir.
- karartılmış.

Evreni gerçekten derin bir düzeyde incelemek için, gerçekliğin resmedilmesinde bilincin temel rolünü kabul etmeliyiz. Kuantum mekaniğindeki deneyler, alanın parlak babalarını şok etti; bunların birçoğu (Werner Heisenberg, Wolfgang Pauli, Niels Bohr, Erwin Schrödinger, Sir James Jeans, birkaç isim) yanıtlar arayarak mistik dünya görüşüne yöneldi. Deneyciyi deneyden ayırmanın, bilinç olmadan gerçeği açıklamanın imkânsız olduğunu anladılar. Ötesinde keşfettiğim şey, evrenin tarif edilemez enginliği ve karmaşıklığıdır. *bilinç*var olan her şeyin temelidir. Ona o kadar bütünüyle bağlıydım ki, "ben" ile içinden geçtiğim dünya arasında çoğu zaman gerçek bir ayrım yoktu. Bütün bunları özetlemem gerekirse, öncelikle şunu söyleyebilirim ki, evren, yalnızca hemen görülebilen kısımlarına baktığımızda göründüğünden çok daha büyüktür. (Aslında bu pek de devrimci bir anlayış değil, çünkü geleneksel bilim evrenin yüzde 96'sının "karanlık maddeden" oluştuğunu kabul ediyor ve enerji.” Nedir bu karanlık varlıklar?[1]Henüz kimse bilmiyor. Ancak deneyimimi alışılmadık kılan şey, bilincin veya ruhun temel rolünü deneyimlememdeki sarsıcı yakınlıktı. Bunu orada öğrendiğimde bu bir teori değildi, aksine karşı konulmaz ve kutup havasının yüze çarpması kadar hızlı bir gerçekti.) İkincisi: Biz - her birimiz - daha büyük evrene girift, değiştirilemez bir şekilde bağlıyız. Burası bizim gerçek evimizdir ve önemli olan tek şeyin bu fiziksel dünya olduğunu düşünmek, kendini küçük bir dolaba kapatmak ve onun ötesinde başka hiçbir şey olmadığını hayal etmek gibidir. Ve üçüncüsü: can alıcı gücü*inanç*"zihnin maddeden üstün olmasını" kolaylaştırmada. Bir tıp öğrencisi olarak, plasebo etkisinin kafa karıştırıcı gücü karşısında sık sık şaşkınlığa uğrardım; tıp araştırmaları, hastanın kendisine yardımcı olacak bir ilaç aldığına inanmasına atfedilen yüzde 30 civarındaki faydanın üstesinden gelmek zorundaydı. sadece inert bir madde. Tıp mesleği, inancın altında yatan gücü ve bunun sağlığımızı nasıl etkilediğini görmek yerine bardağın "yarısı boş" olduğunu, plasebo etkisinin tedavinin gösterilmesine engel olduğunu gördü.

Kuantum mekaniğinin gizeminin merkezinde uzay ve zamandaki yerellik anlayışımızın yanlışlığı yatıyor. Evrenin geri kalanı, yani büyük çoğunluğu aslında uzayda bizden uzak değil. Evet, fiziksel alan gerçek gibi görünüyor ama aynı zamanda sınırlı. Fiziksel evrenin tüm uzunluğu ve yüksekliği, onun yükseldiği ruhsal alem - bilinç alanı (bazılarının "yaşam gücü" olarak adlandırabileceği) karşısında hiçbir şey değildir.

Bu diğer, çok daha muhteşem evren hiç de "uzakta" değil. Aslında, tam burada, benim bulunduğum yerde, bu cümleyi yazıyor ve tam da sizin olduğunuz yerde, onu okuyor. Fiziksel olarak çok uzakta değil, sadece farklı bir frekansta var. O tam şu anda burada ama biz onun farkında değiliz çünkü çoğunlukla onun tezahür ettiği frekanslara kapalıyız. Bilinen uzay ve zaman boyutlarında yaşıyoruz; duyu organlarımızın tuhaf sınırlamaları ve atom altı kuantumdan tüm evrene uzanan spektrumdaki algısal ölçeklendirmemiz tarafından sınırlanmış durumdayız. Bu boyutlar, kendilerine pek çok şey kazandırsa da bizi var olan diğer boyutlara da kapatıyor.

Antik Yunanlılar tüm bunları uzun zaman önce keşfettiler ve ben de onların zaten keşfettiği şeyi yalnızca kendim keşfediyordum: Benzer, benzeri anlar. Evren öyle bir şekilde inşa edilmiştir ki, onun birçok boyutunun ve seviyesinin herhangi bir bölümünü gerçekten anlamak,*o boyutun bir parçası olmalısın*. Veya biraz daha doğru bir ifadeyle, evrenin halihazırda sahip olduğunuz ama farkında olmadığınız o kısmıyla kendinizi bir kimliğe açmalısınız.

Evrenin başlangıcı ya da sonu yoktur ve Tanrı onun her parçacığında tamamen mevcuttur. İnsanların Tanrı ve yüksek manevi dünyalar hakkında söylediklerinin çoğu, aslında çoğu, bizim algılarımızı onlarınkine yükseltmekten ziyade, onları bizim seviyemize indirmekle ilgiliydi. Yetersiz tanımlamalarımızla onların gerçekten muhteşem doğasını lekeliyoruz.

Ancak hiçbir zaman başlamamış ve hiçbir zaman bitmeyecek olsa da evrende noktalama işaretleri vardır; bunun amacı, varlıkları var etmek ve onların Tanrı'nın yüceliğine katılmalarına izin vermektir. Evrenimizi yaratan Büyük Patlama da bu yaratıcı “noktalama işaretlerinden” biriydi. Om'un görüşü dışarıdan geliyordu, Om'un tüm Yaratılışını ve hatta benim yüksek boyutlu görüş alanımın da ötesini kapsıyordu. Burada görmek bilmekti. Bir şeyi deneyimlemek ile onu anlamak arasında hiçbir fark yoktu.

"Kördüm, ama şimdi görüyorum" artık yeni bir anlam kazandı ve yeryüzündeki ruhsal evrenin tüm doğasına karşı ne kadar kör olduğumuzu, özellikle de benim gibi, maddenin temel gerçeklik olduğuna inanan insanların ne kadar kör olduğunu anladım. ve diğer her şeyin -düşünce, bilinç, fikirler, duygular, ruh- sadece bunun ürünleri olduğunu.

Bu açıklama bana büyük ilham verdi, çünkü her birimiz fiziksel bedenimizin ve beynimizin sınırlarını geride bıraktığımızda, hepimizi bekleyen birlikteliğin ve anlayışın şaşırtıcı zirvelerini görmemi sağladı.

Mizah. İroni. Pathos. Her zaman bunların, biz insanların bu çoğu zaman acı veren ve adaletsiz dünyayla başa çıkmak için geliştirdiğimiz nitelikler olduğunu düşünmüştüm. Ve onlar. Ancak bu nitelikler teselli olmanın yanı sıra *tanınmalar*- kısa, parlak ama çok önemli - şu anki dünyadaki mücadelelerimiz ve acılarımız ne olursa olsun, gerçekte olduğumuz daha büyük, ebedi varlıklara gerçekten dokunamayacağı gerçeği. Kahkaha ve ironi, bu dünyada mahkûmlar olmadığımızı, bu dünyada yolcu olduğumuzun özünde hatırlatıcılarıdır.

İyi haberin bir başka yönü de, perdenin arkasına bir göz atmak için neredeyse ölmenize gerek yok; ancak işi yapmalısınız. Bu alemi kitaplardan ve sunumlardan öğrenmek bir başlangıçtır; ancak günün sonunda, bu gerçeklere erişmek için her birimiz dua veya meditasyon yoluyla kendi bilincimizin derinliklerine inmeliyiz.

Meditasyon birçok farklı biçimde gelir. Komadan bu yana benim için en faydalı olanı, Faber, Virginia'daki Monroe Enstitüsü'nün kurucusu Robert A. Monroe tarafından geliştirilen oldu. Her türlü dogmatik felsefeden uzak olmaları belirgin bir avantaj sunuyor. Monroe'nun meditasyon egzersizleri sistemiyle ilgili tek dogma şudur:*Ben fiziksel bedenimden daha fazlasıyım.*Bu basit kabulün derin etkileri vardır.

Robert Monroe, 1950'lerde New York'ta başarılı bir radyo programı yapımcısıydı. Ses kayıtlarının uykuda öğrenme tekniği olarak kullanımını araştırma sürecinde beden dışı deneyimler yaşamaya başladı. Kırk yılı aşkın süredir yaptığı ayrıntılı araştırma, geliştirdiği "Hemi-Sync" olarak bilinen ses teknolojisine dayalı, derin bilinçli keşfi geliştiren güçlü bir sistemle sonuçlandı.

Hemi-Sync, rahat bir durum yaratarak seçici farkındalığı ve performansı artırabilir. Ancak Hemi-Sync bundan çok daha fazlasını sunuyor — gelişmiş bilinç durumları, derin meditasyon ve mistik durumlar dahil olmak üzere alternatif algısal modlara erişime izin verir. Hemi-Sync şunları içerir:

beyin dalgalarının rezonans sürüklenmesinin fiziği, bunların bilincin algısal ve davranışsal psikolojisi ile ilişkileri ve beyin-zihin ve bilincin temel fizyolojisi ile ilişkileri.

Hemi-Sync, senkronize beyin dalgası aktivitesini tetiklemek için stereo ses dalgalarının (her kulakta biraz farklı frekanslarda) spesifik modellerini kullanır. Bu "binoral vuruşlar", iki sinyal frekansı arasındaki aritmetik fark olan bir frekansta üretilir. Beyin sapında normalde ses kaynaklarının başın etrafındaki yatay düzlemde lokalizasyonuna olanak sağlayan eski ama son derece hassas bir zamanlama sistemi kullanılarak, bu binaural vuruşlar, talamusa ve kortekse sabit zamanlama sinyalleri sağlayan, bilinci mümkün kılan komşu Retiküler Aktive Edici Sistemi sürükleyebilir. . Bu sinyaller, insan işitmesi için normal eşiğin (20 Hz) altındaki önemli bölge de dahil olmak üzere, 1 ila 25 hertz (Hz veya saniyede döngü) aralığında beyin dalgası senkronizasyonu üretir. Bu en düşük aralık, deltadaki (< 4 Hz, normalde derin rüyasız uykuda bulunur), tetadaki (4 ila 7 Hz, derin meditasyon ve rahatlamada ve REM dışı uykuda görülen) ve alfa aralıklarındaki beyin dalgalarıyla ilişkilidir. 7 ila 13 Hz, REM veya rüya uykusunun karakteristiği, uykunun sınırlarında uyuşukluk ve uyanık gevşeme).

Komadan sonraki anlama yolculuğumda Hemi-Sync, beden dışı bilincimi özgürleştirmek için tıpkı menenjitimde olduğu gibi neokortikal elektriksel aktivitemi global olarak senkronize ederek fiziksel beynin filtreleme fonksiyonunu devre dışı bırakmanın bir yolunu potansiyel olarak sundu. . Hemi-Sync'in, komadayken ziyaret ettiğim diyara benzer bir diyara, ancak ölümcül bir hastalığa yakalanmak zorunda kalmadan dönmemi sağladığına inanıyorum. Ama tıpkı çocukluğumda uçma hayallerimde olduğu gibi, bu da büyük ölçüde bir süreç.*izin vermek*ortaya çıkacak yolculuk - eğer onu zorlamaya çalışırsam, aşırıya kaçarsam -*düşünmek*ya da süreci çok fazla benimsemek işe yaramıyor.

Kelimeyi kullanmak için*her şeyi bilen*uygunsuz geliyor çünkü tanık olduğum hayranlık ve yaratıcı güç, isimlendirmenin ötesindeydi. Bazı dinlerin Tanrı'ya isim verme veya ilahi peygamberleri tasvir etme yönündeki yasaklamalarının gerçekten de sezgisel bir doğruluğa sahip olduğunu fark ettim, çünkü gerçekte Tanrı'nın gerçekliği, bizim burada yeryüzündeyken Tanrı'yı sözcükler veya resimlerle yakalamaya yönelik insan çabalarımızın tamamen ötesindedir.

Nasıl ki farkındalığım hem bireysel hem de tamamen evrenle bütünleşmişse, “ben” olarak deneyimlediklerimin sınırları da bazen daraldı, bazen de genişledi.

sonsuzluk boyunca var olan her şeyi içerir. Farkındalığım ile etrafımdaki alan arasındaki sınırın bulanıklaşması bazen o kadar ileri gidiyordu ki *oldu*tüm evren. Bunu ifade etmenin bir başka yolu da, her zaman orada olan ama o zamana kadar kör olduğum evrenle bir an için bir özdeşlik gördüğümü söylemek olabilir.

Bilincimi bu en derin seviyede göstermek için sıklıkla kullandığım bir benzetme tavuk yumurtasıdır. Çekirdekteyken, tüm sonsuzluk boyunca ışık Küresi ve tüm yüksek boyutlu evrenle bir olduğumda ve Tanrı ile yakından bir olduğumda bile, Tanrı'nın yaratıcı, ilksel (ilk hareket ettirici) yönünün, Yumurtanın içindekilerin etrafını saran bir kabuk vardır, baştan sona yakından ilişkilidir (bilincimiz İlahi Olan'ın doğrudan bir uzantısı olduğundan), ancak yaratılanın bilinciyle mutlak özdeşleşme yeteneğinin sonsuza dek ötesindedir. Bilincim her şeyle ve sonsuzlukla özdeşleştiğinde bile, var olan her şeyin yaratıcısı, yaratıcısı ile bütünüyle bir olamayacağımı hissettim. En sonsuz birliğin kalbinde hâlâ o ikilik vardı. Böylesine belirgin bir ikiliğin, böyle bir farkındalığı bu aleme geri getirmeye çalışmanın bir sonucu olması mümkündür.

Om'un sesini hiçbir zaman doğrudan duymadım ve Om'un yüzünü de görmedim. Sanki Om, içimden geçen, etrafımdaki her şeyi sallayan ve varoluşun daha derin bir dokusunun olduğunu gösteren dalga duvarlar gibi düşünceler aracılığıyla benimle konuşuyordu; hepimizin her zaman parçası olduğumuz ama içinde bulunduğumuz bir doku. genellikle farkında değilsiniz.

Yani doğrudan Tanrı ile iletişim mi kuruyordum? Kesinlikle. Bu şekilde ifade edildiğinde kulağa görkemli geliyor. Ama bu olurken, öyle hissetmiyordum. Bunun yerine, her ruhun bedenlerini terk ettiğinde yapabildiği şeyi ve çeşitli dua yöntemleri veya derin meditasyon yoluyla hepimizin şu anda yapabileceği şeyi yaptığımı hissettim. Tanrı ile iletişim kurmak hayal edilebilecek en olağanüstü deneyimdir ama aynı zamanda en doğal deneyimdir çünkü Tanrı her zaman içimizde mevcuttur. Her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, kişisel ve bizi koşulsuz seven. Tanrı ile olan ilahi bağlantımız aracılığıyla Bir olarak bağlıyız.

34.
Son Bir İkilem

Olacağım kişi olabilmek için, olduğum kişiden vazgeçmeye istekli olmalıyım.

- Albert Einstein (1879–1955)

Einstein benim ilk bilimsel idollerimden biriydi ve onun yukarıdaki alıntısı her zaman favorilerimden biri olmuştu. Ama şimdi bu sözlerin gerçekte ne anlama geldiğini anlıyordum. Hikâyemi bilimsel meslektaşlarımdan birine anlattığımda kulağa çılgınca geldiğini bildiğim halde (onların şaşkın veya şaşkın ifadelerinden bunu görebiliyordum) onlara gerçek bilimsel geçerliliği olan bir şey anlattığımı biliyordum. Ve bilimsel anlayışın yepyeni bir dünyasının, yepyeni bir evrenin kapısını açtı. Bilincin kendisini tüm varoluştaki en büyük varlık olarak onurlandıran gözlem.

Ancak ÖYD'lerde sık görülen bir olay bende yaşanmamıştı. Daha doğrusu yaşamadığım küçük bir grup deneyim vardı ve bunların hepsi tek bir gerçek etrafında toplanmıştı:

Dışarıdayken dünyevi kimliğimi hatırlamamıştım.

Hiçbir iki ÖYD tam olarak aynı olmasa da, okumalarımın başlarında birçoğunun içerdiği tipik özelliklerin oldukça tutarlı bir listesinin olduğunu keşfetmiştim. Bunlardan biri, ÖYD deneğinin hayatında tanıdığı bir veya daha fazla vefat etmiş kişiyle yapılan toplantıdır. Hayatta tanıdığım hiç kimseyle tanışmadım. Ancak bu kısım beni o kadar da rahatsız etmedi çünkü dünyevi kimliğimi unutmamın birçok ÖYD deneğinin yaptığından daha "içeriye" girmemi sağladığını zaten keşfetmiştim. Bunda kesinlikle şikayet edilecek bir şey yoktu. Beni rahatsız eden şey, tanışmayı çok istediğim bir kişinin olmasıydı. Babam ben komaya girmeden dört yıl önce ölmüştü. Kayıp yıllarımda onun standartlarına ulaşamadığımı hissettiğimi bildiğine göre, neden bana bunun sorun olmadığını söylemek için orada değildi? Aslında ÖYD deneğinin arkadaşları rahatlık için bunu yapıyordu.

ya da onları selamlayan aile çoğu zaman bir şeyler anlatmaya niyetliydi. O rahatlığın özlemini çekiyordum. Ve yine de onu almadım.

Hiç teselli edici sözler duymadığımdan değildi elbette. Kelebek Kanadındaki Kız'dan almıştım. Ama bu kız ne kadar harika ve melek gibi olsa da *tanıdığım hiç kimse*. Bir kelebeğin kanadındaki o cennet gibi vadiye her girdiğimde onu gördüğümde, yüzünü o kadar mükemmel hatırlıyordum ki, onunla hayatım boyunca, en azından dünya hayatım boyunca hiç tanışmadığımı biliyordum. Ve ÖYD'lerde, bu deneyimleri yaşayan insanlar için anlaşmayı imzalayan şey genellikle dünyevi bilinen bir arkadaş veya akraba ile yapılan toplantıydı.

Her ne kadar bunu başından savmaya çalışsam da, bu gerçek, tüm bunların ne anlama geldiğine dair düşüncelerime bir şüphe unsuru kattı. Başıma gelenlerden şüphelendiğimden değildi. Bu imkansızdı ve ben de Holley ile olan evliliğimden ya da çocuklarıma olan aşkımdan şüphe duyardım. Ama babama rastlamadan ötelere gitmiş olmam, tanımadığım güzel yol arkadaşımla kelebeğin kanadında karşılaşmam hâlâ beni üzüyordu. Ailemle olan ilişkimin yoğun duygusal doğası göz önüne alındığında, başkasına verilmiş olduğum için hissettiğim değersizlik duygusu göz önüne alındığında, o çok önemli mesaj - sevildiğim, asla bir kenara atılmayacağım - neden iletilmemişti? tanıdığım biri tarafından mı? Biri gibi . . . benim babam?

Çünkü aslında ailemin bu duyguyu sevgi yoluyla iyileştirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, derin bir düzeyde "bir kenara atılmak" hayatım boyunca hissettiğim şeydi. Babam sık sık annemle birlikte beni yetimhaneden almadan önce başıma ne gelirse gelsin fazla endişelenmemem gerektiğini söylerdi. "Zaten bu kadar erken bir zamanda başına gelen hiçbir şeyi hatırlamazsın," demişti. Ve bunda yanılıyordu. ÖYD'm beni, dünyevi hayatımızın her yönünü kaydeden gizli bir parçamız olduğuna ve bu kayıt sürecinin en baştan başladığına ikna etmişti. Yani önbilişsel, söz öncesi düzeyde, hayatım boyunca ele verildiğimi biliyordum ve derin bir düzeyde hâlâ bu gerçeği affetmeye çalışıyordum.

Bu soru açık kaldığı sürece küçümseyen bir ses de kalacaktır. Bana ısrarla ve hatta sinsice ÖYD'min tüm mükemmelliğine ve harikasına rağmen bir şeylerin eksik olduğunu, "yanlış" olduğunu söyleyen biri.

Aslında bir yanım, şaşırtıcı derecede gerçek olan derin koma deneyimimin gerçekliğinden ve dolayısıyla tüm o derin koma deneyimimin gerçek varlığından hâlâ şüphe duyuyordu.

Diyar. Benim açımdan bilimsel açıdan "anlamsız" olmaya devam etti. Ve şüphenin o küçük ama ısrarlı sesi yavaş yavaş oluşturduğum yeni dünya görüşünü tehdit etmeye başladı.

35.
Fotoğraf

Minnettarlık sadece erdemlerin en büyüğü değil, aynı zamanda diğer tüm erdemlerin de ebeveynidir.

- Cicero(106–43M.Ö.)

Fhastaneden ayrıldıktan sonraki aylarımız, biyolojik ailemin kız kardeşi Kathy sonunda bana öz kız kardeşim Betsy'nin bir fotoğrafını göndermeyi başardı. Tüm maceramın başladığı yatak odamızdaydım, büyük boy zarfı açtım ve içinden hiç tanımadığım kız kardeşimin çerçeveli, parlak, renkli bir fotoğrafını çıkardım. Daha sonra öğrendiğime göre, Güney Kaliforniya'daki evinin yakınındaki Balboa Adası Feribotu'nun yanaşma iskelesinin yakınında, arka planda güzel bir Batı Yakası gün batımı eşliğinde ayakta duruyordu. Uzun kahverengi saçları ve koyu mavi gözleri vardı; sevgi ve nezaket saçan gülümsemesi sanki içimi dolduruyor, kalbimi hem şişiriyor hem de acıtıyordu.

Kathy fotoğrafın üzerine bir şiir iliştirmişti. 1993 yılında David M. Romano tarafından yazılmıştı ve adı "Yarın Bensiz Başladığında" idi.

Yarın bensiz başladığında ve ben
orada olmadığımda,
Güneş doğup gözlerini bulsa, Benim için
tamamı gözyaşlarıyla dolsa;
Keşke bugün yaptığın gibi
ağlamasaydın
Onca şeyi düşünürken,
söyleyemedik.
Beni ne kadar sevdiğini biliyorum,
benim seni sevdiğim kadar,
Ve beni her düşündüğünde senin de
beni özleyeceğini biliyorum;
Ama yarın bensiz başladığında,

Anlamaya çalış lütfen,
Bir melek gelip beni çağırdı ve
elimden tuttu.
Ve yerimin hazır olduğunu söyledi, Çok
yükseklerdeki cennette
Ve tüm sevdiklerimi arkamda
bırakmak zorunda kalacağımı.
Ama uzaklaşmak için döndüğümde
gözümden bir yaş düştü
Hayatım boyunca hep ölmek
istemediğimi düşünmüştüm.
Yaşayacak o kadar çok şeyim vardı ki,
Yapacak o kadar çok şey kalmıştı ki,
Senden ayrılmak neredeyse imkansız
görünüyordu.

Bütün dünleri düşündüm,
iyilerini ve kötülerini,
Paylaştığımız tüm sevginin ve sahip olduğumuz
tüm eğlencenin düşüncesi.
Dünü bir süreliğine de olsa
yeniden yaşayabilseydim,
Elveda der, seni öperdim ve belki
gülümsediğini görürdüm.
Ama sonra bunun asla,
Boşluk ve anıların yerini
alamayacağını anladım.

Ve yarın gelip kaçırabileceğim
dünyevi şeyleri düşündüğümde,
Seni düşündüm ve bunu yaptığımda
yüreğim üzüntüyle doldu.
Ama cennetin kapılarından geçtiğimde kendimi
evimdeymiş gibi hissettim
Tanrı büyük altın tahtından aşağıya
bakıp bana gülümsediğinde,
Dedi ki: "Bu sonsuzluktur,

Ve sana söz verdiğim her şey. Bugün
dünyadaki yaşamınız geçmişte kaldı Ama
burada yeniden başlıyor.
Yarın olmayacağına söz veriyorum,
Ama bugün hep sürecek, Ve her gün
aynı olduğundan, Geçmişe özlem
kalmıyor.
O kadar sadıktın ki, o kadar
güvendin ve o kadar doğruydun
ki. Bazı şeyler yaptığın zamanlar
olmasına rağmen
Yapmaman gerektiğini
biliyordun. Ama affedildin
ve artık özgürsün.
Peki gelip elimi tutmayacak mısın ve hayatımı
benimle paylaşmayacak mısın?"
O yüzden yarın bensiz başladığında, Birbirimizden
çok uzakta olduğumuzu sanma.
Beni her düşündüğünde, tam
buradayım, kalbindeyim.

Resmi dikkatli bir şekilde şifonyerin üzerine koyup ona bakmaya devam ederken gözlerim buğulanmıştı. O kadar tuhaf, akıl almaz derecede tanıdık görünüyordu ki. Ama elbette o*istemek*şu tarafa bak. Kan bağımız vardı ve diğer iki biyolojik kardeşim dışında gezegendeki diğer insanlardan daha fazla DNA paylaşıyorduk. Tanışmış olsak da olmasak da Betsy ve ben birbirimize derinden bağlıydık.

Ertesi sabah yatak odamızda Elisabeth Kübler-Ross'un kitabının devamını okuyordum.*Ölümden Sonra Hayat Üzerine*ÖYD geçiren ve ilk başta ailesine bundan bahsetmeyen on iki yaşında bir kız hakkında bir hikayeye geldiğimde. Ancak sonunda artık bunu kendine saklayamadı ve babasına güvendi. Ona sevgi ve güzelliklerle dolu inanılmaz bir coğrafyaya seyahat ettiğini, kardeşiyle nasıl tanıştığını ve onu nasıl teselli ettiğini anlattı.

Kız babasına "Tek sorun" dedi, "bir erkek kardeşimin olmaması."

Babasının gözleri yaşlarla doldu. Kıza, aslında sahip olduğu ama kendisi doğmadan sadece üç ay önce ölen erkek kardeşinden bahsetti.

Okumayı bıraktım. Bir an için garip, sersemlemiş bir alana girdim, gerçekten düşünmüyordum ya da düşünmüyordum, sadece... . . bir şeyi emmek. Bazıları bunun bilincimin sınırında olduğunu ancak henüz tam olarak gerçekleşmediğini düşündü.

Sonra gözlerim büroya ve Kathy'nin bana gönderdiği fotoğrafa gitti. Hiç tanımadığım kız kardeşimin fotoğrafı. Onu yalnızca biyolojik ailemin onun ne kadar nazik, olağanüstü şefkatli bir insan olduğuna dair anlattığı hikayeler sayesinde tanıyordum. O kadar nazik bir kişinin neredeyse bir melek olduğunu sık sık söylerlerdi.

Toz mavisi ve çivit mavisi elbisesi olmadan, güzel kelebeğin kanadında otururken etrafındaki Geçit'in ilahi ışığı olmadan onu tanımak ilk başta kolay olmadı. Ama bu çok doğaldı. Onun cennetsel halini, tüm trajedileri ve kaygılarıyla bu dünyevi alemin üstünde ve ötesinde yaşayan kişiyi görmüştüm.

Ama artık onu yanıltmak mümkün değildi, sevgi dolu gülümsemesini, kendinden emin ve sonsuz derecede rahatlatıcı bakışını, ışıltılı mavi gözlerini yanılgıya düşürmek mümkün değildi.

Oydu.

Bir an dünyalar buluştu. Bir doktor, bir baba ve bir koca olduğum dünyadaki dünyam. Ve dışarıdaki dünya; o kadar geniş bir dünya ki, içinde yolculuk ettikçe dünyevi benliğinize dair duygunuzu kaybedebilir ve kozmosun saf bir parçası, Tanrı ile ıslanmış ve sevgi dolu karanlığın bir parçası haline gelebilirsiniz.

Yağmurlu bir Salı sabahı, evimizin yatak odasında, o bir anda, üst ve alt dünyalar buluştu. Bu fotoğrafı görmek beni biraz da peri masalındaki, diğer dünyaya seyahat eden ve sonra geri dönen, ancak her şeyin bir rüya olduğunu anlayan çocuk gibi hissettirdi; ta ki cebine bakıp bir avuç dolusu büyülü toprak bulana kadar. ötesindeki alemler.

Her ne kadar inkar etmeye çalışsam da haftalardır içimde bir kavga sürüyordu. Zihnimin bedenimin ötesinde olan kısmı ile kendini bilime adayan şifacı doktor arasındaki kavga. Kız kardeşimin, meleğimin yüzüne baktım ve son birkaç aydır geri döndüğümden beri birlikte olduğum iki kişinin aslında bir olduğunu biliyordum - tamamen biliyordum. Bir doktor, bir bilim adamı ve şifacı olarak ve pek beklenmedik, çok zor bir olayın öznesi olarak rolümü tamamen benimsemem gerekiyordu.

İlahi olanın kendisine gerçek, çok önemli bir yolculuk. Benim yüzümden değil, arkasındaki fevkalade, anlaşmayı bozacak derecede ikna edici ayrıntılar yüzünden önemliydi. ÖYD'm parçalanmış ruhumu iyileştirmişti. Bana her zaman sevildiğimi bildirmişti ve aynı zamanda evrendeki herkesin kesinlikle sevildiğini de göstermişti. Ve bunu, fiziksel bedenimi, tıp biliminin mevcut şartlarına göre, bu deneyimi yaşamamı imkansız kılacak bir duruma yerleştirirken yapmıştı.*herhangi bir şey*.

Deneyimlerimi bir şekilde geçersiz kılmaya çalışacak insanlar olacağını ve yaşadıklarımın muhtemelen "bilimsel" olabileceğine - muhtemelen çılgınca bir şeyden daha fazlası olabileceğine inanmayı reddettiğim için bunu mahkeme dışında göz ardı edecek insanlar olacağını biliyorum. , ateşli rüya.

Ama ben daha iyisini biliyorum. Ve hem dünyadakiler hem de bu alemin ötesinde tanıştığım kişiler adına, hem bir bilim adamı hem de gerçeğin peşinde koşan biri olarak ve kendini insanlara yardım etmeye adamış bir doktor olarak bunu herkese duyurmayı görevim olarak görüyorum. Elimden geldiğince çok insan, yaşadıklarımın doğru, gerçek ve şaşırtıcı derecede önemli olduğunu söylüyor. Sadece bana değil hepimize.

Yolculuğum sadece aşkla ilgili değildi, aynı zamanda kim olduğumuzla ve hepimizin ne kadar bağlı olduğumuzla, tüm varoluşun anlamıyla da ilgiliydi. Yukarıda kim olduğumu öğrendim ve geri döndüğümde, aşağıda kim olduğumun son kırık tellerinin de dikildiğini fark ettim.

*Seviliyorsun.*Bu sözler bir yetim olarak, başkasına verilmiş bir çocuk olarak duymaya ihtiyacım vardı. Ama aynı zamanda bu materyalist çağda her birimizin de duyması gereken şey bu, çünkü gerçekte kim olduğumuz, gerçekte nereden geldiğimiz ve gerçekte nereye gittiğimiz açısından hepimiz (yanlış bir şekilde) yetim gibi hissediyoruz. Daha büyük olan bağlılığımızın ve Yaratıcımızın koşulsuz sevgisinin hatırasını geri kazanmazsak, burada, dünyada her zaman kaybolmuş hissedeceğiz.

İşte buradayım. Hala bir bilim insanıyım, hala bir doktorum ve bu nedenle iki temel görevim var: gerçeği onurlandırmak ve iyileşmeye yardımcı olmak. Bu hikayemi anlatmak anlamına geliyor. Zaman geçtikçe bir nedenden dolayı gerçekleştiğinden emin olduğum bir hikaye. Özel biri olduğum için değil. Sadece benimle birlikte, iki olay birlikte ve eşzamanlı olarak meydana geldi ve bunlar birlikte indirgemeci bilimin dünyaya var olan tek şeyin maddi alem olduğunu ve bilincin veya ruhun - sizin ve benimki olduğunu - anlatmaya yönelik son çabalarının belini kırdılar. - evrenin büyük ve merkezi gizemi değil.

Ben yaşayan bir kanıtım.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Eternea

Ölüme yakın deneyimim, dünyayı herkes için daha iyi bir yer haline getirmeye yardımcı olma konusunda bana ilham verdi ve Eternea bu temel değişimi mümkün kılacak araç. Eternea, arkadaşım ve meslektaşım John R. Audette ile birlikte kurduğum, kar amacı gütmeyen, kamu tarafından desteklenen bir hayır kurumudur. Eternea, dünya ve onun sakinleri için mümkün olan en iyi geleceğin yaratılmasına yardımcı olarak daha büyük iyiliğe hizmet etme yönündeki tutkulu bir çabayı temsil ediyor.

Eternea'nın misyonu, ruhsal açıdan dönüştürücü deneyimlerin yanı sıra bilinç fiziği ve bilinç ile fiziksel gerçeklik (örneğin madde ve enerji) arasındaki etkileşimli ilişkiye ilişkin araştırma, eğitim ve uygulamalı programları geliştirmektir. Yalnızca ölüme yakın deneyimlerden elde edilen içgörüleri pratik yollarla uygulamak için değil, aynı zamanda ruhsal açıdan dönüştürücü her türlü deneyim için bir depo görevi görmek için organize edilmiş bir çabadır.

Lütfen ziyaret edinwww.Eternea.org Kendi ruhsal uyanışınızı ilerletmek veya yaşamış olabileceğiniz ruhsal açıdan dönüştürücü bir deneyim hakkında kendi kişisel hikayenizi paylaşmak (ya da sevdiğiniz birinin kaybının acısını çekiyorsanız ya da ölümcül bir hastalıkla karşı karşıyaysanız ya da sevdiğiniz biri bu durumdaysa) . Eternea aynı zamanda bu çalışma alanına ilgi duyan bilim insanları, akademisyenler, araştırmacılar, ilahiyatçılar ve din adamları için de değerli bir kaynak sağlayacak.

Eben Alexander, MD
Lynchburg, Virginia
10 Temmuz 2012

Teşekkür

Ben komadayken bu deneyimin en zor kısmını yaşayan sevgili aileme özellikle teşekkür etmek isterim. Beni geri getirmede ve deneyimlerimi anlamama yardımcı olan otuz bir yıllık eşim Holley'e ve harika oğullarımız Eben IV ve Bond'a. Teşekkür etmem gereken diğer sevgili ailem ve dostlarım arasında, elimi tutmak için (Holley, Bond ve Eben IV ile) bir anlaşmaya katılan sevgili ebeveynlerim Betty ve Eben Alexander, Jr. ve kız kardeşlerim Jean, Betsy ve Phyllis yer alıyor. /7 komadayken, onların sevgisinin dokunuşunu her zaman hissettiğimi temin ederim. Betsy ve Phyllis, yoğun bakımdaki psikozum sırasında (ben hiç uyuyamadığım zaman) geceleri benimle geçirerek adam gibi çalıştılar. *durmadan*) ve Nörobilim Aşamalı Birime gittikten sonraki ilk çok zayıf gün ve gecelerde. Peggy Daly (Holley'nin kız kardeşi) ve Sylvia White (Holley'nin otuz yıllık arkadaşı) da yoğun bakımdaki odamdaki sürekli nöbetin bir parçasıydı. Beni bu dünyaya geri getirmek için onların bireysel sevgi dolu çabaları olmasaydı asla geri dönemezdim. Anneleri Phyllis benimleyken yalnız yaşayan Dayton ve Jack Slye'ye. Holley, Eben IV, Mom ve Phyllis de hikayemin düzenlenmesinde ve eleştirisinde yardımcı oldular.

Cennetin gönderdiği öz ailem ve özellikle de bu dünyada hiç tanışmadığım, adı Betsy olan vefat eden kız kardeşim.

Lynchburg Genel Hastanesi'ndeki (LGH) mübarek ve yetenekli doktorlarım, özellikle Dr. Scott Wade, Robert Brennan, Laura Potter, Michael Milam, Charlie Joseph, Sarah ve Tim Hellewell ve çok daha fazlası.

LGH'deki olağanüstü hemşireler ve personel: Rhae Newbill, Lisa Flowers, Dana Andrews, Martha Vesterlund, Deanna Tomlin, Valerie Walters, Janice Sonowski, Molly Mannis, Diane Newman, Joanne Robinson, Janet Phillips, Christina Costello, Larry Bowen, Robin Price, Amanda Decoursey, Brooke Reynolds ve Erica Stalkner. Komadaydım ve ailemden isim almak zorunda kaldım, o yüzden oradaysanız ve adınızı atlamışsam beni affedin.

Geri dönmemde kritik öneme sahip olanlar Michael Sullivan ve Susan

Reintjes'ti. John Audette, Raymond Moody, Bill Guggenheim ve Ken Ring, ölüme yakın topluluğun öncüleri ve üzerimdeki etkileri ölçülemez nitelikte (Bill'in mükemmel editoryal yardımından bahsetmiyorum bile).

“Virginia Bilinci” hareketinin diğer düşünce liderleri arasında Dr. Bruce Greyson, Ed Kelly, Emily Williams Kelly, Jim Tucker, Ross Dunseath ve Bob Van de Castle.

Tanrının gönderdiği edebiyat temsilcim Gail Ross ve onun harika ortakları Howard Yoon ve Ross Yoon Ajansı'ndaki diğerleri.

Ptolemy Tompkins'e, ölümden sonraki yaşamla ilgili birkaç bin yıllık literatüre benzersiz bir bakış açısıyla yaptığı akademik katkılardan ve muhteşem editörlük ve yazma becerilerinden dolayı, deneyimlerimi bu kitaba aktardı ve kitabı gerçekten hak ettiği şekilde yerine getirdi.

Simon & Schuster'ın başkan yardımcısı ve genel yayın yönetmeni Priscilla Painton'a ve başkan yardımcısı ve yayıncı Jonathan Karp'a, bu dünyayı çok daha iyi bir yer haline getirme yönündeki olağanüstü vizyonları ve tutkuları için teşekkür ederiz.

Marvin ve Terre Hamlisch, heyecanları ve tutkulu ilgileri beni kritik bir dönemde ayakta tutan harika arkadaşlar.

Terri Beavers ve Margaretta McIlvaine'e şifa ve maneviyat arasında mükemmel köprü kurmalarından dolayı teşekkür ederiz.

Karen Newell'e, derin bilinç durumlarına ilişkin keşiflerini paylaştığı ve "Olduğun gibi sevgi ol"u nasıl öğreteceğini öğrettiği için ve Faber, Virginia'daki Monroe Enstitüsü'ndeki diğer mucize çalışanlara, özellikle de Robert Monroe'ya,*dır-dir*ve sadece ne değil*olmalı;*beni arayan Carol Sabick de la Herran ve Karen Malik; ve beni Virginia'nın merkezindeki ruhani yüksek dağ çayırlarındaki o sevgi dolu topluluğa davet eden Paul Rademacher ve Skip Atwater. Ayrıca Kevin Kossi, Patty Avalon, Penny Holmes, Joe ve Nancy “Scooter” McMoneagle, Scott Taylor, Cindy Johnston, Amy Hardie, Loris Adams ve Şubat 2011'de Monroe Enstitüsü'ndeki tüm Gateway Voyager arkadaşlarıma, kolaylaştırıcılarım (Charleene Nicely, Rob Sandstrom ve Andrea Berger) ve Lifeline katılımcı arkadaşları (ve kolaylaştırıcılar Franceen King ve Joe Gallenberger) Temmuz 2011'de.

Bu taslağın ilk versiyonlarını okuyan ve ruhsal deneyimimi sinirbilimle sentezleme konusundaki hayal kırıklığımı hisseden yakın arkadaşlarım ve eleştirmenlerim Jay Gainsboro, Judson Newbern, Dr. Allan Hamilton ve Kitch Carter. Judson ve Allan, bilim adamının/şüphecinin bakış açısından deneyimimin gerçek gücünü takdir etmeme yardımcı olma konusunda eleştirel davrandılar ve Jay de bilim adamı/mistik bakış açısından aynısını yaptı.

Elke Siller Macartney ve Jim Macartney dahil olmak üzere derin bilinç ve Birliğin diğer kaşifleri.

Ölüme yakın deneyimi yaşayan arkadaşlarım Andrea Curewitz'e mükemmel editoryal tavsiyeleri için ve Carolyn Tyler'a anlayışıma dair duygusal rehberliği için teşekkür ederim.

Blitz ve Heidi James, Susan Carrington, Mary Horner, Mimi Sykes ve Nancy Clark; akıl almaz kayıplar karşısında cesaretleri ve inançları, hediyemi takdir etmeme yardımcı oldu.

İlk kez 11/11/11 tarihinde tanıştığım yol arkadaşlarım Janet Sussman, Martha Harbison, Shobhan (Rick) ve Danna Faulds, Sandra Glickman ve Sharif Abdullah, hepimiz için parlak ve bilinçli bir geleceğe dair yedi iyimser vizyonumuzu paylaşmak üzere bir araya geldiler. insanlık.

Teşekkür edilecek çok sayıda ek kişi arasında, bu en zor dönemdeki davranışları, düşünceli yorumları ve gözlemleri aileme yardımcı olan ve hikayemin anlatımına rehberlik eden birçok arkadaşım yer alıyor: Judy ve Dickie Stowers, Susan Carrington, Jackie ve Dr. Ron Hill. Dr. Mac McCrary ve George Hurt, Joanna ve Dr. Walter Beverly, Catherine ve Wesley Robinson, Bill ve Patty Wilson, DeWitt ve Jeff Kierstead, Toby Beavers, Mike ve Linda Milam, Heidi Baldwin, Mary Brockman, Karen ve George Lupton, Norm ve Paige Darden, Geisel ve Kevin Nye, Joe ve Betty Mullen, Buster ve Lynn Walker, Susan Whitehead, Jeff Horsley, Clara Bell, Courtney ve Johnny Alford, Gilson ve Dodge Lincoln, Liz Smith, Sophia Cody, Lone Jensen, Suzanne ve Steve Johnson, Copey Hanes, Bob ve Stephanie Sullivan, Diane ve Todd Vie, Colby Proffitt, Taylor, Reams, Tatom, Heppner, Sullivan ve Moore aileleri ve çok daha fazlası.

Minnettarlığım, özellikle de Tanrı'ya, sınırsızdır.

Son not

1 Yüzde yetmişi, 1990'ların ortasında gökbilimciler tarafından Tip Ia süpernovalara dayanarak evrenin son beş milyar yıldır düştüğüne dair tartışılmaz kanıtlar bulduklarında keşfedilen en gizemli güç olan "karanlık enerji"dir.*yukarı*—tüm uzayın genişlemesi*hızlanıyor*. Diğer yüzde 26'lık kısım ise son birkaç on yılda galaksilerin ve galaktik kümelerin dönüşünde ortaya çıkan anormal "fazla" yerçekimi olan "karanlık madde"dir. Açıklamalar yapılacak ama ötesindeki gizemler hiçbir zaman bitmeyecek.

AEKA

Doktor Scott Wade'in açıklaması

Bir enfeksiyon hastalıkları uzmanı olarak Dr. Eben Alexander'ın 10 Kasım 2008'de hastaneye başvurduğunda bakteriyel menenjit hastası olduğu öğrenildiğinde benden görüşmem istendi. Dr. Alexander gribe benzer semptomlar, sırt ağrısı ve baş ağrısı nedeniyle kısa sürede hastalanmıştı. Derhal Acil Servise nakledildi, burada başının CT taraması yapıldı ve ardından gram negatif menenjiti düşündüren omurilik sıvısıyla lomber ponksiyon yapıldı. Durumunun kritik olması ve komada olması nedeniyle hemen bunu hedef alan intravenöz antibiyotik tedavisine başlandı ve solunum cihazına bağlandı. Yirmi dört saat içinde omurilik sıvısındaki gram-negatif bakterilerin varlığı doğrulandı.*E.coli*. Bebeklerde daha sık görülen bir enfeksiyon,*E. coli* menenjit yetişkinlerde çok nadir görülür (Amerika Birleşik Devletleri'nde yıllık insidans 10 milyonda birden az), özellikle de herhangi bir kafa travması, beyin cerrahisi veya diyabet gibi diğer tıbbi durumların olmadığı durumlarda. Dr. Alexander, teşhis konulduğu sırada oldukça sağlıklıydı ve menenjitin altında yatan hiçbir neden tespit edilememişti.

Çocuklarda ve yetişkinlerde gram negatif menenjitin ölüm oranı yüzde 40 ila 80 arasında değişmektedir. Dr. Alexander hastaneye nöbetler ve belirgin zihinsel durum değişiklikleriyle başvurdu; bunların her ikisi de nörolojik komplikasyonlar veya ölüm (ölüm oranı yüzde 90'ın üzerinde) açısından risk faktörleridir. Hızlı ve agresif antibiyotik tedavisine rağmen *E.coli*menenjit nedeniyle yoğun bakım ünitesinde bakımının devam etmesi nedeniyle altı gün komada kaldı ve hızlı iyileşme umudu söndü (ölüm oranı yüzde 97'nin üzerinde). Sonra yedinci günde mucize gerçekleşti; gözlerini açtı, kendine geldi ve hızla solunum cihazından ayrıldı. Yaklaşık bir hafta komada kaldıktan sonra bu hastalıktan tamamen kurtulması gerçekten dikkate değer.

— Scott Wade, MD

AEKB

Deneyimlerimi Açıklamayı Düşündüğüm Nörobilimsel Hipotezler

Diğer bazı beyin cerrahları ve bilim adamlarıyla anılarımı gözden geçirirken, anılarımı açıklayabilecek çeşitli hipotezler üzerinde durdum. Hemen konuya girerek, hepsi Geçit ve Çekirdek deneyimlerinin ("ultra gerçeklik") zengin, sağlam, karmaşık etkileşimini açıklamayı başaramadılar. Bunlar dahil:

1. Ölümcül acı ve ıstırabı hafifletmeye yönelik ilkel bir beyin sapı programı (“evrimsel argüman” – muhtemelen alt memelilerden gelen “sahte ölüm” stratejilerinin bir kalıntısı olarak mı?). Bu, anıların güçlü, zengin etkileşimli doğasını açıklamıyordu.

2. Limbik sistemin daha derin kısımlarından (örneğin, lateral amigdala) gelen ve esas olarak beynin yüzeyinde meydana gelen menenjit iltihabından nispeten korunmak için beyni yeterince kaplayan anıların çarpık hatırlanması. Bu, anıların güçlü, zengin etkileşimli doğasını açıklamıyordu.

3. Halüsinasyonlu anestezik ketamin'i taklit eden eksitotoksisiteli endojen glutamat blokajı (bazen genel olarak ÖYD'leri açıklamak için kullanılır). Harvard Tıp Fakültesi'ndeki beyin cerrahisi kariyerimin ilk dönemlerinde ara sıra anestezik olarak kullanılan ketaminin etkilerini gördüm. Bunun neden olduğu halüsinasyon durumu son derece kaotik ve nahoştu ve komadaki deneyimime hiçbir şekilde benzemiyordu.

4. N,N-dimetiltriptamin (DMT) “dökümü” (epifizden veya beynin başka bir yerinden). Doğal olarak oluşan bir serotonin agonisti olan DMT (özellikle 5-HT1A, 5-HT2A ve 5-HT2C reseptörlerinde), canlı halüsinasyonlara ve rüya gibi bir duruma neden olur. Serotonin agonisti/antagonistleri (yani LSD, meskalin) ile ilgili uyuşturucu deneyimlerine kişisel olarak 1970'lerin başındaki ergenlik yıllarımdan beri aşinayım. DMT ile hiçbir kişisel deneyimim olmadı ancak onun etkisi altındaki hastaları gördüm. Zengin ultra gerçeklik için hala oldukça sağlam bir

komadayken yaşadığım gibi zengin bir görsel-işitsel deneyim yaratabileceğim hedef bölgeler olarak işitsel ve görsel neokorteks. Bakteriyel menenjite bağlı uzun süreli koma, beyin sapındaki raphe çekirdeklerinden (veya bir serotonin agonisti olan DMT) gelen tüm serotoninin görsel/işitsel deneyim üzerinde etki yarattığı neokorteksime ciddi şekilde zarar vermişti. Ama korteksim kapalıydı ve DMT'nin beyinde hareket edecek yeri yoktu. DMT hipotezi, görsel-işitsel deneyimin aşırı gerçekliği ve üzerinde hareket edilecek korteksin eksikliği nedeniyle başarısız oldu.

5. Kortikal bölgelerin izole edilmiş şekilde korunması deneyimlerimin bir kısmını açıklayabilirdi, ancak menenjitimin ciddiyeti ve bir haftalık tedaviye dirençliliği göz önüne alındığında bu pek olası değildi: periferik beyaz kan hücresi (WBC) sayısı mm başına 27.000'in üzerinde^3, yüzde 31 bant toksik granülasyonlarla, BOS WBC sayısı mm başına 4.300'ün üzerinde^3, BOS glikozu 1.0 mg/dl'ye düştü, BOS proteini 1.340 mg/dl, gelişmiş BT taramamda ortaya çıkan ilişkili beyin anormallikleri ile birlikte yaygın meningeal tutulum ve beyin sapı hasarının göstergesi olan kortikal fonksiyonda ciddi değişiklikler ve ekstraoküler motilite fonksiyon bozukluğu gösteren nörolojik muayeneler .

6. Deneyimin "ultra gerçekliğini" açıklamak amacıyla şu hipotezi inceledim: Uyarıcı nöron ağları arasında alışılmadık derecede yüksek düzeyde aktivitenin oluşmasına izin vererek, engelleyici nöron ağlarının ağırlıklı olarak etkilenmiş olması mümkün müydü? deneyimimin görünen "aşırı gerçekliği" mi? Menenjitin tercihen yüzeysel korteksi rahatsız etmesi, muhtemelen daha derin katmanları kısmen işlevsel bırakması beklenebilir. Neokorteksin hesaplama birimi, her birinin yan çapı 0,2-0,3 mm olan altı katmanlı "işlevsel sütun"dur. Büyük ölçüde subkortikal bölgelerden (talamus, bazal gangliyonlar ve beyin sapı) kaynaklanan modülatör kontrol sinyallerine yanıt olarak hemen bitişik sütunlara yanal olarak önemli bir iç içe geçme vardır. Her işlevsel sütunun yüzeyinde bir bileşen bulunur (1-3. katmanlar), böylece menenjit, yalnızca korteksin yüzey katmanlarına zarar vererek her sütunun işlevini etkili bir şekilde bozar. Oldukça dengeli bir yapıya sahip olan inhibitör ve uyarıcı hücrelerin anatomik dağılımı

Altı katmandaki dağılım bu hipotezi desteklemiyor. Beyin yüzeyindeki yaygın menenjit, bu sütunlu mimari nedeniyle neokorteksin tamamını etkili bir şekilde devre dışı bırakır. Tam işlevsellik kesintisi için tam kalınlıkta yıkıma gerek yoktur. Zayıf nörolojik fonksiyonumun uzun süren seyri (yedi gün) ve enfeksiyonumun ciddiyeti göz önüne alındığında, korteksin daha derin katmanlarının bile hala çalışıyor olması pek olası değil.

7. Talamus, bazal ganglionlar ve beyin sapı, bazı meslektaşlarının bu tür hipergerçek deneyimlerin işlenmesine katkıda bulunmuş olabileceğini öne sürdüğü daha derin beyin yapılarıdır (“kortikal altı bölgeler”). Aslında neokorteksin en azından bazı bölgeleri hâlâ sağlam olmasaydı, bu yapıların hiçbiri böyle bir rol oynayamazdı. Sonunda hepsi, bu tür subkortikal yapıların, böylesine zengin etkileşimli bir deneyimsel doku için gereken yoğun sinirsel hesaplamaları tek başına karşılayamayacağı konusunda hemfikirdi.

8. Bir "yeniden başlatma fenomeni"—yaygın menenjitimde olduğu gibi, sistem çapında uzun süreli bir başarısızlıktan sonra korteksin bilince yeniden başlatılması sırasında meydana gelebilecek, hasarlı neokorteksteki eski anılardan kaynaklanan tuhaf, ayrık anıların rastgele bir şekilde dökülmesi. Özellikle ayrıntılı anılarımın karmaşıklığı göz önüne alındığında, bu pek olası görünmüyor.

9. Orta beyindeki arkaik bir görsel yol aracılığıyla olağandışı hafıza üretimi; özellikle kuşlarda kullanılan, ancak insanlarda yalnızca nadiren tanımlanabilen bir yöntem. Hasarlı oksipital korteks nedeniyle kortikal olarak kör olan insanlarda gösterilebilir. Tanık olduğum ultra gerçekliğe dair hiçbir ipucu sağlamadı ve işitsel-görsel serpiştirmeyi açıklayamadı.

EBENALEXANDER, MD, 15 yılı Brigham & Kadın ve Çocuk Hastaneleri ile Boston'daki Harvard Tıp Okulu'nda olmak üzere son 25 yıldır akademik beyin cerrahı olarak çalışmaktadır.

Onu ziyaret etwww.lifebeyonddeath.net .

YAZARLARLA TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA FAZLASINI

SimonandSchuster.com

CHRISTOPHER LIN'DEN CEKET TASARIMI
AMA TERFLY FOTOĞRAF OLIVER BURSTON/IKON IMAGES/GETTY IMAGES'A AİTTİR
YAZARIN FOTOĞRAFI DEBORAH FEINGOLD'A AİTTİR
TELİF HAKKI © 2012 SIMON & SCHUSTER

Okuma listesi

Atwater, F. Holmes.*Gemimin Kaptanı, Ruhumun Efendisi.* Charlottesville, VA: Hampton Roads, 2001.

Atwater, PMH*Ölüme Yakın Deneyimler: Hikayenin Geri Kalanı.* Charlottesville, Virginia: Hampton Roads, 2011.

Bache, Christopher.*Karanlık Gece, Erken Şafak: Daha Derin Bir Ekolojiye Doğru Adımlar Akıl*. Albany, NY: New York Eyalet Üniversitesi Yayınları, 2000. Buhlman, William.*Ruhun Sırrı: Beden Dışı Deneyimleri Kullanmak Gerçek Doğamızı Anlamak.*New York: HarperCollins, 2001. Callanan, Maggie ve Patricia Kelley.*Son Hediyeler: Anlamak Ölen Kişinin Özel Farkındalığı, İhtiyaçları ve İletişimi.*New York: Poseidon Press, 1992.

Carhart-Harris, RL,*ve diğerleri*, "Psikedelik durumun sinirsel bağıntıları psilosibin ile yapılan fMRI çalışmaları ile belirlendi"*Proc. Nat. Acad. Bilimlerin* 109, hayır. 6 (Şubat 2012): 2138–2143.

Carter, Chris.*Bilim ve Ölüme Yakın Deneyim: Bilinç Nasıl Ölümden Kurtulur.*Rochester, VT: İç Gelenekler, 2010.

Chalmers, David J.*Bilinçli Zihin: Temel Bir Şeyin Arayışında Teori.*Oxford: Oxford University Press, 1996.

Churchland, Paul M.*Aklın Motoru, Ruhun Koltuğu.* Cambridge, MA: MIT Press, 1995.

Collins, Francis S.*Tanrı'nın Dili: Bir Bilim Adamı Kanıt Sunuyor İnanç.*New York: Simon ve Schuster, 2006.

Conway, John ve Simon Kochen. "Özgür irade teoremi."*Temelleri Fizik*(Springer Hollanda) 36, no. 10 (2006): 1441–73.

— — — . "Güçlü özgür irade teoremi."*AMS bildirimleri*56, hayır. 2 (2009): 226–32.

Dalai Lama (Kutsal Dalai Lama).*Tek Atomdaki Evren: Bilim ve Maneviyatın Yakınsaması.*New York: Broadway Kitapları, 2005.

Davies, Paul.*Tanrının Aklı: Rasyonel Bir Dünyanın Bilimsel Temeli.* New York: Simon ve Schuster, 1992.

D'Souza, Dinesh.*Ölümden Sonra Yaşam: Kanıt.*Washington DC: Regnery, Inc., 2009.

Dupré, Louis ve James A. Wiseman.*Işıktan Gelen Işık: Bir Antoloji Hıristiyan Mistisizmi.*Mahwah, NJ: Paulist Press, 2001.
Eadie, Betty J.*Işık tarafından kucaklandık.*Placerville, CA: Altın Yaprak Pres, 1992.
Edelman, Gerald M. ve Giulio Tononi.*Bir Bilinç Evreni.*Yeni York: Temel Kitaplar, 2000.
Fox, Matthew ve Rupert Sheldrake.*Meleklerin Fiziği: Keşfetmek Bilim ve Ruhun Buluştuğu Diyar.*New York: HarperCollins, 1996.
Fredrickson, Barbara.*Pozitiflik.*New York: Crown, 2009. Guggenheim, Bill ve Judy Guggenheim.*Cennetten merhaba!*New York, NY: Bantam Kitapları, 1995.
Hagerty, Barbara Bradley.*Tanrı'nın parmak izleri.*New York: Nehirbaşı Ciltli, 2009.
Haggard, P ve M Eimer. "Beyin potansiyelleri ile beyin potansiyelleri arasındaki ilişki üzerine bilinçli farkındalık."*Deneysel Beyin Araştırması*126 (1999): 128–33.
Hamilton, Alan J.*Neşter ve Ruh.*New York: Penguen Grubu, 2008.
Hofstadter, Douglas R.*Gödel, Escher, Bach: Ebedi Altın Örgü.* New York: Temel Kitaplar, 1979.
Holden, Janice Miner, Bruce Greyson ve Debbie James., eds.*The Ölüme Yakın Deneyimler El Kitabı: Otuz Yıllık Araştırma.* Santa Barbara, Kaliforniya: Praeger, 2009.
Houshmand, Zara, Robert B. Livingston ve B. Alan Wallace., eds. *Yol Ayrımında Bilinç: Dalai Lama ile Beyin Bilimi ve Budizm Üzerine Konuşmalar.*Ithaca, NY: Kar Aslanı, 1999.
Jahn, Robert G. ve Brenda J. Dunne.*Gerçekliğin Kenarları: Rolü Fiziksel Dünyada Bilinç.*New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1987.

Jampolsky, Gerald G.*Aşk Korkuyu Bırakmaktır.*Berkeley, CA: Göksel Sanat, 2004.
Jensen, Lone.*Lütuf Hediyeleri: Kişisel Karşılaşmaların Bir Buluşması Meryemana.*New York: HarperCollins, 1995.
Johnson, Timothy.*Sorularda Tanrıyı Bulmak: Kişisel Bir Yolculuk.* Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2004.
Kauffman, Stuart A.*Evrendeki Evde: Yasaların Arayışı Kendi Kendine Organizasyon ve Karmaşıklık.*New York: Oxford University Press, 1995.

Kelly, Edward F., Emily Williams Kelly, Adam Crabtree, Alan Gauld, Michael Grosso ve Bruce Greyson.*İndirgenemez Zihin: 21. Yüzyıl Psikolojisine Doğru.*Lanham, MD: Rowman ve Littlefield, 2007.

Koch, C. ve K. Hepp. "Kuantum mekaniği ve yüksek beyin fonksiyonları: Kuantum hesaplama ve nörobiyolojiden dersler."*Doğa*440 (2006): 611–12.

Kübler-Ross, Elisabeth.*Ölümden Sonra Hayat Üzerine.*Berkeley, CA: On Hız Basın, 1991.

LaBerge, Stephen ve Howard Rheingold.*Lucid Dünyasını Keşfetmek Rüya görmek.*New York: Ballantine Kitapları, 1990.

Lau, HC, RD Rogers, P. Haggard ve RE Passingham. "Dikkat niyet."*Bilim*303 (2004): 1208–10.

Laureys, S. "Farkındalık/farkında olmamanın sinirsel karşılığı: Derslerden alınan dersler bitkisel hayat." "Bilişsel Bilimlerdeki Eğilimler"*Bilişsel bilim*9 (2005): 556–59.

Libet, B, CA Gleason, EW Wright ve DK Pearl. "Bilinçli olma zamanı Serebral aktivitenin başlangıcıyla ilişkili olarak hareket etme niyeti (hazır olma potansiyeli): Özgürce gönüllü bir eylemin bilinçsiz olarak başlatılması.*Beyin* 106 (1983): 623–42.

Libet, Benjamin.*Zihin Zamanı: Bilinçteki Zamansal Faktör.* Cambridge, MA: Harvard University Press, 2004.

Llinás, Rodolfo R.*Vorteksin I'i: Nöronlardan Benliğe.*Cambridge, MA: MIT Press, 2001.

Lockwood, Michael.*Zihin, Beyin ve Kuantum: Bileşik 'Ben'.* Oxford: Basil Blackwell, 1989.

Long, Jeffrey ve Paul Perry.*Ahiretin Delilleri: Ahiret İlmi Ölüme Yakın Deneyimler.*New York: HarperCollins, 2010. McMoneagle, Joseph.*Mind Trek: Bilinci, Zamanı ve Zamanı Keşfetmek Uzaktan Görüntüleme Yoluyla Uzay.*Charlottesville, VA: Hampton Roads, 1993.

— — — . *Uzaktan Görüntüleme Sırları: Bir El Kitabı.*Charlottesville, VA: Hampton Yolları, 2000.

Mendoza, Marilyn A.*Yalnız Ölmüyoruz: "İsa Beni Almaya Geliyor Beyaz bir Kamyonet."*Duluth, GA: YAPABİLİRİM, 2008. Monroe, Robert A.*Uzak Yolculuklar.*New York: Double Day, 1985.

— — — . *Bedenin Dışına Yolculuklar.*New York: Double Day, 1971.

— — — . *Nihai Yolculuk.*New York: Doubleday, 1994.
Moody, Raymond A., Jr.*Yaşamdan Sonra Yaşam: Bir Olgunun İncelenmesi — Bedensel Ölümün Hayatta Kalması.*New York: HarperCollins, 2001.
Moody, Raymond, Jr. ve Paul Perry.*Sonsuzluğa Bakışlar: Bir Paylaşım Sevilen Kişinin Bu Hayattan Sonrakine Geçişi.*New York: Kılavuz Direkleri, 2010.
Moorjani, Anita.*Ben Olmak İçin Ölmek: Kanserden Yakın Ölüme Yolculuğum, Gerçek Şifaya*. Carlsbad, CA: Hay House, Inc., 2012.
Morinis, E. Alan.*Gündelik Kutsallık: Mussar'ın Yahudi Ruhani Yolu.* Boston: Shambhala, 2007.
Mountcastle, Vernon. "Beyin Fonksiyonlarını Düzenleyen Bir Prensip: Beyin Birim Modeli ve Dağıtılmış Sistem. İçinde*Farkında Olan Beyin*, Gerald M. Edelman ve Vernon Mountcastle tarafından düzenlenmiştir, s. 7–50. Cambridge, MA: MIT Press, 1978.
Murphy, Nancey, Robert J. Russell ve William R. Stoeger., eds.*Fizik ve Kozmoloji - Doğal Kötülük Sorununa İlişkin Bilimsel Perspektifler.* Notre Dame, IN: Vatikan Gözlemevi ve İlahiyat ve Doğa Bilimleri Merkezi, 2007.
Neihardt, John G.*Kara Elk Konuşuyor: Kutsal Bir Adamın Hayat Hikayesi Olmak Oglala Siyular.*Albany: New York Eyalet Üniversitesi Yayınları, 2008.
Nelson, Kevin.*Beyindeki Manevi Kapı: Bir Nöroloğun Arayışı Tanrı Deneyimi için.*New York: Penguen, 2011.
Kuzey, Warren A.*İyilik ve Kötülük Üzerine On Deneme.*Chapel Hill: Üniversitesi Beşeri Bilimler ve İnsani Değerler Kuzey Carolina Programı, 2010.
Pagels, Elaine.*Gnostik İnciller.*New York: Vintage Kitaplar, 1979. Peake, Anthony.*Beden Dışı Deneyim: Tarih ve Bilim Astral Seyahat.*Londra: Watkins, 2011.
Penrose, Roger.*Zamanın Döngüleri: Evrene Olağanüstü Yeni Bir Bakış Evren.*New York: Alfred A. Knopf, 2010.
— — — . *İmparatorun Yeni Aklı.*Oxford: Oxford University Press, 1989.
— — — . *Gerçeğe Giden Yol: Evrenin Yasalarına İlişkin Tam Bir Kılavuz.* New York: Eski Kitaplar, 2007.
— — — . *Aklın Gölgeleri.*Oxford: Oxford University Press, 1994. Penrose, Roger, Malcolm Longair, Abner Shimony, Nancy Cartwright ve Stephen Hawking.*Büyük, Küçük ve İnsan Zihni.* Cambridge: Cambridge University Press, 1997.

Piper, Don ve Cecil Murphey.*Cennette 90 Dakika: Gerçek Bir Yaşam Hikayesi ve ölüm.*Grand Rapids, MI: Revell, 2004.
Reintjes, Susan.*Üçüncü Göz Açık - Gerçek Farkındalığınızın Maskesini Ortaya Çıkarın.* Carrboro, NC: Üçüncü Göz Basını, 2003.
Ring, Kenneth ve Sharon Cooper.*Mindsight: Ölüme Yakın ve Dışında Körlerde Beden Deneyimleri.*Palo Alto, CA: Transpersonal Psikoloji Enstitüsü William James Bilinç Çalışmaları Merkezi, 1999. Ring, Kenneth ve Evelyn Elsaesser Valarino.*Işıktan Dersler: Ölüme Yakın Deneyimden Neler Öğrenebiliriz?*New York: Insight Books, 1998.
Rosenblum, Bruce ve Fred Kuttner.*Kuantum Bilmecesi: Fizik Bilinçle Karşılaşır.*New York: Oxford University Press, 2006.
Schroeder, Gerald L.*Tanrı'nın Gizli Yüzü: Bilim Nasıl Ortaya Çıkarıyor? Kesin gerçek.*New York: Simon ve Schuster, 2001.
Schwartz, Robert.*Ruhunuzun Planı: Gerçek Anlamını Keşfetmek Doğmadan Önce Planladığınız Hayat.*Berkeley, CA: Kurbağa Kitapları, 2007.
Smolin, Lee.*Fiziğin Sorunu.*New York: Houghton Mifflin, 2006.
Stevenson, Ian.*Önceki Yaşamlarını Hatırlayan Çocuklar: Bir Sorun Reenkarnasyon.*Rev. ed. Jefferson, NC: McFarland, 2001.
Sussman, Janet Iris.*Zamanın Gerçekliği.*Fairfield, IA: Zaman Portalı, 2005.
— — — . *Timeshift: Boyutsal Değişim Deneyimi.*Fairfield, IA: Zaman Portalı, 1996.
Swanson, Claude.*Yaşam Gücü, Bilimsel Temeli: İkinci Cilt Senkronize Evren.*Tucson, AZ: Poseidia Press, 2010.
— — — . *Senkronize Evren: Paranormalin Yeni Bilimi.* Tucson, AZ: Poseidia Press, 2003.
Talbot, Michael.*Holografik Evren.*New York: HarperCollins, 1991.
Tart, Charles T.*Materyalizmin Sonu: Paranormalin Kanıtları Bilim ve Ruhu Bir Araya Getiriyor.*Oakland, CA: Yeni Harbinger, 2009.

Taylor, Jill Bolte.*İçgörü Felcim: Bir Beyin Bilimcisinin Kişisel Görüşü Seyahat.*New York: Penguen, 2006.
Tipler, Frank J.*Ölümsüzlük Fiziği.*New York: Doubleday, 1996.
Tompkins, Ptolemy.*Modern Ölüler Kitabı: Bir Devrimci Ölüme, Ruha ve Hayatta Gerçekte Olanlara Bakış Açısı*

*Gelmek.*New York: Atria Kitapları, 2012.
Tononi, G. "Bilincin bilgi entegrasyonu teorisi."*BMC Sinirbilim*5 (2004): 42–72.
Tucker, JB*Yaşamdan Önce Yaşam: Çocuk Sağlığı Üzerine Bilimsel Bir Araştırma Önceki Yaşamların Anıları.*New York: St. Martin's, 2005.
Tyrrell, GNM*Yaratıcı Adam: İnsanın Zihinsel Evrimi Üzerine Bir Araştırma*. Yeni York: Dutton, 1952.
Van Lommel, Pim.*Hayatın Ötesindeki Bilinç: Ölüme Yakınlık Bilimi Deneyim.*New York: HarperCollins, 2010.
Arabacı, Robert.*Lucid Dreaming: İç Benliğe Açılan Kapı.*Needham, MA: Moment Point Press, 2008.
Wegner, DM*Bilinçli İrade Yanılsaması.*Cambridge, MA: MIT Press, 2002.
Weiss, Brian L.*Birçok Hayat, Birçok Usta.*New York: Ocakbaşı, 1988.
Whiteman, JHM*Mistik Yaşam: Doğasının Ana Hatları ve Doğrudan Deneyim Kanıtlarından Öğretiler*. Londra: Faber ve Faber, 1961.
— — — . *Yaşamın Anlamına İlişkin Eski ve Yeni Kanıtlar: Mistik Dünya Görüşü ve İç Yarışma.*Cilt 1,*Bilimsel Mistisizme Giriş.* Buckinghamshire: Colin Smythe, 1986.
Wigner, Eugene. “Matematiğin Mantıksız Etkisi Doğa Bilimleri."*Temel ve Uygulamalı Matematikte İletişim*13, hayır. 1 (1960).
Wilber, Ken., ed.*Kuantum Soruları.*Boston: Shambhala, 1984. Williamson, Marianne.*Aşka Dönüş: Bir Yaşamın İlkeleri Üzerine Düşünceler Mucizeler Kursu.*New York: HarperCollins, 1992. Ziewe, Jurgen.*Çok Boyutlu Adam.*Kendi kendine yayınlandı, 2008.
Zukav, Gary.*Dans Eden Wu Li Ustaları: Yeniye Genel Bir Bakış Fizik.*New York: William Morrow, 1979.

Dizin

uyum yeteneği, insan,95
öbür dünya,152–53
uçaklar, yazarın aşkı,1–2 ,61 ,159
Alexander, Betsy (kız kardeş),100
ve yazarın öz ailesi,59
ve yazarın dönüşü,108 ,113 ,120–21
doğum,53
hastanede,42 ,89 ,91 ,94 ,97 ,120–21 ve
komanın başlangıcı,26
Alexander, Betty (anne),50 ,94 ,99 ,105 ,108 ,113
Alexander, Bond (oğul),34 ,105
doğum,12
*E. coli*çizim yaparak,75 ,98–99 ,115
ve babanın hastalığı,14–15 ,74 ,75 ,92 ,98–100
ve babanın dönüşü110 ,111–12 ,115
Alexander, Eben Jr. (baba),50–52 ,163 İskender,
Eben III:
benimsenmesi,52–58 ,64–65 ,163–64 ,170–71
ve alkol kullanımı,56–57
biyolojik ailesi,55–56 ,58 ,59–67 ,95 ,144 ,165 ,168–69 ;*ayrıca aşağıya bakın*Webster
doğum,62
komada,*Görmek*koma ve
depresyon,57–58
fanteziler ve sanrılar,115–19 ,185–86
canlı kanıt olarak135 ,171
tıp eğitimi,7–8 ,12 ,50 ,65 ,130 N/1
olarak (benzersiz durum),89–92 ve
paranoya,117–18 ,120 Iyileşme,120–
23 ,124 ve din,34 ,147–48

yeryüzüne dönmek,79 ,108–10 ,111–14 ,115–19 ,120–21
paraşütle atlama maceraları,2–6 ,61 ,85 ,116 ,118–19

hikâyesini anlatıyor,10 ,124–25 ,126–28 ,135 ,136 ,144 ,162 ,170–71 benzersiz ÖYD'si,9 ,77–79 ,89–92 ,135 ,149 ve Yıllardır Bilmemek,66 İskender, Eben IV (oğul),34

doğum,12
Ve*E. coli*çizim,75 ,115 aile mirası projesi,54 ve babanın hastalığı,27–28 ,33 ,75
ve babanın dönüşü111 ,112 ,120 ,124 ,126–27 ,136 ve fiziksel kondisyon,18 Alexander, Holley (karısı):
sanatçı ve öğretmen olarak 12 kilisede,147
ve aile,34 ,59
hastanede,18 ,26 ,42 ,88 ,90–94 ,97–101 ,105 ve kocanın dönüşü,108 ,111–12 ,117 ,118 ,122
Eben'in evliliği ve11–12 ,54 ve komanın başlangıcı,14–16
Alexander, Jean (kız kardeş),*Görmek*Sullivan, Jean Alexander
Alexander, Phyllis (kız kardeş):
ve yazarın öz ailesi,59
ve yazarın dönüşü,108 ,113–14 ,120–21 ,122
doğum,53
evde,99–100
hastanede,33–34 ,36–37 ,42 ,53 ,89 ,90–91 ,93 ,94 ,97 ,120–21 ve komanın başlangıcı,26 ,27 gökkuşağının görünüşü,105 ,113
Alexander-Heyward, Katharine Dayton (Kate),100 amnezi,78 ,86 melekler,84 ,104 ,169

tanıdık ÖYD vizyonu olarak,131
koruyucu melekler,95–96 ,102 ,131
*Ayrıca bakınız*Kelebek Kanadındaki Kız
APACHE II puanı,25 atomlar,150

farkındalık,130 ,158 ;*Ayrıca bakınız*bilinç

bakteriler:
*E. coli, bkz. E. coli*gram negatif tip bakteri,25 ,27 ,42 ,92 ,149 ,183 Gram'ın leke sınıflandırması,23 antibiyotiklere dirençli,43 bakteriyel saldırı,21–22 bakteriyel konjugasyon,20 Bazal ganglion,187 ,188 inanç, güç,155 Büyük patlama,157

binaural vuruşlar,159
Kara Ölüm,43 ,50
mutluluk,124
Bohr, Niels,154
beyin:
yokluğu,8 ,129–30 ,135
erişim,35
uyarlanabilirliği,95
saldırıyor,17–19 ,20–21 ,42 ,132–33 ,149
bariyer olarak,72 ,80 ve kalp durması,134
ve beyin omurilik sıvısı,19 ,20 içinde*koma nöbeti*durum,107 somutluğu,35

ve bilinç,8–9 ,34 ,80–81 ,130 ,140 ,149 ,152 CT taraması,23 ,183 ve fantezi,118 ,141 filtre olarak, 81

sınırlamalardan kurtulma,9 ,85 Ve *büyük mal*nöbet,16 ,183 ve yoğun bakım psikozu,118 ,120 ve hafıza, 115 ,117 ,141 ,185 ,188 MR'ı,36

ve ÖYD'lere ilişkin sinirbilimsel hipotezler,141–44 ,185–88
oksijenli kan,134 tarafından modellenen gerçeklik,80 ,138

ve fenomeni yeniden başlat,142–43 ,188

yeniden giriş,119
karmaşıklığı,138
subkortikal bölgeler,
188 süper güçlü,6
cerrahi onarımı,36 Beynin
dışında düşünmek,85 ve
doğru düşünce,84–85
beyin ölümü, revize edilmiş tanımlar,9 ,134
beyin sapı hasarı,187 ,188 beyin dalgaları,
158–59
Brennan, Robert,23 ,26 ,42–43 ,106

kalp durması,133–34
kardiyopulmoner bypass pompaları,
134 kardiyopulmoner resüsitasyon,134
beyin omurilik sıvısı (BOS),19 ,21–22
*E. coli*işgali,20 glikoz
seviyesi,25
ve lomber ponksiyon,21–22
Chalmers, David,*Bilinçli Zihin,*151–52 Kuzey Carolina
Çocuk Evi Derneği,53–54 ,59 ,63–64 seçim, bilinçli,84–85
Chuck (paraşütle atlama arkadaşı),3–6 ,85 Çiçero,165

basiret,153
koma:
ve hastaneye varış,17–19 ,183
yazar N/1 olarak,89–92 yazarın
APACHE II puanı,25
yazarın bilinci,29 ,30–31 ,76–78 ,95 ,155 ,160 ,162 yazarın
BOS glikoz seviyesi,25 yazarın Glasgow Koma Ölçeği,25 ve
güçsüzlük hissi,90 ve yoğun bakım psikozu,118 ,120

toplanan görüntüler,38–41 ,45–49 ,68–73 ,103 ,108–10 ,141 ,143 ,
147 ,154 ,159–61

etkileri,9
arada bir durum olarak,87 ,
106–7 dil atlandı,46 tıbbi
kayıtları,25 ,132 ,135 yazılacak
mesajlar,40–41
neokorteks kapandı,8 ,9 ,133 ,141–42 ,144 ,186 ,188
başlangıcı,13–16 ,24 ,149 ,183
ve hastanın ailesi,33–34 ,90 ,105–7
hastanın elleri ve ayakları içeride98
hastanın fiziksel görünümü,74–75
gerçekliği,9–10 ,39 ,78 ,129–30 ,185
kurtarma,98 ,144 ,184 ve ölme riski26
,106 ,183
yazarın duyduğu sesler,29 ,38–39 ,45 ,70 ,102 ,131 ,147
hastalarla telepatik iletişim,88 ve antibiyotiklerin
sonlandırılması,105–7 yeraltı dünyasındaki varoluş,29–32
ve bitkisel durum,26 ,105–6 *koma nöbeti*durum,107
merhamet,85

Bilinçli Zihin,(Chalmers),151–52 bilinç:

yazarın koma deneyiminde,29 ,30–31 ,76–78 ,95 ,155 ,160 ,162
tüm varoluşun temeli olarak,154–55 ,162 davranış psikolojisi,158

ve beyin,8–9 ,34 ,80–81 ,130 ,140 ,149 ,152 derin
gerçekler,158 geliştirilmiş hali,158 genişletilmiş
fenomenler,153 ve özgür irade,48 ,81 ,83–84
içindeki yaşam gücü,156

kaybı, beyin ölümünde,134
vücut dışı,153 ,158 ,159 ,161
fizyolojisi,158–59
derin gizemi,154 ve
kuantum mekaniği,154 ve
gerçeklik,150 ,154

Iyileşme,120–23
ve bilim,151–52 ,171
Çekirdek:
yazarın gelişi,45–49
öğrenilen dersler,81 ,82 ,95 ,102 ,109
anıları,107 ,131 ,151 mesaj alındı,71
ileri geri hareket ederek,68 ,70 Küre
içeri,47 ,48 ,102 ,160 Dönen Melodi
içeri,70 ,102 ultra gerçeklik,78 ,117 ,
185 korteks,20 ,159 ,187 Yaratıcı,
*Görmek*Tanrı

BOS glikoz seviyesi,25
CT (bilgisayarlı tomografi) taraması,23 ,183
Cushing, Harvey,51

Daly, Peggy,97 ,100 ,108 karanlık
enerji/karanlık madde,82 ,155 ölüm:

ve ahiret hayatı,152–53
yazarın dönüşü,121 ,136 aşağı
hayvanlar tarafından taklit edilmiş,141 ,
185 revize edilmiş tanımlar,9 ,134
Descartes, Rene,149
hayal kırıklığı,102
DMT dökümü,142 ,186
rüya onayı,137–39

Eccles, Sir John C.,140
*E. coli*bakteri,19–21
bakteriyel menenjitte,23–24 ,91–92 ,144 ,183
beyin saldırıya uğradı,20–21 ,122 ,144 DNA
takasları,20 ,42–43
gram negatif bakteriler olarak42 ,
149 İsrail'de,43–44 ,89

çoğaltılması,19–20
yumurta analojisi,160 Einstein, Albert,1 ,76 ,147 ,162 elektronlar, 150
duygular, ferahlık,102–3 endojen glutamat blokajı,185 coşku,122 , 124 ,128 her şeyin teorisi,150 , 153–54 kötülük, varlığı,48 ,83 eksitotoksisite,185 ,187 duyu dışı algı (ESP),153

inanç, teselli ve umut,35 aile:

hayata çapa olarak,36–37
komadaki hastaların33–34 ,90 ,105–7 teşhisle başa çıkma,137–39
hastane nöbeti,97–101 gelen mesajlar,37 ,101 ,137 ve kişinin kimliği,34 ,66–67 diğer (melekler), 95–96
güvenme,36
istikrarın kaynağı olarak34 ,53
fanteziler:
yazarın dünyaya dönüşünde,115–19 ,135 ,185–86
keder kaynaklı,138
yoğun bakım psikozunda,118
ÖYD'lerin olduğu düşünülüyor, 141 gerçeklik vs,41 ,138 uçan:

yazarın koma deneyiminde,39–40
yazarın hayalleri,1 ,159
planörlerde,1–2 ,61
ve paraşütle atlama,2–6 ,61 ,85 ,116 ,118–19
Özgür irade,48 ,81 ,83–84

Geçit,70
içindeki resimler,38 ,71 ,84 ,
102 ,109 öğrenilen dersler,81
anıları,68 ,131 ,147 ,151 ultra
gerçeklik,78 ,117 ,185 Kelebek
Kanadındaki Kız,40–41
yazarın biyolojik kız kardeşi olarak169
rehber/koruyucu melek olarak,47 ,68 ,102 ,104 ,
163 gelen mesaj,41 ,71 ,109 Glasgow Koma
Ölçeği,25 Tanrı:

her şeyi bilen,159–61
inanç,34 ,57–58 ,67 ,148 şefkatli ve
sevgi dolu,96 ,146 ,161 ,171 ile
iletişim kurmak,48 ,161 bağlantı,
76 ,104 ,148 ,160–61 göz
kamaştırıcı karanlığı,48 şanı,157

doğru büyüyor,84
kişisel olmayan doğası,
85–86 ders almak,192
Om olarak,47 ,48 ,86 ,104 ,148 ,156–57 ,
159–61 Hakkında sorular,153 ,154 ayrılık,
76 ,154 evrensel,156–57

İyi ve kötü,83
Gram lekesi,23
Büyük çöküntü,51–52 koruyucu
melekler,95–96 ,102 ,131

Cennet:
inanç,34
kaybı,102
varlığı,104
kanıtı,135 ,171 Hakkında
sorular,153 ,154

Heisenberg, Werner,149–50 ,154 Yarı
Senkronizasyon,158–59
tavuk yumurtası benzetmesi,
160 Heyward, Robert,100
insan ruhu,152
mizah,157

Yoğun bakım psikozu,118 ,120
yanılsama,80
Ingraham, Franc D.,51 iç
yüzü,49
birbirine bağlılık,150–51 ,154–55 ,171
ironi,157
İndirgenemez Zihin(Algısal Çalışmalar Bölümü),153
İsrail:
yazarın gezisi,42 ,44 ,50 ,89
*E. coli*içinde,43–44 ,89
Sourasky Tıp Merkezi,43–44

Kot pantolon, Sör James,
154 John (sahte.),145–46

Kelly, David L., Jr.,52
ketamin,185–86
Kierkegaard, Søren,129
kinetik öğrenme,35
bilgi:
edinilmesi,49
manevi,82–83
KPC (*Klebsiella pneumoniae*karbapenemaz),43–44 Kübler-
Ross, Elisabeth,*Ölümden Sonra Hayat Üzerine,*168

dil, sınırlamalar,132 yan
amigdala,185

kahkaha,157
salıverme,145–46
hayattaki rolümüz,84 ,85
Hayattan Sonra Hayat(Kaprisli),133–34 ,
135 sonsuz yaşam, inanç,36 yaşam gücü,
156
Limbik sistem,141 ,185
yerellik,156
Loeffler, Jay,91
Aşk:
evrenin merkezi olarak48 ,130 ,
170 ve şefkat,85
yazara mesaj olarak,41 ,71
şartsız,71–72 ,73 ,83–84 ,131 ,148 ,161 ,170–71
L.S.D,186
lomber ponksiyon,19 ,21–22 ,183

Matson, Donald,51
meditasyon,158 ,161
Melville, Herman,136
hafıza:
ve beyin,115 ,117 ,141 ,185 ,188 ve ÖYD
deneyimleri,139 ,141 ,185 ,188 paylaşmak
lazım,124–25 ,126–28 ve fenomeni
yeniden başlat,142–43 ,188 Iyileşme,122 ,
124 menenjit:

yazarın benzersiz durumu,23–24 ,89–92 ,132 ,186–87
bakteriyel,19–21 ,23–24 ,89 ,91 ,132–33 ,144 ,183
nedenleri,23–24
ve beyin omurilik sıvısı,19 gram negatif
bakteri türü,25 ,27 ,92 ölüm oranı,21 ,25 ,92 ,
183 doğal*E. coli*bakteri türü,23 ,91–92 ,183 ve
yüzeysel korteks hasarı,187 meskalin,186

Midas Rex tatbikatı,35 zihin,
maddeden üstündür,155
mucize:
beklentisi,105
tıbbi,184
hikayesini anlatıyor,144
Monroe, Robert A.,158
Karamsar, Raymond,*Hayattan Sonra Hayat,*133–34 ,
135 MRI (manyetik rezonans görüntüsü),36 mistik
devletler,158
mistik dünya görüşü,154

NDE (ölüme yakın deneyim):
yazarın deneyimi,9 ,77–79 ,89–92 ,135 ,141–44 ,149 ,161 , 162–
64 ,170–71 ,188
inananlar,140
ve kalp durması,133–34
klasik olaylar,77
başkalarına aktarmanın zorluğu,10 ,72 ,125 ,135 ,136 ,144 ,
162 dünyevi kimlik unutuldu,162–64 edebiyatı,78–79 ,126–
27 ,131–32 ,134 ,162 ve hafıza,139 ,141 ,185 ,188 içerideki
ışığa doğru ilerliyorum,38–39 nörobilimsel hipotezler,141–
44 ,185–88 anlayışa açıklık,140–41 ,146

diğer insanların deneyimleri,76–77 ,131–32 ,162 ,
168 kafirler,140 ,141
her deneyimin benzersizliği,131 ,162
yazılı hesabı,127–28 neokorteks:

elektriksel aktivite,159
fonksiyonel sütunu,187 ve
fenomeni yeniden başlat,188
komadayken kapanmak,8 ,9 ,133 ,141–42 ,144 ,186 ,188
nörotransmiterler,142
nötronlar,150

N/1,89–92

Om (Tanrı):
her şeyi bilen,159–60
ile iletişim kurmak,48 ,160–61
bağlantı,104 ,148 empati,86

Tanrı olarak,47 ;*Ayrıca bakınız*
Tanrı'nın kişisel olmayan doğası,85–
86 evrensel,156–57
Ölümden Sonra Hayat Üzerine(Kübler-
Ross),168 açıklık,140–41 ,146 ,156 Küre,47 ,
48 ,102 ,160
beden dışı deneyimler,153 ,158 ,159 ,161

Paraşütle atlamalar, yazarın deneyimleri,2–6 ,85
parçacıklar,150
acıklı,157
Pauli, Wolfgang,154
epifiz bezi,142
plasebo etkisi, gücü,155 Potter,
Laura,17–19 ,21–22 ,23 namaz,
24 ,94 ,103 ,108 ,158 ,161
önsezi,153
protonlar,150
psikokinezi,153
noktalama işaretleri,157

Kuantum mekaniği,149–50 ,154–56

gökkuşağı, görünümü,105
gerçeklik:
yazarın koma deneyiminde,9–10 ,39 ,78 ,129–30 ,185
beyin modeli,80 ,138

ve bilinç,150 ,154 fantezi
vs,41 ,138 yanılsama
olarak,80
ve kuantum mekaniği,154 ultra gerçeklik,
78 ,117 ,185 ,186 ,187 ,188 koşulsuz
sevginin,71–72 evrenin bir parçası olarak,
49
Solucan Gözüyle Görüş Alemi:
bilinç içinde,30–31 ,76
ayrılmak,32 ,70 anıları,
131 ,147
ilkel dünya,29–32 ,69 ,76 ,78 ,108 ,117
dönen,68–70 ,102 ,108 yeniden başlatma
fenomeni,142–43 ,188 tanımalar,157

reenkarnasyon,152–53
Reintjes, Susan:
ve yazarın dönüşü,108 ve komadaki
hastalar,87–88 ,101 ruhsal iyileştirme
faaliyetleri,87 telepatik iletişim,88 ,
143 *Üçüncü Göz Açık,*87 ilişkiler,150–
51

din,147–48
REM ihlali,142
uzaktan görüntüleme,153
REM uykusu,142
Retiküler aktive sistemi,159
Ritchie, George,133–34
Romano, David M., "Yarın Bensiz Başladığında"165–68

planör, yazarın deneyimi,1–2 ,61
Schrödinger, Erwin,154 bilim:

ve bilinç,151–52 ,171
dürüstlük ve temizlik,36

aranan bilgi,86
sınırlamaları,153
ÖYD'lerin nörobilimsel hipotezleri,141–44 ,185–88
indirgemecilik,140 ,171
ve maneviyat,72–73 ,128 ,130 ,140
ve koşulsuz sevgi,71–72 bilimsel yöntem,152–53 benlik, deneyim,160
ayrılık kaygısı,76

serotonin,142 ,186
Şarkıcı Isaac B.,80
şüphecilik,132 ,153
paraşütle atlama, yazarın deneyimleri,2–6 ,61 ,85 ,116 ,118–19
ruh:
kavramı,36 ,152–53
iyileşmesi,170
bedeni terk etmek,161 uzay ve zaman, yerellik,156 Dönen Melodi,38–39 ,70 ,102 ruh:

kavramı,36 ,84 ,85 ,132 ,154
insan,152
maneviyat ve bilim,72–73 ,128 ,130 ,140
manevi bölge:
bilgisi,81–83 ,158
ve bilinçli varoluşun derin gizemi,154 Sokak, Gus,1
atom altı olaylar,150 ,156
Sullivan, David,26–27
Sullivan, Jean Alexander (kız kardeş),26–27 ,53
Yazarın yakınlığı ve89–90
hastanede,108 Sullivan, Michael:
kilise hizmeti yürütmek,147
hastanede,26 ,42 ,93–94 ve komanın başlangıcı,26 ,27
duaları,42 ,94 ,103

Sullivan, Sayfa,93 ,103
doğaüstü inançlar,35
batıl inanç,140
*Cerrahi Nöroloji,*52
Susanna (hasta),137–39 ,144

Tatter, Steve,91
telepatik iletişim,88 ,143 ,153 son berraklık,146
talamus,159 ,187
her şeyin teorisi (TOE),150 ,153–54 *Üçüncü Göz Açık*(Reintjes),87 zaman ve mekan, yerellik,156 Dünya ötesi gezginler,133–34
gerçek düşünce,84–85

ultra gerçeklik,78 ,117 ,185 ,186 ,187 ,188
koşulsuz sevgi,71–72 ,73 ,83–84 ,131 ,148 ,161 ,170–71
Evren:
farklı bir frekansta,156
olmak,160
karanlık madde/enerji içerisi,82 , 155 Allah'ın varlığı,156–57 daha yüksek boyutlar,48–49 birbirine bağlılık,151 sevginin merkezi olarak,48 ,130 ,170 başı ve sonu yok,156–57 mükemmelliği,85

noktalama işaretleri,157
amaçlı doğası,81 uzay ve zaman içinde,156

Vaughan, Henry,48
görüntüleme, uzaktan,153

Wade, Scott,105–7 ,108 ,111 ,112–13 ,115
tarafından yapılan açıklama,183–84
Wake Forest Baptist Tıp Merkezi, Winston-Salem,50
Webster, Ann (doğum annesi),61–65 ,66 Webster, Betsy (biyolojik kız kardeş),66 ,165 ,168–69 Webster, Bob (biyolojik amca),65–66 Webster, David (biyolojik kardeş),61 Webster, Kathy (biyolojik kız kardeş),61 ,66 , 165 ,168 Webster, Richard (biyolojik baba),61 ,62 ,63 , 65–66 “Yarın Bensiz Başladığında” (Romano),165–68
Beyaz, Sylvia,26 ,87 ,97 ,100 ,105 ,108 ,111–12 Wilson, Bill ve Patty,12 *Oz Büyücüsü,*(film),72

İçindekiler

Kapak
Adanmışlık
Giriş
1. Bölüm Acı 2. Bölüm
Hastane 3. Bölüm Out of
Nowhere 4. Bölüm Eben
IV
Bölüm 5. Yeraltı Dünyası
Bölüm 6. Hayata Bir Çapa
7. Bölüm Dönen Melodi ve Geçit 8. Bölüm
İsrail
9. Bölüm. Temel Bölüm
10. Önemli Olanlar
11. Bölüm: Aşağıya Doğru Spiralin Sonu
12. Bölüm: Çekirdek
13.Bölüm Çarşamba
14. Bölüm. ÖYD'nin Özel Bir Türü
15. Bölüm. Unutmanın Armağanı
Bölüm 16. Kuyu
Bölüm 17. N / 1
18. Bölüm. Unutmak ve Hatırlamak 19.
Bölüm. Saklanacak Hiçbir Yer
20. Bölüm. Kapanış 21.
Bölüm. Gökkuşağı 22.
Bölüm. Altı Yüz
23.Bölüm Son Gece, İlk Sabah
24.Bölüm Dönüş
25.Bölüm Henüz Orada Değil
26.Bölüm Haberleri Yaymak
27.Bölüm Eve Dönüş
28.Bölüm Ultra-Gerçek 29.Bölüm
Ortak Bir Deneyim 30.Bölüm
Ölümden Dönüş

Bölüm 31. Üç Kamp Bölüm 32. Kilise Ziyareti Bölüm 33. Bilincin Gizemi Bölüm 34. Son Bir İkilem

Bölüm 35. Fotoğraf Eternea Teşekkür Ek A: Scott Wade, MD'nin beyanı Ek B: Düşüncelerimi Açıklamayı Düşündüğüm Sinirbilimsel Varsayımlar Deneyim

Eben Alexander, MD Okuma Listesi Hakkında Dizin